

வேட்டை

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

வேட்டை Vettai

Author:

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்
Pattukottai Prabakar

For more books

<http://www.pustaka.co.in/home/author/pattukottai-prabakar>

Digital/Electronic Copyright © by Pustaka Digital Media Pvt. Ltd.

All other copyright © by Author.

All rights reserved. This book or any portion thereof may not be reproduced or used in any manner whatsoever without the express written permission of the publisher except for the use of brief quotations in a book review.

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

1. வேட்டை

2. வயசு

3. உனக்கு நினைவிருக்கிறதா கிருஷ்ணா

4. நலமில்லை... நலமா?

5. பழகியாச்சு!

6. அன்புள்ள தம்பிக்கு அக்கா எழுதியது...

7. தமிழ் டீச்சர்

8. விதி விலக்கு

9. யாரோ ஒரு காதலி

[10. நல்லவளா, கெட்டவளா?](#)

[11. குரங்கு](#)

[12. சினிமாக்காரன்](#)

[13. போதிமரம் தேவையில்லை](#)

[14. மறக்காதவன்](#)

[15. எதிர்சக்தி](#)

[16. சிகரெட்](#)

[17. செட்டியார் கடை](#)

[18. கற்பு... கற்பறிய ஆவல்!](#)

முன்னுரை

அன்புள்ள உங்களுக்கு...

வணக்கம்.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுப்பில் பதினெட்டு சிறுகதைகளை சந்திக்க இருக்கிறீர்கள்.

எழுத்தாளரும், என் இனிய நண்பருமான கார்த்திகா ராஜ்குமார் இந்தச் சிறுகதையை அலசியிருக்கிறார்.

அவருடைய அலசலைப் படித்தபோது கொஞ்சம் பெருமையாகவும், கொஞ்சம் கூச்சமாகவும் இருந்தது. பெருமை ஏன்? கூச்சம் ஏன்? அவரின் அலசலையும், சிறுகதைகளையும் படித்து முடித்த பின்னர் உங்களுக்கேப் புரியும்.

எனது பல சிறுகதைகள் தொலைக்காட்சியில் பார்ப்பதுபோல காட்சி அமைப்புகளாக மனதில் விரிவதாக அவர் குறிப்பிட்டிருப்பது என்ன ஒரு துல்லியமான பார்வை! உண்மை! திரை வடிவத்திற்கு ஏற்றவை என்று இந்தத் தொகுப்பில் உள்ள 'சினிமாக்காரன்', 'விதிவிலக்கு', 'குரங்கு' மற்றும் 'நலமில்லை, நலமா' கதைகளை இயக்குனர் திரு. பாலுமகேந்திரா தேர்வு செய்து திரைக்கதை வடிவம் கொடுத்து வருகிறார். விரைவில் இவை சின்னத்திரைக்கு வர உள்ளன. அதேப் போல இயக்குனர் ராஜாசந்திரசேகர் தேர்வு செய்துள்ள கதை, தலைப்புக் கதையான 'வேட்டை'.

என் கதைகளைப் பற்றி ...

அதுதான் விரிவாக நண்பர் அலசி இருக்கிறாரே... பிறகு நான் வேறு எதற்கு தனியாக எழுதிக் கொண்டு....?

நண்பர் ராஜ்குமாருக்கு அன்பு.
பூம்புகார் பதிப்பகத்திற்கு நன்றி.

பிரியங்களுடன்,
-பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

1

வேட்டை

புத்து பத்தரைக்கு வரப் போகிற தபால்காரனுக்காக அதிகாலை
ஐந்துக்கே எழுந்து உட்கார்ந்து கொள்வது பைத்தியக்காரத்தனம்
என்றாலும், தூக்கம் உதிர்ந்து விட்டதால் வேறு வழியில்லை.

அறையை ஒட்டிய குளியலறை சென்று பல் துலக்கி, சோப்பு
போடாமல் முகம் கழுவி வந்தேன். அறையைப் பூட்டி படிகளிலிறங்கி
வீதியில் நடக்க குளிர் சுமந்து காற்று சாமரம் வீசியது.

இந்த பேப்பர்க்காரர், பால்காரர் மாதிரி தபால்காரரும் அதிகாலையில்
வரக்கூடாதா? ஜர்னாவின் கடிதம் எனக்குக் கிடைப்பதற்கு இன்னும்
ஐந்து மணி நேரமாகுமா? கொடுமை!

எட்டு மணி சுமாருக்கு போஸ்ட் ஆபீசுக்கே போய்விட்டால் என்ன? பீட்
போஸ்ட்மேனோடு அதிக பரிச்சயம் கிடையாது. வழக்கமாக
மாலையில் வேலை முடிந்து அறைக்குத் திரும்பி, கதவு திறந்து
கடிதங்களை வாசலோரமாய் பொறுக்கித்தான் பழக்கம்.

இரண்டு வருடங்களாக நேசித்து வருகிற என் இனிய ஜர்னாவை
இன்றைக்குத்தான் முதன் முதலாக தபாலில் சந்திக்கப் போகிற என்
தவிப்பு எனக்குத்தான் தெரியும்.

தஞ்சாவூர் டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சில் ஆபரேட்டர் வேலை எனக்கு
ஜர்னாவுக்கு திருநெல்வேலி டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்சில் வேலை.

என் வேலையில் நிறைய குரல் நட்புகள் கிடைக்கும். சின்னச் சின்ன
சுவாரசியமான அரட்டைகளில் துவங்கும். அப்படித்தான் ஜர்னாவுடன்
குரல் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

‘அட! உங்களுக்கும் வானவில் பிடிக்குமா? எனக்கும் பிடிக்கும்.
உங்களுக்கு ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி பிடிக்குமா? எனக்கும் கொள்ளை
இஷ்டம். நீங்ககூட தியானம் பண்ணுவீங்களா? நானும்தான்
பரவால்லையே, உங்களுக்கும் பிரெய்ன் கலர்தான் பிடிக்குமா?
எனக்கும்தான்’ இப்படியாக அது வளர்ந்து...

பேசிக் கொள்வது பற்றாதென்று கடிதங்களும் எழுதிக் கொள்ளத்

துவங்கினோம். பார்த்த சினிமாவின் விமரிசனம், படித்த கவிதையின் பாதிப்பு, நண்பன் சொன்ன நகைச்சுவை என்று பக்கம்பக்கமாக எழுதிக் கொள்ள எங்களுக்கு நிறைய விஷயங்கள் இருந்தன.

அப்புறம் இரண்டு நாள் தூக்கம் தொலைந்து, இது சரியா தப்பா என்று உள்ளுக்குள்ளே வாதிட்டு, ரொம்பவும் தைரியம் சேர்த்துக்கொண்டு “ஜரீனா, அடக்கி வைக்க முடியலை. இல்லைன்னா மூளைல ரத்தக் குழாய் வெடிச்சடும். சொல்லிடவா?” என்றேன்.

“என்ன ரகு இவ்வளவு சஸ்பென்ஸ்? சொல்லுங்க.”

“நீங்க என்ன நினைச்சாலும் சரி. உன்னை நான் ரொம்ப ரொம்ப ரொம்பக் காதலிக்கிறேன் ஜரீனா.” தம் பிடித்து சொல்லிவிட்டேன்.

எதிர்முனை மெய்னத்தில் மூழ்கியது. கொஞ்சம் அவகாசம் கொடுத்து மெதுவாக, “ஜரீனா? கேக்கறியா? நான் சொன்னது தப்பா?” என்றதும், லொடக்கென்று வைத்துவிட்டாள்.

அடுத்து இரண்டு நாட்கள் மற்றவர்கள் மேஜையில் ஒலித்த போன்களை எல்லாம் எடுத்துப் பார்த்தும், ஜரீனா பேசவில்லை சோர்ந்து போய் ‘ச்சீ! இதுக்கெல்லாம் போய்த் தற்கொலை செஞ்சுக்கக் கூடாது’ என்று சுயமாய்த் தேற்றிக் கொண்டு அறைக்கு வந்து கதவு திறந்தால். அவள் கடிதம்!

ஓரம் கிழித்து கடிதம் உருவிய போது, கத்தரித்த காகிதப் பூக்கள் சிதறிக் கிடந்தன.

‘என் இனிய ரகு, அன்று என் மனதைத்தான் நீங்கள் பிடித்தீர்கள். திடீர் அதிர்ச்சி சுகத்தில் தொண்டைக்குள் வார்த்தைகள் சிக்கிக் கொண்டன. மறுநாள் சமனப்பட உடன் வெட்கம் வந்துவிட்டது. என்ன சொல்வது? எப்படிச் சொல்வது? போனைவிட எழுத்தில் செப்கரியம் எனப்பட்டது. ரகு, நானும் உங்களை ஆழமாக நேசிக்கிறேன். மேலே எழுத முடியாமல் தடுக்குகிறது. இப்போதைக்குப் போதுமே.

உங்கள், ஜரீனா.’

ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் முத்தமிட்டேன்.

பிறகு தினம் இரண்டு முறை போனில் பேசி, விட்டவற்றை ஒருநாள் விட்டு ஒருநாள் கடிதத்தில் எழுதிக் கொண்டோம். கூரியர் பார்சல்களில் புடவை போனது. சட்டை வந்தது. கொலுசு போனது. டைரி வந்தது.

ஒருநாள் கேட்டேன். “பைத்தியக்காரத்தனமாக இல்லை ஜரினா?”

“எது?”

“முகமே தெரியாம நாம நேசிக்கிறது.”

“மனசு தெரியுமே.”

“என்னை நீ எப்படி கற்பனை பண்ணி வைச்சிருக்கே? அக்ஷய் குமார் மாதிரியா? அரவிந்த்சாமி கற்பனையே பண்ணலை.”

“இது டீப். அதெப்படி ஒரு ஆர்வம் இல்லாம இருக்கும்?”

“ஆர்வம் இல்லைன்னு சொன்னேனா? கற்பனைதானே இல்லைன்னு சொன்னேன். ஆமாம். நீங்க என்னை கற்பனை செஞ்சி வெச்சிருக்கிங்களா?”

“கொஞ்சம்.”

“ஹைய்! எப்படி, சொல்லுப்பா!”

“நீங்க அனுப்பிச்சு டார்க் மெரூன் சேலை என் கலருக்கு ரொம்ப எடுப்பா இருக்குன்னு எழுதியிருந்தே. ஸோ... நீ நல்ல கலர்! வீட்ல உனக்கு ‘பம்ப்ளிமாஸ்’னு ஒரு பட்டப் பேர் உண்டுன்னு எழுதியிருந்தே, அதனால நீ லேசா குண்டு. உடம்பு குண்டா இருந்தா நிச்சயம் கன்னம் உப்பலா இருக்கும். கழுத்து சின்னதா இருக்கும். சில பேருக்கு தேடிப் பார்க்க வேண்டியதாக் கூட இருக்கும்.”

“ஏய்! நான் ஒண்ணும் அவ்வளவு குண்டு இல்லைப்பா.”

“இதையெல்லாம் வச்சி குஷ்பு ரேஞ்சுக்கு யோசிச்சு வெச்சிருக்கேன். சரியா? ப்ளீஸ்... சொல்லேன். நீ ரொம்ப அழகுதானே?”

“ஏதோ சுமாரா இருப்பேன்.”

“எத்தனை தடவை கேட்டுட்டேன், போட்டோ அனுப்பக் கூடாதா?”

“எத்தனை தடவை சொல்லிட்டேன். நாம ஒருத்தரை ஒருத்தர் நேர்ல பார்த்துதான் தெரிஞ்சுக்கணும். அது எவ்வளவு த்ரில்லிங்கா இருக்கும்? நினைச்சுப் பாருங்க.”

ஒருவரை ஒருவர் நேரில்தான் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று கண்டிப்பாகச் சொல்லிவிட்ட ஜீனா நான்கு தினங்களுக்குப் பின்பு, “ரகு, நானும் இப்ப உங்க முகத்தை கற்பனை செய்ய ஆரம்பிச்சுட்டேன். சொல்லவா?” என்றாள்.

“சொல்லும்மா, ப்ளீஸ்...”

“உங்களுக்கு நீளமான முகம். நீளமான மூக்கு.”

“கரெக்ட்! எப்படிச் சொன்னே?”

“புருவம் நல்ல அடர்த்தி, பெரிய காது, சுருள் முடி, தாடை நடுவுல ஒரு பள்ளம் இருக்கணும், சரியா?”

“என்ன நீ நேர்ல பார்த்தமாதிரி அப்படியே சொல்றே?”

“நேத்து என் ஃபிரெண்டு வீட்ல அவ அண்ணனை மீட் செஞ்சேனா, அவரும் நீங்க படிச்ச வருஷம் நீங்க படிச்ச காலேஜ்ல படிச்சதா சொன்னாரா, நச்சரிச்சி உங்க காலேஜ் மேகசினைத் தேடி எடுக்கச் சொன்னேனா, அதில் குரூப் போட்டோல மூணாவது வரிசையில் ஏழாவது ஆளா நீங்க நிக்கறதைப் பார்த்தாச்சே! ரகு நிஜமா நீங்க ஜம்முன்னு இருக்கீங்க.”

“நோ! இது அழுகுணி ஆட்டம்! நீ மட்டும் இப்படி திருட்டுத்தனம் பண்ணலாமா? மரியாதையா உன் போட்டோவை உடனே எனக்கு அனுப்பி வெச்சாகணும்” என்றேன்.

தபாலில் போட்டோவை அனுப்பி விட்டதாக நேற்று போனில் அவள் சொல்லிவிட்டாள். ஆகவே என் ஜரீனாவின் முகத்தை இன்றைக்கு தாபல்காரர் கொண்டு வருகிறார்.

நேரம் - மணி ஆறுதான் ஆகியிருந்தது. எப்போது ஏழாகி, எட்டாகி ஒன்பதாகி பத்தாவது?

வெளிச்சமாக விடியத் துவங்கியருக்க, அறைக்கு வந்து குளித்து உடுத்தி தயாராகி ஒவ்வொரு விநாடியையும் முதுகு பிடித்துத் தள்ள வேண்டியிருந்தது.

பத்து மணிக்கு படிகளிறங்கி நின்று தெருக்கோடியில் தேடினேன். நகங்களை மெனக்கெட்டு கடித்துத் துப்பினேன்.

சோதனையாக பத்தே முக்காலுக்கு தபால்காரர் வந்து ஜரீனாவின் கவரைக் கொடுத்ததும் மூன்று மூன்று படிகளாக ஏறி அறைக்குள் வந்து கட்டிலில் கவிழ்ந்து கவரைக் கிழித்தெடுத்து அவளுடைய புகைப்படத்தில்... ச்சே! வேண்டுமென்றே முகத்தை மட்டும் கத்தரித்திருந்தாள். கூடவே கடிதம்.

‘என்னப்பா கோபமா? வாழ்க்கையில் ஒரு சஸ்பென்ஸ் வேண்டாமா கண்ணா? எப்போது நேரில் சந்திக்கலாம் என்று எத்தனைமுறை கேட்டிருப்பீர்கள்? இதோ சந்தர்ப்பம். வரும் பதினைந்தாம் தேதி என்னைத் தவிர எல்லாரும் ஒரு திருமணத்திற்கு மதுரை போகிறார்கள். வீட்டில் நான் மட்டும், லீவு போட்டுவிட்டு உங்களுக்காகக் காத்திருப்பேன். வருகிறீர்களா ரகு? தெரியும். வருவீர்கள் நேரில் சந்திக்கப் போகிற அந்த தங்க நிமிடத்திற்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

உங்கள், ஜரீனா’.

ஏற்பட்ட ஏமாற்றமும், வருத்தமும் அவளைச் சந்திக்கப் போகிற சந்தோஷத்தில் பறந்து விட்டன. திரும்பி சுவரில் காலண்டர் பார்த்தேன். ச்சே! இன்னும் ஆறு தினங்கள் இருக்கின்றனவா பதினைந்துக்கு? ஆ...று தினங்கள்!

அடுத்த ஆறு நாட்களும் ஆறு நரக நாட்கள். பாலும் கசந்து, படுக்கையும் நொந்து, சும்மா சும்மா காலண்டர் பார்த்து, பதினாலு இரவு பஸ் ஏறி பதினைந்து காலை ஆறு மணிக்கு திருநெல்வேலியில் கால் வைத்தபோது, ஜீரம் உணர்ந்தேன்.

ஜீரீனாவுக்கு வேலைதான் திருநெல்வேலியில். ஊர் அங்கிருந்து முப்பது கிலோ மீட்டரில் தினம் பஸ்சில் வந்து போகிறவள்.

அடுத்த பத்து நிமிடத்தில் புத்துணர்ச்சியுடன் இறங்கி கடிதத்தில் அவள் வர்ணித்திருந்த மணிக்கூண்டை தரிசித்தேன். கடிதப்படி வலது புற சாலையில் பெட்ரோல் பங்க் தாண்டி நடந்தேன்.

ஒரு சைக்கிள்காரனை நிறுத்தி, “ஏம்பா, மதுதித் தெருவுக்கு எப்படிப் போகணும்?” என்றேன்.

என் தோளில் தொங்கிய கேமராவைப் பார்த்து, “பத்திரிகைக்காரங்களா சார்? அதோ புகை வந்துட்டிருக்கே அதான். நாசம் பண்ணிட்டாங்க சார்” என்றான்.

திடீரென்று தீய்ச்சல் வாசனையும், அழுகுரல்களும் காற்று கொண்டு வர, “என்ன? என்னப்பா அங்கே?” என்றேன் புரியாமல்.

“இந்த ஊர்ல மதக் கலவரம் அப்பப்ப வெடிக்கும் சார். இவங்க ஒண்ணு செஞ்சா பதிலுக்கு அவங்க ஒண்ணு செய்வாங்க. கலெக்டரு, அமைச்சருன்னு எவ்வளவோ தடவை மத்தியசம் பண்ணிட்டாங்க. நிக்கவே இல்லை. கொஞ்சம் நாள் அமைதியா இருந்திச்சு. போன வாரம் பிள்ளையார் சதுர்த்தில இவங்க கொஞ்சம் கலாட்டா பண்ணிட்டாங்க. பதினைஞ்சி பேர் செத்தாங்க. பதிலுக்கு நேத்து ராத்திரி மதுதித் தெருவுல புகுந்து கைல கிடைச்சவனை எல்லாம் அடிச்சி, வீடுகளுக்கு நெருப்பு வெச்சிட்டாங்க. முப்பத்தெட்டு பேர் தூங்கிட்டிருந்தவங்க கருகிச் செத்திருக்கு. அம்பது பேரை போலீஸ் அரெஸ்ட் பண்ணிருக்கு. ஒன் ஃபார்ட்டி ஃபோர் போட்டிருக்காங்க. குழந்தைங்க. பெரியவங்க, பொம்பளைங்கன்னு வெந்து போய்ப் பார்க்க சகிக்கலை. எல்லோரும் மிருகமாயிட்டோம். நமக்குள்ளேயே வேட்டையாடிக்கோம். போய்ப் பாருங்க. என்ன மதமோ! என்ன வெறியோ!”

பதைப்புடன் தெருவுக்குள் நுழைய. . . ஒட்டு வீடுகளும், குடிசை வீடுகளும் நெருப்பில் குளித்து முடித்து புகைவிட்டுக் கொண்டிருக்க ... வீட்டின் வாசல்களில் வெள்ளைத் துணி போர்த்திக் கிடத்தியிருந்தார்கள். போலீஸ்காரர்கள் உலாவினார்கள். காமெராக்காரர்கள் வளைந்து வளைந்து தட்டிக் கொண்டிருக்க, வீடியோக்காரன் ஒருவன் நீள மைக் நீட்டி ஒவ்வொரு ஆளாய்க் கருத்துக் கேட்க... மார்பில் அடித்துக் கொண்டு அங்கங்கே அழுகை வெடித்துக் கொண்டிருக்க... நான் வெறித்தபடி நின்றேன்.

அந்த ஐம்பது வயதுக்காரரிடம் அவசரமாக ஓடி, “சார், திருநெல்வேலி

டெலிபோன் எக்ஸ்சேஞ்ச்ல வேலை பார்க்கற ஜரீனா..." என்று பதைத்தேன்.

அருகில் மூடிக் கிடத்தப் பட்டிருப்பதைக் காட்டி, "பாருங்க சார்! கரித்துண்டாய் கிடக்கறதைப் பாருங்க" என்றார். என் தோளில் சாய்ந்தார். அழுவதற்கு அவருக்கு அறிமுகம் அவசியப்படவில்லை.

உச்சமான அதிர்ச்சியில் என்னுள் எல்லாமே உறைந்து போயிற்று.

"ஜரீனா முகத்தை நான் பார்க்கணும்" துணியை எடுக்கப் போனேன்.

"வேணாம். எடுக்காதிங்க. தாங்க முடியாது. அய்யோ! கோரம்!"

என் கைகள் நின்றன. என் கற்பனை முகம் சிதறிப் போவதை விரும்பாமல் அப்படியே மடங்கி அமர்ந்தேன். மூடாத அவள் பாதங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு விசும்பத்துவங்கி... உடைந்த அணையிலிருந்து அழுகை வெள்ளத்தின் பிரவாகம்.

என் குலுங்கும் முதுகைத் தொட்டு மைக்கை நீட்டிய வீடியோக்காரன், "நீங்க இந்தப் பொண்ணுக்கு என்ன சார் வேணும்?" என்றான்.

கத்தினேன், "நாமெல்லாம் மனுஷங்கதானா? மதம், இனம், மொழி எல்லாத்தையும் தாண்டி இவளோட முகம் எப்படி இருக்கும்னு கூடத் தெரியாம என்னால இவளைக் காதலிக்க முடிஞ்சது. ஆனா இவ என்ன மதம்னு தெரிஞ்சதாலேயே கொன்னுட்டாங்களே! அய்யோ!"

அவளின் ஒரு காலில் நான் பார்சலில் அனுப்பிய வெள்ளிக் கொலுசில் ஒன்று மட்டும் நெருப்புக்குத் தப்பியிருந்தது.

*****

2

வயசு

கிளாசுக்குப் போக பிடிக்கவில்லை. காலேஜ் லைப்ரரிக்கு வந்து பேருக்கு ஒரு புத்தகம் எடுத்து விரித்துக் கொண்டேன். கண்கள் கலங்கி எழுத்துக்கள் அசைந்தன.

அம்மா, என்னை நீ புரிந்து கொண்டது இவ்வளவு தானா? பத்தொன்பது வருடங்களாக் கூடவே இருந்து வளர்த்தும் உனக்கு என் மனசு மட்டும் எப்படி தெரியாமல் போனது?

வேறு யாராவது சொல்லியிருந்தால் தாங்கிக் கொள்ளலாம். அலட்சியப்படுத்தலாம். நீயா அம்மா அப்படிச் சொன்னாய்? உன் பையன் மேல அத்தனை அவநம்பிக்கையா? எத்தனைக் கேவலமாக என்னை எடை போட்டு வைத்திருக்கிறாய்!

தினம் கட் அடித்து விட்டு ஒரு கும்பல் மோசமான படங்களாகத் தேடித் தேடிப் போய்ப் பார்க்கும். நான் போயிருக்கிறேனா? சைட் அடிப்பதற்காகவே சாயங்காலத்தில் கடைத் தெருவில் ஸ்டைலாக அலைவார்கள். கூப்பிட்டிருக்கிறார்கள். நான் போயிருக்கிறேனா? வரது வீட்டில் நடந்ததைப் போல நம் வீட்டுக்கு வந்து, 'சார், உங்க பையன் என் பொண்ணுக்கு லவ் லெட்டர் கொடுத்திருக்கான் என்று எந்த அப்பனாவது கத்தியிருக்கிறானா?

அப்படிப்பட்ட என்னைப் போய் சந்தேகப்பட்டு ஒரு வார்த்தை சொல்லி விட்டாயே அம்மா! சாட்டையால் விளாசின மாதிரி இருக்கிறதே! நினைக்க நினைக்க வலிக்கிறதே?

ராத்திரி தண்ணீர் குடிப்பதற்காக எழுந்து வந்தவன். அறைக்குள் நீயும் அப்பாவும் பேசுவதைக் கேட்டு நின்றிருக்க மாட்டேன் - பேச்சில் என் பெயர் அடிப்படாமல் இருந்திருந்தால்.

“சிவா குழந்தையடி” என்றார் அப்பா.

“வாஸ்தவம்தான். ஆனா வயசுன்னு ஒண்ணு இருக்கில்லே? பஞ்சையும் நெருப்பையும் தெரிஞ்சே பக்கத்திலே வைக்கிறது சரியில்லைங்க” என்றாள் நீ.

பஞ்சு? நெருப்பு? என்ன சொல்கிறாய் என்றே புரியவில்லை.

“என்ன செய்யலாம்னு சொல்றே?”

“சுமதியோட அப்பா தபால் போட்டிருக்கான். சும்மா பார்த்துட்டுப் போறதுக்காக அடுத்த வராம் வர்றானாம். வந்ததும் அவனோட அனுப்பி வெச்சிட வேண்டியது தான்.”

“இனிமே இவ உங்கப் பொண்ணு சார்னு சொல்லி ஒப்படைச்சிட்டுப் போனான் மங்களம். அவன்கிட்ட என்னன்னு சொல்லச் சொல்றே?”

“அவன் ஒரு பேச்சுக்கு சொன்னா அதுக்காக அவளை காலம் பூரா வெச்சிருக்க முடியுமா? ஒம்போது வயசுல கொண்டாந்து விட்டப்ப அப்படிச் சொன்னான். இப்ப வயசு பதிமூணாச்சு. வயசுக்கு வந்து ஒரு மாசமாச்சி. நல்ல வளர்த்தி வேற. நாளைக்கு ஒண்ணு கிடக்க ஒண்ணு நடந்திடுச்சின்னு வைங்க. அவன் எல்லாம் கிராமத்து ஆளு, மானஸ்தன். பெரிய விவகாரமாய்டும்.”

“அப்ப நமக்கெல்லாம் மானம் இல்லங்கறியா?”

“மழுப்பாம ஒரு முடிவுக்கு வாங்க!”

“வயசுக்கு வந்துட்டாளே ஒழிய, என்ன தெரியும் அவளுக்கு? உன்னை அம்மான்னுதான் கூப்புடறா என்னை அப்பான்னுதான் கூப்புடறா, அவனை சிவாண்ணன்னுதான் கூப்பிடறா. குடும்பத்தில் ஒருத்தியா பழகிட்டு இருந்தா, ஏன் நீ இப்படி விகல்பமாய் பார்க்கறே?”

“அய்யோ! நான் சொல்றது உங்களுக்குப் புரியவே மாட்டேங்குது. இன்னைக்கு விகல்பமா எதுவும் இல்லை. நாளைக்கு விகல்பமா எதுவும் நடந்துடக் கூடாதுன்றதான் என் கவலை!”

“அளவுக்கு மீறி கற்பனை பண்ணிக்கிட்டு கவலைப்படறியோன்னு எனக்குப் படுது.”

“நீங்க எதுலயும் அலட்சியம்! எல்லாமே மேம்போக்குதான் உங்களுக்கு. காலம் அப்படி இருக்குங்க. சின்னஞ்சிறுசுங்க. அவங்க சும்மா இருந்தாலும் வயசு சும்மா இருக்க விடாது!”

“சரி சரி. சுமதியை அனுப்பிச்சிரலாம். ரெண்டு செட் பாவாடை, தாவணி வாங்கி, ரெண்டாயிரம் பணம் வைச்சிக் கொடுத்து அனுப்பிச்சிரலாம்.”

“ரெண்டாயிரம் என்ன மூவாயிரம் வேணாலும் கொடுங்க. அதெல்லாம் நான் வேணாமின்னு சொல்லவே இல்லை. சும்மதிச்சிங்களே, இப்பதான் எனக்கு நிம்மதியா இருக்கு” என்றாயே, அந்த நிமிடத்திலிருந்து எனக்கு நிம்மதி போய் விட்டது அம்மா!

அப்பா என்னைப் பற்றி புரிந்து வைத்துள்ள அளவுக்கு நீ என்னை புரிந்து வைத்துக் கொள்ளவில்லையே...

சுமதி யார்? இத்தனாண்டு குட்டி. ‘சிவாண்ணா, சிவாண்ணா’ என்று பேசும் போது இன்னும் கூட மழலை இருக்கிறது. அவளைப் போய்... நான்?

என்னால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. நீ எப்படியம்மா நினைத்துப் பார்த்தாய்?

இது ஒரு பெரிய அவமானம் எனக்கு! யோக்யன் என்று ஊரிலும், உறவினரிடமும் நண்பர்களிடமும் பெயர் வாங்கி என்ன பிரயோஜனம்? பெற்ற தாய் - நீ என்னை சந்தேகப்பட்டு விட்டாயே...

லைப்ரரியை மூடப் போகிற நேரத்தில் புறப்பட்டு, பஸ் ஸ்டாப் போகாமல் பக்கத்துப் பூங்கா போய் இருட்டிப் போன கறுப்பு ஆகாயத்தை ரொம்ப நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டு மிகத் தாமதமாக வீட்டுக்குத் திரும்பின போது மணி எட்டரையோ, ஒம்போதோ ஆகி விட்டது.

“என்னடா இவ்வளவு லேட்டு? என்றார் டி.வி. யிலிருந்து திரும்பிய அப்பா.

“ஆமாம். லேட்டாயிடுச்சி” என்று விட்டு என் அறைக்கு வந்தேன்.

உடனே அம்மா உள்ளே வந்து. “என்ன சிவா, என்ன பதில் இது? காலேஜ் விட்டு எங்க போயிருந்தே?” என்றாள்.

திரும்பி அம்மாவை லேசாக முறைத்து “ம்? ஊர் மேயப்

போயிருந்தேன்” என்றேன்.

அம்மா அதிர்ந்து போய், “சிவா, நீதானா பேசறது?”

பதில் பேசாமல் ஷி கழற்றிப் போட்டு, லுங்கிக்கு மாறினேன்.

“காலேஜ்ல புரொபசர் எதுவும் திட்டிட்டாரா?”

“யாரும் திட்டலை. எல்லாரும் என்னை நல்லாத்தான் புரிஞ்சி வெச்சிருக்காங்க. போதுமா?” என்று வெடித்தேன்.

“இப்படி எல்லாம் பேசமாட்டியே, என்னடா ஆச்சு உனக்கு?”

“யார் யார் எப்போ எப்படிப் பேசுவாங்கன்னு யாருக்குத் தெரியும்?” என்று கட்டிலில் விழுந்தேன்.

அம்மா நெற்றியில் தொட்டுப் பார்த்து, “உடம்பு சரியில்லையா? கூடற மாதிரி இருக்கே. ஜீரம் வருதா? என்னடா சிவா? சொல்லேன். கஷ்டமா இருக்கில்லே? ஃப்ரண்ட்ஸோட ஏதாச்சும் தகராறா? யாராச்சும் உன்னைத் தப்பாய் புரிஞ்சுக்கிட்டு கோவிச்சுக்கிட்டாங்களா?”

“ஃப்ரண்ட்ஸ் தப்பாய் புரிஞ்சுக்கிட்டா போய்ட்டுப் போகுதுன்னு விட்டுடலாம்!”

“பின்னே யாரு உன்னை என்ன சொன்னாங்க?”

என்னால அதற்கு மேல் அடக்கி வைக்க முடியாமல் பொங்கி விட்டேன்.

“நேத்து தண்ணி குடிக்க எழுந்து வந்தப்போ நீயும், அப்பாவும் பேசிட்டிருந்ததை யதேச்சையா கேட்டுட்டேன்மா!”

“என்ன பேசினோம்? என்ன கேட்டே நி?”

“அந்த சுமதியை நீ ஊருக்கு அனுப்பி வை, அனுப்பாமப் போ. எனக்குக் கவலை இல்லை. ஆனா ஊருக்கு அனுப்பறதுக்குக் காரணம்னு ஒண்ணு சொன்னியே... நொந்துட்டேம்மா. ச்சே! என்னம்மா என்னைப் புரிஞ்சிட்டிருக்கே நீ? எத்தனை கேவலமா நினைச்சுட்டே? கூசிப்போய்ட்டேம்மா!”

அம்மா ஆடிப் போய் நின்றாள்.

“சொல்லும்மா. எப்படிம்மா நீ என்னை மோசமா நினைக்கலாம்? என்னைப் பத்தி ஏதாச்சும் ஒரு சின்ன புகார் உண்டா? எதைவெச்சு அப்படி எடை போட்டே? பளார்னு அறை வாங்கின மாதிரி இருக்கும்மா. என் மனசு கிடந்து துடிக்கிதும்மா.”

அம்மாவால் பதில் எதுவும் பேச முடியவில்லை.

அறை வாசலில் நின்று அத்தனையும் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அப்பா,

மெதுவாக உள்ளே வந்தார்.

“மங்களம். உலகத்தில் எங்கயோ யார் வீலயோ ஒரு தப்பு நடந்தா, அந்த மோசமான விஷயத்தை முன்னுதாரணமா எடுத்து வச்சிக்கிறது ரொம்ப தப்பு. புருஷன் பொண்டாட்டிக்குள்ளே சண்டை வந்து சில பேர் டைவர்ஸ் வரைக்கும் போயிடறாங்க. அந்த சில பேரை உதாரணமா எடுத்துக்கிட்டு கல்யாணம்னு செஞ்சாலே டைவர்ஸ் வரும்னு நம்பறது சரியா? அவனோட குமுறல் ரொம்ப நியாயமானது. புதில் சொல்லு அவனுக்கு” என்றார்.

கிட்டே வந்த அம்மா என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு. “உன் வேதனை புரியுதுப்பா. நான் உன்னை இப்பவும் தப்பா நினைக்கலைடா. சின்ன வயசாச்சேங்கிறதால முன் ஜாக்கிரதை பன்றதா நினைச்சுக்கிட்டு ஏதோ சொல்லிட்டேன். வருத்தப்பட்டுக்காதே. இதை இத்தோட விட்டுட்டு எப்பவும் மாதிரி இருடா. ஏங்க, சுமதி இங்கேயே இருக்கட்டுங்க” என்றாள்.

ஆனாலும் நான் அன்று முழுக்க கொஞ்சம் பிசுவிலேயே இருந்தேன். இரண்டு நாளில் எல்லாம் சரியாகிப் போய் அன்று காலேஜில் முத்தமிழ் மன்றத்திற்காக மேடையேறி புல்லாங்குழல் வாசித்து ஏராளமான பாராட்டுக்களுடன் வீட்டுக்குத் திரும்பிய போது இருட்டி மணி ஏழரையாகி விட்டது.

கதவு திறந்த சுமதியின் முகத்தில் சோகம் பார்த்து, ‘என்ன? என்ன ஒரு மாதிரியா இருக்கே?’ என்றேன் “விழுப்புரம் மாமா இல்லே அவருக்கு ஆக்ஸிடெண்ட் ஆய்டுச்சாம். தந்தி வந்துச்சி சிவாண்ணா. அம்மாவும் அப்பாவும் உடனே புறப்பட்டுப் போணாங்க!”

“அடப்பாவமே! முப்பது வயசுதான் ஆகுது அவருக்கு பெரிய அளவுல காயமாமா?”

“அதெல்லாம் தெரியலை!”

“அப்பா என்ன சொல்லிட்டுப் போனார்? நானும் இப்ப புறப்பட்டுப் போகணுமா?”

“வேணாம்னு சொல்லிட்டாரு. காலைல வந்துடுவோம்னு சொன்னாரு.”

“சரி, முகம் கழுவிட்டு வர்றேன். தட்டெடுத்து வை. செமப் பசி.”

முகம் கழுவி, உடை மாற்றி வந்து திவ்யமாக சாப்பிட்டேன். சுமதியும் சாப்பிட்டு எல்லாவற்றையும் எடுத்து வைத்து விட்டு வந்து, “சொல்லவே இல்லையே? இன்னைக்கு காலேஜ்ல புல்லாங்குழல் வாசிக்கப் போறதாச் சொன்னீங்களே, வாசிச்சீங்களா சிவாண்ணா?” என்றாள்.

“அட்டகாசம் பண்ணிட்டேன் சுமதி. என்ன கைத்தட்டல் தெரியுமா? ‘ஆயர்பாடி மானிகையில் தாய் மடியில் கன்றினைப்போல்’

மாயக்கண்ணன் தூங்குகின்றான் தாலேலோ' ன்னு உருக்கோ
உருக்குன்னு உருக்கிட்டேன்!"

“எங்கே. எங்கே எனக்காக ஒரு தடவை வாசிச்சுக் காட்டுங்களேன்.
ப்ளீஸ்... சிவாண்ணா!”

நான் புல்லாங்குழல் எடுத்து வந்து தரையில் சப்பணங்களால் போட்டு
அமர்ந்து காலேஜில் வாசித்த மாதிரியே வாசித்தேன்.

“அய்யோ! ரொம்ப நல்லா வாசிக்கிறீங்கண்ணா. நான்
வாசிக்கிறீங்கண்ணா. நான் வாசிச்சுப் பார்க்கட்டுமா?”

“ம். பாரேன்?”

அவள் புல்லாங்குழலைத் தப்பாகப் பிடித்து அடுப்புவது போல
உஸ்ஸ். என்று ஊதியது சிரிப்பை வரவழைத்தது.

“மண்டு. அப்படியில்லை. கத்துக்கணும்னு ஆசையா இருக்கா சொல்லு.
கத்துத் தர்றேன்!”

“ஆசையாத்தான் இருக்கு!”

“இப்படி வந்து உக்காரு.”

அருகில் வந்து உட்கார்ந்த அவள் கைகளைப் பிடித்து புல்லாங்குழலின்
ஒட்டைகளில் விரல்களை அமைத்து உயர்த்தி அவள் உதட்டில்
வைத்து, ‘ம் வாசி’ என்ற போது, அவளிடமிருந்து சோப்பு வாசனை
வந்தது.

என்னுள் ஏதோ ஜிலீரென்று உணர்ந்தேன். என் முழங்கை ரொம்ப
யதார்த்தமாக அவள் மார்பில் உரசிக் கொண்டிருப்பதை இப்போதுதான்
உணர்ந்து... ஆனால் கையை நான் ஏன் விலக்கிக் கொள்ளவில்லை?

“என்ன சிவாண்ணா அப்படிப் பார்க்கிறீங்க?” என்றாள் சிரித்து.

சரேலென்று விலகி, “அப்புறம் கத்துத்தர்றேன். தூக்கம் வருது” என்று
அவசரமாக அறைக்கு வந்து படுத்துக் கொண்ட நான் பதட்டமாக
இருந்தேன். எவ்வளவு நல்ல பையன் நான்? திடீரென்று என்ன
ஆயிற்று எனக்கு?

*****

3

உனக்கு நினைவிருக்கிறதா கிருஷ்ணா

சென்ட்ரல் ரயில்வே ஸ்டேஷன். யாரையும் ஒரு இடத்தில்
நிற்கவிடாமல் இடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு பரபரப்பாய் நடந்து

கொண்டிருந்தார்கள்.

நீலகிரி எக்ஸ்பிரஸ் புறப்பட இன்னும் ஐந்து நிமிடங்கள் இருந்தன.

வழியனுப்ப வந்திருந்த என்னிடம் சகல இரைச்சல்களையும் மீறி கிருஷ்ணன், “ரெண்டாவது யூனிட்ல கட்டிங் மெஷின்ல கரகரன்னு சத்தம் வருது. சேவியரைக் கூப்பிட்டு நாளைக்கே அதைப் பார்த்துடச் சொல்லு கோபி. திடீர்னு பேரிங் போயிடுச்சின்னு மெஷினை நிறுத்தி வெச்சுட்டு வந்து சொல்லுவானுங்க அவங்களுக்கு என்ன வந்திச்சு?” என்றான்.

“நான் பார்த்துக்கறேன் கிருஷ்ணா. நீ நிம்மதியா போயிட்டு வா. டிஸ்கவுண்ட் பேசறப்ப ஏமாந்துடாதே. எத்திராஜ் கம்பெனில ஏழு பர்சண்ட்டுக்குச் சம்மதிச்சவனுங்கதான். ஆனா நம்மகிட்ட அஞ்சில பிடிவாதம் பிடிப்பாங்க. நீ பன்னிரண்டு பர்சண்ட்ல ஆரம்பி. பத்துல வந்து நில்லு.” என்றேன்.

“பெரிய ஆர்டர். நல்ல பணவசதி இருக்குடா. ஒம்போது பர்சண்ட்டுன்னாலும் ஆர்டரை மிஸ் பண்ணிடாம அகிரிமெண்ட்ல கையெழுத்துப் போட்டுட்டு வந்துடலாமனு நினைக்கிறேன். என்ன சொல்றே?”

“மேட்டர் வெளில வந்துட்டா அப்புறம் சேட்டும் அதே ஒம்போதுதான் கேப்பான். சரி, பார்த்துக்கோ. அங்கே சூழ்நிலையை அனுசரிச்சுப் பேசு. ரொம்ப இழுத்துப் பிடிச்சாங்கன்னா என் பார்ட்னரைக் கேட்டுடுத்தான் முடிவு செய்யணும்னு பாவலா காமி. எப்படியும் பேச்சை முறிச்சிடாம டீலிங்கை முடிச்சிட்டு வந்துடு.”

“மாணிக்கத்தைக் கூப்பிட்டு நீ பேசிடறியா? டெம்பரரி லேபருக்கு சப்போர்ட் பண்ணிக்கிட்டு ரொம்பதான் நம்மளைச் சதாய்ச்சிட்டிருக்கான்.”

“அவங்க நல்லதுக்காகன்னு யோசிச்சி யூனியன் ஆரம்பிக்க விட்டது தப்போன்னு தோணுது. போன வருஷமும் நாம் ஒண்ணும் போனஸ் கம்மியா கொடுத்துடலை.”

“மாணிக்கத்தை வெளிலேருந்து தூண்டிவிடறவன் முத்துசாமிதான். காண்ட்ராக்ட் விஷயத்தில ஆரம்பிச்சது நமக்கும், அவனுக்கும் லடாய், அவனுக்கு சரியா ஒரு ஆப்பு வைக்கணும்டா.”

“கோயம்புத்தூர்ல அப்படியே நம்ம பழைய டீலர் ஹரிலாலைப் பார்த்துட்டு வர்றியா?”

“அவனோட நீதான் டீல் பண்ணணும். எனக்கு இந்தி புரியாது. சும்மா பொம்மை மாதிரி எல்லாத்துக்கும் தலையாட்டிக்கிட்டிருப்பேன். அவன் இந்தில பேசியே என்னைக் கவத்துடுவான்.”

“சரி, விடு. அது அப்புறம் பார்த்துக்கலாம். சிக்னல் போட்டாச்சு.

ஏறிக்கோ கிருஷ்ணா.”

கிருஷ்ணன் ஏறிக்கொண்டு ஆனால் உள்ளே செல்லாமல், படியருகிலேயே நின்று கொண்டு, “கோபி, சொல்ல மறந்துட்டேன். எலெக்ட்ரிசிடி போர்டுக்கு டெபாசிட் கட்டியிருந்தோமில்ல, அதில பதினேழாயிரம் ரூபெண்ட் ஆகியிருக்கு. என் ரெண்டாவது டிராயர்ல வெச்சிருக்கேன். செக்கை எடுத்து கலெக்ஷன்ல போட்டு” என்றான்.

ரயில் நகரத் துவங்க, “பரவாயில்லயே. இவ்வளவு சீக்கிரம் வந்துடுச்சி?” என்றேன் கூடவே நடந்தபடி.

“கம்ப்யூட்டர் ட்ரையல் பேலன்ஸ்ல ஒரு ப்ராப்ளம் இருக்கு. ஸாஃப்ட்வேர் இன்ஜினியருக்கு போன் பண்ணிருக்கேன்.”

“தெரியும். என்கிட்ட பேசிட்டான். நாளைக்கு வர்றேன்னிருக்கான். நிறுத்தியிருந்த என் காரில் அமர்ந்து கொண்டு பெருமூச்சு விட்டேன். ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்து நிதானமாகப் புகைத்தேன்.

கொஞ்ச நாளாகவே கிருஷ்ணனிடம் ஒரு விஷயம் பேச வேண்டும், பேச வேண்டும் என்று நினைத்துத் தள்ளிப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. சரியான சந்தர்ப்பம் அமைவதில்லை. அவசரமாகப் பேச இது பிஸினஸ் இல்லை. நிதானமாக அசை போட்டுப் பேச வேண்டும். அதற்கு அவகாசம் இல்லை.

ஒரு கடிதமாக எழுதினால் என்ன?

நினைத்ததுமே சிரிப்பு வந்தது. தினசரி சொந்த கம்பெனியின் ஆபீஸில் ஒரே அறையில் பக்கத்துப் பக்கத்து நாற்காலிகளில் அமர்ந்து பத்து மணி நேரம், பன்னிரண்டு மணி நேரம் பேசிக்கொண்டிருக்கும் ஒருவருக்குக் கடிதம் எழுதுவதா?

ஆனால், நேரில் பேசுவதைவிட கடிதம் கொஞ்சம் செஃகரிய சாதனமாகவே பட்டது. வீட்டுக்குப் போனால் எழுத நேரம் அமையாமல் போகலாமென்பதால் பின்ஸ்டீடிலிருந்த சூட்கேஸை எடுத்துத் திறந்து ஆபீஸ் லெட்டர் பேடை எடுத்தேன். எழுத ஆரம்பித்தேன்.

“டியர் டியர் கிருஷ்ணா...

“என்னடா இது இவனிடமிருந்து லெட்டர்? என்று உன் புருவம் உயர்வதை என்னால கற்பனை செய்ய முடிகிறது கிருஷ்ணா.

நமது அவசர நிமிடங்களில் பேச முடியாமல் போவதால்தான் இந்தக் கடிதம். புரபரப்பான சென்ட்ரல் ஸ்டேஷன் வாசலில், உன்னை ரயிலேற்றிவிட்ட கையோடு காரில் உட்கார்ந்து இதை எழுதுகிறேன்.

நம் நிறுவனத்தின் வளர்ச்சியையும், இன்றைய நிலையையும், எதிர்கால பிரமாண்டமான திட்டங்களையும் நினைத்துப் பார்த்து எத்தனையோ முறை நான் பிரமித்துப் போயிருக்கிறேன் கிருஷ்ணா.

நாம்தான் இதைச் சாதித்தோமா என்று மலைப்பாக இருக்கிறது. இது கனவில்லையே என்று அசட்டுத்தனமான சந்தேகம் கூட உண்டு.

ஆளுக்கொரு பங்களா. இரண்டு கார்கள். வீட்டில் ஒவ்வொரு குளிருட்டப்பட்ட அறையிலும் டெலிவிஷன். கையை நீட்டுகிற இடத்திலெல்லாம் டெலிபோன்கள். என்ன ஒரு வளர்ச்சி! நம் கற்பனையையும் தாண்டிய வளர்ச்சி.

உனக்கு நினைவிருக்கிறதா கிருஷ்ணா?

தேனாம்பேட்டை அருகில் ஒரு சந்தில் நாற்றமடிக்கும் மாத வாடகை அறை ஒன்றில் தங்கியிருந்து ஆளுக்கொரு ஃபைலைத் தூக்கிக் கொண்டு வேலை, வேலை என்று அலைந்த அந்தக் கறுப்பு தினங்கள்?

எத்தனை முயற்சிகள்! எத்தனை ஏமாற்றங்கள்! நான் சோர்ந்து போனபோதெல்லாம் நீ எனக்கு ஆறுதல் சொல்ல, நீ சோர்ந்து போனபோதெல்லாம் நான் உனக்கு ஆறுதல் சொல்ல.... வாய்விட்டு அழுத அந்த ஈர நாட்கள்?

உற்சாகத்திலோ, தன்னம்பிக்கையிலோ நாம் சளைத்தவர்களில்லை. ஒரு பக்கம் வேலை கிடைக்கவில்லையே என்ற ஏக்கமிருந்தாலும்... வாழ்க்கையை எப்படியெல்லாம் ரசித்து அனுபவித்திருக்கிறோம்?

கடற்கரை மணலில் தலைக்கடியில் கைகளைச் செருகிப் படுத்து நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தபடி வாய் ஓயாமல் எவ்வளவு பேசியிருக்கிறோம்! அதை எல்லாம் எழுதி வைப்பதென்றால் எத்தனை வாலயும் எழுதலாம்!

கவிதை என்று பேச ஆரம்பித்தால் நீ ரசித்தது, நான் ரசித்தது. உன் கருத்து, என் கருத்து என்று கீழ்வானம் சிவக்கும் வரைக்கூடப் பேசியிருக்கிறோம். இப்படி எதைப்பற்றியும்.

சின்ன வயசு அனுபவங்களில் அநேகமாக நம்மிரண்டு பேருக்கும் நடுவில் எந்தச் சின்ன ரகசியமுமே பாக்கி இல்லை.

மீசை புதிதாக முளைத்த பருவத்தின் தடுமாற்றத்தில் கல்யாணச் சத்திரத்தில் சங்கீதாவை என்ன செய்தேன் என்று நானும், டுருக்குப் போனபோது ரயிலில் அத்தனைபேரும் தூங்கியதும் அந்தத் தமிழரசியை என்ன செய்தாய் என்று நீயும்.

இதுபோல இன்னும், இன்னும்... நல்லது, கெட்டது, பார்த்தது, பதிந்தது, கசடு, குப்பை என்று எல்லாவற்றையும் கொட்டிக் கவிழ்த்திருக்கிறோம்.

ஒரு சினிமாவுக்குப் போய்விட்டு வந்தால் அவ்வளவு தான் அந்தப் படத்தின் டைரக்டர்கூட அந்த அளவுக்குத் தன் கதையை அலசியிருக்க மாட்டான். அப்படி விவாதித்திருக்கிறோம்.

எனக்குத் திடீரென்று காய்ச்சல் வந்து படுத்ததற்கு நீ மொட்டை

போடுவதாக வேண்டிக் கொண்டு, அப்புறம் நான் எவ்வளவு வற்புறுத்தியும் கேட்காமல் மொட்டை போட்டுக்கொண்டு வந்து என்னை நெகிழ்ச்சியில் அழவைத்தாயே, மறக்க முடியுமா அதை?

உன்மேல் ஆட்டோகாரன் மோதி நீ ஆஸ்பத்திரியில் அட்மிட் ஆனபோது, நீ எத்தனை சொல்லியும் உன் ஊருக்கு தகவல் தெரியப்படுத்தாமல் நானே அருகில் இருந்து பார்த்துக்கொள்ள... டிஸ்சார்ஜ் ஆனதும் என் விரலில் தேடி, 'எங்கடா உன் மோதிரம்?' என்றாய். நான் விற்றுவிட்டதைச் சொன்னதற்குப் பளார் என்று அறைந்தாயே, இப்போதுகூட வலிக்கிறது கிருஷ்ணா.

“உங்கம்மா கடைசி கடைசியா உனக்குப் போட்ட மோதிரம். அதைப் போய் வித்துட்டியேடா முட்டாள!” என்று நீ கத்தியதும்...

‘பின்னாடி சம்பாதிச்சு வாங்கிட்டாப் போகுது’ என்று நான் சமாதானப்படுத்தியதும் நேற்று போலத்தான் இருக்கிறது.

பதினைந்து வருடங்கள் எவ்வளவு சீக்கிரம் ஓடிவிட்டன?

இரண்டு பேருக்குமே வேலை கிடைக்காமல் விரக்தியின் எல்லையில் ஒரு நாள் சும்மா ஒரு பேச்சுக்காக, ஒரு கற்பனைச் சுகத்துக்காக, “டேய், பெரிய இண்டஸ்ட்ரி தரணும்தா” என்றேன் நான்.

“ஏண்டா, நம்மால ஒரு இண்டஸ்ட்ரி ஆரம்பிக்க முடியாதா?” என்றாய் நீ.

அன்றைக்குத்தான் நமக்குள் அந்த நெருப்புப் பொறி வந்து விழுந்தது. கவிதை. சினிமா, பெண்கள் என்று பேசிக்கொண்டிருந்த நாம் தொழில் பற்றிப் பேசத்துவங்கினோம்.

என்ன தொழில் துவங்கலாம், எப்படித் துவங்குவது, வங்கிக்கடன் வாங்குவதெப்படி என்று ஒவ்வொன்றாக விசாரிக்கத் துவங்கினோம். ஆலோசனை நிறுவனங்களுக்குச் சென்று கேட்டோம். அரசு அலுவலகங்களுக்கு அலைந்தோம்.

இரும்பு வாங்கி உருக்கி இரும்புக் கம்பிகாளக்கி விற்பது என்கிற தொழில் யோசனை உதயமாயிற்று. அதைப் பற்றியே சிந்தித்தோம். பேசினோம். கனவு கண்டோம். கவலை கொண்டோம்.

என் பக்கமும் உன் பக்கமுமாகத் திரட்ட முடிந்த இரண்டு லட்சத்தையும், வங்கிக் கடனையும் கொண்டு சின்னதாக ‘கோபிகிருஷ்ணா இண்டஸ்ட்ரீஸ்’ உருவானது. எத்தனை நெளிவு, சுளிவுகள் கற்றோம்? எத்தனை உழைத்தோம்? இன்று...

இது மகத்தான முன்னேற்றம்! திட்டமிட்ட வளர்ச்சி! லட்சியத்தின் வெறி! முயற்சியின் அறுவடை! உழைப்பின் கூலி!

பெருமிதத்திலேயே இதயம் அடைத்துக் கொள்ளும் போலிருக்கிறது.

கிருஷ்ணா. கொட்டுகிற பணத்தில் மூச்சு முட்டுகிறது.
சந்தோஷம்கூடத் திகட்டுமா என்ன? எனக்குத் திகட்டுகிறதே...

கொஞ்ச நாட்களாகவே என் மனதில் நிம்மதி இல்லை கிருஷ்ணா.
தூக்கத்திலிருந்து திடீர் திடீரென்று விழித்துக் கொள்கிறேன். வெறித்துக்
கொண்டு யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இன்று நமக்கு ஒரு நாளைக்கு நாற்பத்தெட்டு மணி நேரம்
தேவைப்படுகிறது. என் மனைவியின் சொந்த அண்ணன் மகளின்
திருமணத்திற்கு போக முடியவில்லை. உன் மச்சினனின்
கிரகப்பிரவேசத்தின் போது நீ டெல்லியில் இருந்தாய்.

என் குழந்தைகள் என்ன படித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதே
திடீரென்று மறந்து போய் விடுகிறது. யாராவது சட்டென்று கேட்டால்
வழிய வேண்டியுள்ளது.

என் மகளுக்குப் பரதநாட்டிய அரங்கேற்றம் நடக்கப் போகிறது. ஆனால்,
அவள் எப்போது அதைக் கற்றாள் என்றே தெரியவில்லை.

போன வாரம் என் மனைவி 'முதுகில் வலிக்கிறது' என்றாள்.
'அயோடெக்ஸ் தடவேன்' என்றேன். ஒரு வருஷமாக வலிக்கிறதாம்.
பல தடவை என்னிடம் சொல்லிவிட்டாளாம். அதெப்படி எனக்கே
தெரியாமல் என்னிடம் சொன்னாள் என்றுதான் புரியவில்லை.

'நான் ஒரு பிஸுஜயான தொழிலதிபன்' என்று புரிந்துகொண்டு
எல்லாவற்றையும் அட்ஜஸ்ட் செய்து கொள்கிறார்கள். இதையெல்லாம்
விடு!

சில வருடங்களாக நீயும் நானும் எதிரெதிரே உட்கார்ந்து வியாபாரம்
இல்லாமல் வேறு ஏதாவது பேசியிருக்கிறோமா என்று திடீரென்று
யோசித்துப் பார்த்தபோது திடுக்கென்றது கிருஷ்ணா.

"கோபிகிருஷ்ணா இண்டஸ்ட்ரியின் பார்ட்னர்கள்தான் சில
வருடங்களாகப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோபியும் கிருஷ்ணாவும்
பேசிக்கொண்டு பல வருடங்கள் ஆயிற்று என்கிற உண்மை இப்போது
உறைக்கிறது. உட்கார்ந்து யோசித்துப் பார்த்தால் நியும் நெருப்பு
சுட்டதுபோல உணர்வாய்.

எனக்குக் கவலையாக இருக்கிறது கிருஷ்ணா. பணம், அந்தஸ்து என்று
எதையெதையோ துரத்திக் கொண்டிருக்கும் மும்முரத்தில் நமக்கே
தெரியாமல் நம் நட்பைப் பலி கொடுத்துவிட்டோமா கிருஷ்ணா?

ஏக்கமாக இருக்கிறதடா, கடற்கரைக்குப் போய்ப் படுத்துக்கொண்டு,
நட்சத்திரங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு வியாபாரம் தவிர மற்ற
எல்லாவற்றையும் விடய விடய நாம் இனி பேசப்போவதே இல்லையா
கிருஷ்ணா?

என் அவஸ்தை உனக்குப் புரிகிறதா? உன்னாலும் இதேபோல உணர்

முடிகிறதா? உனக்குள்ளும் இதே புழுக்கம் இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

என்ன செய்யலாம் கிருஷ்ணா?

உன்,

கோபி.

எழுதி முடித்து கவரில் போட்டு வைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குப் புறப்பட்டேன்.

இரண்டு தினங்கள் கழித்துக் கோயம்புத்தூர் டிவிங்கை வெற்றிகரமாக முடித்துக்கொண்டு, “கில்லாடிடா நீ” என்றேன்.

ஒரு புது இண்டஸ்ட்ரியின் லைசென்ஸ் விஷயமாக மறுநாளே அவன் டெல்லிக்குப் பறக்க வேண்டியிருக்க... விமான நிலையத்தில் அவனை வழியனுப்பும்போது சொன்னேன். “கிருஷ்ணா, உன் பெட்டில் ஒரு லெட்டர் வெச்சிருக்கேன். பிளைட்ல எடுத்து நிதானமா படிச்சிப்பாரு.”

“லெட்டரா... யார் எழுதினது”

“நான்தான் கிருஷ்ணா.”

“யாருக்கு எழுதினது?”

“உனக்குத்தான் கிருஷ்ணா”

“என்னடா சொல்றே?” என்று வியந்தவனைக் கைகுலுக்கி அனுப்பி வைத்தேன்.

ராத்திரி டெல்லியிலிருந்து போன் செய்த கிருஷ்ணா, “கோபி... கோபி” என்றான். அதற்கு மேல் பேச முடியாமல் விசம்பி... “சொல்டா. எல்லாத்தையும் முடிடலாமா?” என்றான்.

“உளறாதேடா அசடு! எவ்வளவு லோன்ஸ் கமிட் பண்ணிருக்கோம். எத்தனை புது ப்ராஜெக்ட்ஸ் காத்துக்கிட்டிருக்கு. எத்தனை பேர் நம்மை நம்பியிருக்காங்க. புலி வாலைப் பிடிச்சிருக்கோம் கிருஷ்ணா. பாதி சாரில எப்படி இறங்கறது? நாளைக்கு முதல்ல நீ பண்டாரியைப் போய்ப் பாரு. அப்புறமா செக்ரெட்டேரியட் போ. செலவைப் பத்திக் கவலை இல்லை. லைசென்ஸோட வா” என்றேன்.

*****

ண்டபத்தில் நாதஸ்வரத்தையும் மீறி பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.
மகைகளில் சாக்லேட் அடித்த வாழ்த்து அட்டைகள். வீடியோ மனிதன் ஒரு தலையையும் தவற விடாமல் பதிவு செய்து கொண்டிருந்தான்.

அருகில் நின்றவன் ட்ரேயிலிருந்து காகிதக் கோப்பைகளில் ஆரஞ்சு பானத்தை ஒவ்வொரு நாற்காலியாக விநியோகித்துக் கொண்டிருந்த போதுதான், அந்த சங்கீத சிரிப்பொலியால் கவரப்பட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தேன்.

மணமேடைக்கருகில் காதோரம் ஒற்றை ரோஜாவுடன்... மேனகாவா அது? மேனகாதான்.

என்னுள்ளே பொங்கியது ஓர் உற்சாக அலை. உடனே அதை விரட்டியது தயக்க அலை.

அவளை நான் கடைசியாகச் சந்தித்து சரியாக ஏழு வருடம், நான்கு மாதம், பதினேழு நாட்களாகிறது.

“உன்னோட நிலைமையும், உன் வீட்டுச் சூழ்நிலையும் என்னால் புரிஞ்சுக்க முடியுது மேனகா. உன் குடும்பம் உனக்கு ஆணி வேர். அதை அறுத்துட்டா செடி வாழாது ஓடிப் போயிடலாமான்னு நான் கேட்டா அது சுத்த அயோக்கியத்தனம். அப்படியே உணர்ச்சி வசப்பட்டு அந்த அயோக்கியத்தனத்தை செய்யத் தீர்மானிக்க என்கிட்ட ஆதாரம் இல்லைம்மா. என் பட்ஜெட்ல செலவு சைடுல மட்டும் தான் நிறைய அயிட்டம்ஸ் இருக்கு. வரவு சைடு காலியா இருக்கு. எந்த நம்பிக்கைல வான்னு சொலறது?”

- கடைசி சந்திப்பில் கண்ணீரோடு சேர்த்து நான் சிந்திய கடைசி

வாக்கியம் இது. அப்புறம் அவளுக்கு என்ஜினியர் மாப்பிள்ளையோடு திருமணமான தினத்தில் தற்கொலை எண்ணம் தவிர்க்க நண்பர்களோடு வெளியூர் போய் அவர்கள் உறங்கியதும் தலையணைக்குள் அழுதவன்

நான்...

பிறகு அழுது அழுது கண்ணீரும், எழுதி எழுதி கவிதையும் வற்றிப் போய்

வேலை கிடைத்து, பைக் வாங்கி...

“எப்படா கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறே?” - நண்பர்களும், உறவினர்களும் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கும் போதெல்லாம்...

“வாழ்க்கையில் கல்யாணம் ஒரு கட்டாயமா? நான் பண்ணிக்கவே போறதில்லை” - என்று நான் சொல்கிற பதிலை ஏதோ தமாஷீக்குச் சொல்கிறேன் என்றுதான் இன்று வரை அவர்கள் நினைத்துக்

கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இன்றைக்கும் அவளை மனசுக்குள் மனைவியாக நினைத்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும்போது, அதெப்படி இரண்டாம் கல்யாணம் செய்வது?

“மாற்றான் மனைவியை நினைக்கலாமா?” என்று அவ்வப்போது மனசாட்சி நீதிக்குரல் எழுப்பும்.

“ஒரு மகள் மருமகள் ஆவதால் உறவு மாறுமா? அப்படி அவள் அவன் மனைவி ஆனாலும் என் காதலி. என்றென்றும் இறுதி வரை, கடைசி மூச்சு வரை, மனதிற்குள் உரிமை கொண்டாடுவதில் அத்து மீறல் என்ன இருக்கிறது? செயல் வடிவச் சிந்தனையும் இல்லை. என் உரிமையை அவள் அங்கீகரிக்க வேண்டும். என்று எதிர்பார்ப்புமில்லை” என்று என் மனசாட்சிக்கு மனம் பதில் சொல்லும்.

அந்த என் மன தேவதை இதோ இங்கே இருபதடி தூரத்தில். அதே சங்கிதச் சிரிப்பு. இன்று வரை தொடரும் ஒற்றை ரோஜா ரசனை, சட்டென்று நான் வரிசை விலகி மண்டபத்தின் பின்புறம் வந்து சுவரில் சாய்ந்து நின்று சிககெரட் பற்ற வைத்தேன்.

நல்லவேளை. அவள் என்னைப் பார்க்கவில்லை வேண்டாம். இந்த திடீர் சந்திப்பு வேண்டாம். தர்ம சங்கடத்தில் ஆழ்த்தும். பழைய நினைவுகளைக் கிளறிவிடும் அவை மனம் பூரா புகைபோலப் பரவும்.

புத்தம் புது கொலுசு மாட்டி நீரோடையில் அவள் காலசைத்து, நான் நீர்மூழ்கி தண்ணீருக்குள் கொலுசு சத்தம் கேட்டு ரசித்த அந்த நிமிடங்கள்... பூவிதழா, அவளிதழா எது மெலிதானதென்று என் இதழால் பரிசோதித்த அந்த நிமிடங்கள்... இன்னும் ஏதோதோ நினைக்கச் சொல்லும்.

சொல்லாமல் புறப்பட்டுவிடத் தீர்மானித்து சிகரெட்டை அணைத்துத் திரும்பியபோது, என்னை நோக்கி ஒரு பொடியனின் விரல் பிடித்து வந்து கொண்டிருந்தாள் மேனகா.

“தினேஷ், பாத்தரம் இங்கே இருக்கு. நான் இங்கேயே நிக்கறேன். நீ போய்டு வா”

அவன் டிராயரைக் கழற்றிக் கையில் வைத்துக் கொண்டு பையனை அனுப்பிவிட்டு நிமிர்ந்த அவள் என்னை நேருக்கு நேர் பார்த்து விட்டாள். அவள் முகத்தில் ஏற்பட்ட திடீர் உணர்ச்சி தவிப்பா, அதிர்ச்சியா, சங்கடமா?

“ஹலோ... மேனகா, எப்படி... இருக்கே” என்று கேட்க வந்து கடைசி விநாடியில் சுதாகரித்து, “இருக்கீங்க?” என்றேன்.

“நல்லாருக்கேன். கல்யாணப் பொண்ணு அவருக்குச் சொந்தம். அதாவது என் ஒரு நாத்தனாரை சேலத்துல கொடுத்திருக்காங்க. அவங்க மாமனாரோட தம்பி பொண்ணுக்குதான் கல்யாணம்.”

“அப்படியா?”

“நேத்து ரயில்ல வந்தோம். பர்த் கிடைக்கலை. உக்கார்ந்துக்கிட்டே வந்தோம். ரொம்ப கஷ்டமாய் போச்சி” என்றவள் பாத்ரூம் பக்கம் திரும்பி, “தினேஷ் போய்ட்டியா? நல்லா ரெண்டு தடவை கால் கழவிட்டு வா” என்றாள்.

தினேஷ் என் முன்பாக தன் நிர்வாணத்திற்குக் கூச்சப்பட்டு, “சீக்கிரம் போய்டுவிடும்மா” என்றான்.

அவனுக்கு டிராயர் மாட்டியபடி, “என் பையன்தான். யு.கே.ஜி. படிக்கிறான். சரியான வாலு. ஒரு இடத்தில் இருக்கமாட்டான்” என்றாள்.

போட்டு முடித்ததுமே அவன் பிய்த்துக் கொண்டு, “நான் விளையாடப் போறேன்ம்மா” என்று அவள் அழைக்க அழைக்க ஓடிப்போனான்.

மண்டபத்திற்கு நடந்தபடி, “நான் சொன்னாலும் கேக்க மாட்டான். அவர் சொன்னாலும் கேக்கமாட்டான். வீடில் அவன் தாத்தா ஒருத்தர் வார்த்தைக்குதான் கட்டுப்படுவான்” என்றாள்.

தினம் மனசுக்குள் ஆயிரம் பேசும் ஒருத்தியிடம் இப்போது பேச ஒரு வார்த்தை இல்லாமல் அருகில் அமைதியாக நடந்தேன்.

கண்ணாடி அணிந்த வெள்ளை ஸ்பாரி தூட் இளைஞன் கையில் கேமிராவோடு வந்து, “மேனகா, தினேஷ் எங்கே?” என்றான்.

“அவன் விளையாடப் போறேன்னு ஓடிட்டான் மாடிலதான் இருப்பான். நான் சொன்னா கேக்க மாட்டேங்கறான். நீங்க ஒரு அதட்டல் போட்டு உங்க பக்கத்திலேயே வெச்சுக்குங்க”

“சார் யாரு?”

“எங்கப்பாவுக்கு வேண்டியவரு. முகுந்தன், இவர்தான் என் கணவர் விக்னேஷ். முதல்ல ஒரு கம்ப்யூட்டர் கம்பெனில் வேலை பார்த்துட்டிருந்தார். இப்ப ஒரு வருஷமா சொந்தமா ஸாஃப்ட்வேர் பிசினெஸ் பண்ணாரு.”

“ஹலோ” என்று கைகுலுக்கிய விக்னேஷ், “நீங்க பேசிட்டிருங்க” என்று விலகியதும் மேனகா ஃபோன் இருக்கும் இடமாகச் சென்று நாற்காலியில் அமர்ந்து, “உட்காருங்க” என்றாள்.

நான் ஒரு நாற்காலி இடைவெளி விட்டு அமர்ந்தேன் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டேன். நேரடிப் பார்வையைத் தவிர்த்தேன்.

“ரொம்ப இண்டெலிஜெண்ட் இவரு. எப்பப் பார்த்தாலும் படிச்சிட்டே இருப்பாரு. பிசினெஸ்ல ரொம்ப ஆர்வம்.”

“அப்படியா?”

“சொந்தமா அடையாறுல ஃபிளாட் வாங்கிருக்கோம். ரெண்டு கார் இருக்கு. எனக்கு வீட்ல போரடிக்குதுன்னு நானும் எங்க ஆபீசுக்குப் போவேன்.”

“ரொம்ப சந்தோஷம்.”

“இப்ப பதினேழு பேர் வேலை பார்க்கறாங்க. அடுத்த வருஷம் இன்னும் பெரிசா எக்ஸ்பான்ட் செய்யணும்னு பிளான் வெச்சிருக்காரு. இப்பதான் ஸாப்ட்வேர் பிசினெஸ் ரொம்ப நல்லா இருக்கே.”

“ஆம்”

“மெட்ராஸ்ல டைமே கிடைக்காது. கிடுகிடுன்னு நாள் ஓடும். நானும் டிரைவிங் கத்துக்கிட்டேன். மவுண்ட் ரோட்ல ஓட்டறப்பதான் திடுக்கிடுக்கு இருக்கும். அங்கே அடிக்கடி டிராஃபிக் சிஸ்டம் மாத்திடுவாங்க.”

“பேப்பர்ல படிச்சேன்.”

“ஸண்டேதான் ஆபீசுக்கு லீவு. அன்னைக்கு நான், அவர், தினேஷ் எல்லாரும் ஒம்போது மணி வரைக்கும் நல்லாத் தூங்குவோம். அப்புறம் டி.வி. பார்த்துவிட்டு ஹோட்டல்ல லன்ச் சாப்பிடுவோம். ஈவினிங்ல பீச். இல்லைன்னா சினிமா. ஆனா நல்ல படங்கள் எங்க வருது?”

“கம்மியாதான் வருது.”

“பாதிப் பாடங்கள் வீட்ல எல்.டி.சிஸ்டத்திலேயே பார்த்துடுவோம். எங்கயாச்சும் அவுட்டிங் போகணுமென்னுதான் தியேட்டருக்குப் போறது. காரை பார்க் செஞ்சி திரும்ப எடுக்கறதுக்குள்ளே போதும் போதும்னு ஆயிடும்.”

“எங்கயும் நெரிசலாய்டுச்சே!”

“ஆமாம். காட்டு ஜனங்க! ஒரு வார்த்தை கோபிச்சுக்கக் கூடாது. கெட்ட வார்த்தையால திட்டுவாங்க. தராதரம் பார்க்க மாட்டாங்க. எங்க ஃபிளாட் பக்கத்தில் ஒரு சேரி இருக்கு. காதை மூடிக்கிட்டுதான் நடக்கணும். திருட்டு பயம் வேற எங்க ஏரியால அதிகம். வீட்ல ஒரு நகையும் வைக்கிறதில்லை. எல்லாம் லாக்கர்லதான்.”

“அதான் நல்லது.”

“ஆனா அங்க வேலைக்காரி அமையறதுதான் பெரிய பிரச்சினை. இவ்வளவுக்கும் வீட்ல வாக்கியும் க்ளீனர் இருக்கு. வாஷிங் மெஷின் இருக்கு. யாரும் நிலைக்க மாட்டேங்கறாங்க.”

“இந்த பிரச்சனை எல்லா ஊர்லயும் இருக்கு.”

“இப்ப ஆறு மாசமா எல்லா வேலையும் நானேதான் செய்றேன். அவர்

இதில எல்லாம் அக்கறை எடுத்துக்க மாட்டாரு. “நீயே வேலை செய். டாக்டர் உன்னை எட்டு கிலோ எடை குறைக்கச் சொல்லிருக்காரு’ன்னு கிண்டல் செய்வாரு!”

“உடம்பை கச்சிதமா வெச்சிக்கிறது நல்லதுதானே?”

“புரியுது. நேரம் இல்லையே! தினேஷீக்கு எட்டு மணிக்கு ஸ்கூல். டிபன் செய்யணும். மத்தியான லன்ச் செய்யணும்.”

“நேரம் பத்தாதுதான்.”

“காத்தே இல்லை பாருங்க. வீட்டையும், ஆபீஸையும் ஏ.சி.லயே பழகியாச்சா. பட்டுப் புடவைக்கும் அதுக்கும் தாங்க முடியலை.”

“மெட்ராஸ்ல ஏ.சி அவசியம்தான்.

“ஸம்மர் வந்துட்டாலே ஊட்டி, கொடைக்கானலு ஓடிடுவோம். ஒரு நாத்தனார் அமெரிக்கால டாக்டரா இருக்கா. போன வருஷம், போய் ரெண்டு மாசம் தங்கியிருந்தோம். திரும்பி ஏண்டா இந்தியா வரணும்னு இருந்திச்சி...”

இப்போது ஒரு பெண் வந்து, “மேனகா, வாம்மா, பொண்ணுக்கு நீதான் ஆரத்தி எடுக்கணும்” என்றதும் “போய்ட்டு வந்துடறேன்” என்று சொல்லிவிட்டு நடந்தாள் மேனகா.

நான் எழுந்து வாசலுக்கு வந்தேன். இவ்வளவு நேரம் என்னோடு பேசிக் கொண்டிருந்தவள் நான் பேசிய பழகின அதே மேனகாவா, இல்லை வேறு யாரோவா?

நான் அவளுக்கு ஏற்கனவே அறிமுகம் உள்ள ஒருவன். அவ்வளவுதானா? கணவன், குழந்தை என்று தன் உலகத்தை மாற்றிக் கொண்டுவிட்ட அவள் மனதில் இன்னும் நான் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது நியாயமில்லைதான். என்றாலும்...

ஒரு மனுஷியாக, ஒரு தோழியாக என்னைப் பற்றிக் கேட்கத் தோன்றவில்லையா? எத்தனை கேட்கலாம்?

வரவேற்பு மேஜையருகில் சிறுவர்கள் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருக்க, அந்த தினேஷ் திடீரென்று சந்தனப் பேலா எடுத்து ஒருவன் மீது வீச, அவன் விலக, சந்தனம் என் சட்டையில் கொட்டி வழிந்தது.

“ஸாரி அங்கிள்” என்றான் தினேஷ் மிரட்சியுடன்.

“பரவாயில்லைப்பா...”

சட்டையைக் கழுவிக்கொள்ள மண்டபத்தின் பின்புறம் வரிசையாக இருந்த பாத்ரூம்களில் ஒன்றில் நான் நுழைந்தபோது... அடுத்த பாத்ரூமிலிருந்து ஒரு விசும்பல் சத்தம் கேட்டது. அது... அது...

சந்தேகமே இல்லை மேனகாவின் குரல்தான்.

*****

5

பழகியாச்சு!

ஸ்ரீ ரங்கம் பெருமானைச் சேவித்து விட்டு உச்சிப் பிள்ளையாரைப் பார்க்க வந்தபோது மணி காலை பத்தரையாகிவிட்டது.

ராஜகோபுரத்திற்கு முன்பாக குழந்தைகளை நிறுத்தி வைத்து, முழு கோபுரமும் புகைப்படத்திற்குள் வர வேண்டும் என்று, பட்டுப் புடவையைப் பற்றிகூட கவலைப்படாமல் கிட்டத்தட்ட தவழ்ந்து... எப்படியெல்லாமோ பிரணத்தனப்பட்டு, தன் முயற்சியைக் கை விட்டாள் சாவித்திரி. “சரியான டப்பா கேமரா!” என்றாள் கையாலாகாமல்.

பையனுக்கு வாட்ச் மாதிரி கையில் கட்டிவிட வந்த மிட்டாய்காரனைத் துரத்த அந்த பிச்சுபிச்சு மிட்டாய் வாட்ச்சை வாங்கித் தராததில் கோபம் வந்து அந்த செகண்டிலிருந்து என்னை யூதர்களைப் பார்க்கும் ஹிட்லரைப் போலத்தான் பார்த்தான் பையன்.

பெண்ணுக்கோ சரப்பட்டாசு மாதிரி வரிசையாக கேள்விகள் இருந்தன. சொல்கிற பதில்களை காதில் வாங்கிக் கொள்கிறாளோ, இல்லையோ அடுத்தடுத்த கேள்வி கேட்டாக வேண்டும்.

‘கோயில்ல சாமி இருக்கார். சரி, எதுக்கு டாடி கோபுரம் கட்டிருக்காங்க?’

‘... அந்தக் குரங்கை அவன் அப்படி அடிக்கிறானே, அது பாய்ஞ்சி கடிச்சிடாதா?’

‘அய்யோ... இதென்ன இந்த சிலைல யாருமே டிரெஸ் போடலை? ஷேம்! ஷேம்!’ ‘எதுக்கு டாடி பாய்ஸ்குக்குத் தனியா, கர்ள்ஸ்கு தனியா பாத்திரம் கட்டியிருக்காங்க?’

சில கேள்விகளுக்கு அவளுக்கு விஷயம் தெரிய வேண்டும் என்று ஆர்வமாக விளக்கமாக பதில் சொல்ல வேண்டும். சில கேள்விகளுக்கு நமக்கு பதில் தெரியாதென்பதை வெளிப்படுத்திவிடாத ஒரு சமாதான பதில் சொல்ல வேண்டும். சில பதில் சொல்ல முடியாத கேள்விகளுக்கு (உதாரணம்! கடைசி கேள்வி) புன்னகைத்து வைக்க வேண்டும். அல்லது ‘சீக்கிரம் நட. இல்லையென்ன கோயிலை மூடிடுவாங்க’ என்று அவசியமில்லாமல் விரட்ட வேண்டும்.

புவனியின் லேட்டஸ்ட் கேள்வி!

“ஏன் டாடி, பொதுவாக மலைமேல முருகன் தானே இருப்பாரு? இங்கே

மட்டும் ஏன் பிள்ளையார் இருக்காரு?”

எனக்கு ஸ்தல புராணம் தெரியாதென்பதால் படு நேர்மையாக,
“தெரியவில்லையம்மா” என்றேன்.

“இதே திருச்சிலதானே காலேஜ் படிச்சீங்க? பல தடவை இங்கே வந்திருக்கிறதா சொல்றீங்க. இது தெரியாதா?” என்றாள் சாவித்திரி. வெயிலுக்காக என்றாலும் பட்டுப்புடவை அணிந்த ஒருத்தி ரோபான் குளிர்கண்ணாடி மாட்டியிருப்பது கம்பீரமாகத்தான் தெரிந்தது.

“அதோ தெரியுது பாரு உசரமா ஒரு சர்ச்சு. அதான் நான் படிச்ச ஜோசப் காலேஜ்” என்றேன் பையனிடம்.

ராகுலுக்கு அதில் சுவாரசியம் எதுவும் ஏற்படவில்லை. மிட்டாய் வாட்சுக்கு பதிலாக ஒரு மினி பைனாகுலர்ஸ் என்கிற பேரத்தில் கொஞ்சம் சமாதனமாகி சிரித்தான்.

நேதாஜி சுபாஷ் சந்திரபோஸ் சாலையில் மக்கள் - மக்கள் - மக்களுக்கு நடுவில் நீந்தி எங்கே... யோ நிறுத்தி வைத்த காருக்கு வருவதற்குள் சாவித்திரி இரண்டு பேரை ‘பாஸ்டர்ட்’ என்று திட்டிவிட்டாள்.

தெப்பக்குளத்தில் பச்சை தண்ணீர் அசையாமல் இருந்தது. அதன் எல்லா விளிம்புகளிலும் மாதுளம் பழம், சுடச்சுட பஜ்ஜி, ஒட்டு மீசை, உள்பாவாடை, பிளாஸ்டிக் பூ, ‘ராத்திரி சுந்தரி’ புத்தகம், வறுத்த கடலை என்று பில் இல்லாத, சேல்ஸ் டாக்ஸ் இல்லாத ஆயிரம் வியாபாரம்.

இளநீர் ப்ளஸ் ஐஸ்க்ரீமுக்கு (ரூ 22.50) பிறகும் “ஐம் டயர்ட் விக்னேஷ். மெட்ராசுக்குத் திரும்பிடலாமா?” என்றாள் சாவித்திரி.

“நல்லா இருக்கே கதை. மெட்ராஸ்ல கல்யாணம் செஞ்ச மறுநாளே பாம்பேக்கு ரிட்டன் டிக்கெட் எடுக்கறேன்னுதானே நான் சொன்னேன். குழந்தைகளுக்கு வெக்கேஷனா இருக்குறதால மூணு நாள் கழிச்சு எடுங்க. ஒரு காரெடுத்துக்கிட்டு தமிழ் நாடு பூரா குழந்தைகளுக்கு சுத்திக் காட்டலாம்னு சொன்னது யாரு?”

“நான் தான் சொன்னேன். தப்பு! தப்பு! கன்னத்துல போட்டுக்கவா? சித்திரை வெயில் இப்படி ஆளை உருக்கி எடுத்துடும்னு நான் எதிர் பார்க்கலைப்பா. குழந்தைகளைப் பாருங்க. அதுக்குள்ள ஒரு சுத்து கறுத்துட்டாங்க.”

“இவ்வளவு தூரம் வந்துட்டு இவங்களுக்கு தஞ்சாவூர் பெரிய கோயில் கட்டாம போறது அநியாயம் சாவி! தே மஸ்ட் ஹேவ் சம் மெமரபிள் மொமெண்ட்ஸ்.”

மெட்ராசில் சகலை வீட்டுக் கல்யாணம் முடிந்ததும் வாடகைக் கார் ஏற்பாடு செய்யச் சொல்ல, சகலை வெகுண்டெழுந்தது. “என்னோட எஸ்டீம் எடுத்துட்டுப் போங்க விக்னேஷ். மேப் தர்றேன். யு நோ டிரைவிங். அப்புறம் என்ன?” என்று பெட்ரோலையும் எங்களையும்

காரில் நிரப்பி டாட்டா காட்டி விட்டார்.

கார் இப்போது தஞ்சாவூர் நோக்கி வழக்கிக் கொண்டிருக்க, பையன் வாக்கெனில் 'ஓ ப்யாரி, பான் பூரி, பம்பாய்காரி' என்று சேர்ந்து பாடியபடி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

காருக்குள் வேற்று ஆசாமி இல்லாததால் சாவித்தரி முந்தானைக் கவலையின்றி செடிகரியமாக உறங்க... புவனி மட்டும் முன் சீட்டில் உட்கார்ந்து மரத்தில் ஏன் நம்பர் போட்டிருக்கிறது என்றும் தூரத்தில் தெரியும் கானல் நீரைப் பற்றியும் கேட்டுக் கொண்டு வந்தாள்.

எனக்கோ கல்லூரியின் சர்ச்சைப் பார்த்ததில் இருந்து இருபது வருடங்களுக்கு முந்தைய பசுமை நினைவுகளின் ஸலைடுகள் உள்ளே நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

தூர்யாதான் உடனே ஞாபகத்திற்கு வந்தான். அவனை ஆகாயத்தில் இருந்து நூல் ஏணியில் இறங்கி வந்த அவதாரப் பையன் என்றும், ரொம்ப உற்றுப் பார்த்தால் அவன் தலைக்குப் பின்னால் ஹாரா என்கிற உள் வட்டம் தெரியும் என்றும் ஒரு கும்பல் கிண்டலடித்தாலும் எனக்கு அவனைப் பிடிக்கும்.

கிண்டலுக்கு உள்ளானதன் காரணம் தூர்யா காலேஜ் இளைஞனுக்கு உரிய சேஷ்டைகள் எதுவும் இல்லாமல் இருந்ததுதான். பேச்சுப் போட்டிகளில் முதல் பரிசுக்கான கப்பை அவனுக்கு என்று ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு மற்ற பரிசுகளுக்குதான் போட்டி நடக்கும்.

பயங்கர மூளை. கந்தக நெடியடிக்கும் அவன் எழுதும் கவிதை வரிகளில். காலேஜ் மேகசினுக்கு தூர்யாதான் எடிட்டர். நானே பொழுது போக்காய் வடிவமைத்த பேட்டரியில் ஓடும் குட்டிக் காரைப் பற்றி கட்டுரை எழுத எனக்கு வாய்ப்பு தந்தபோதுதான் அவனோடு நட்பு ஆரம்பம்.

“பி.எஸ்.ஸி. மேதீஸ் முடிச்சுட்டு நீ மெட்ராஸ் எம்.ஐ.டி.ல எப்படியாச்சும் சேர்ந்து ஆட்டோமொபைல் என்ஜினியரிங் முடிச்சுட்டு விக்னேஷ். உன் மெக்கானிக்கல் மூளைக்கு எங்கயோ போய்டுவே. ஒரு எதிர்கால ஃபோர்டு என் கணல் தெரியறார்” என்று எனக்குள் கனவு விதைத்தது அவன்தான்.

‘நீ?’ என்றேன்.

“நான் ஒரு பெரிய ஜர்னலிஸ்ட்டாய்டுவேன். ஒரு அட்டகாசமான பத்தரிகைக்கு ஆசிரியரா இருந்து தூள்கிளப்பறதா உத்தேசம்.”

தூர்யா சொன்னபடியே ஜெயித்து விட்டான் என்று பம்பாயில் நான் அறிந்து கொண்டபோது ஆனந்தப் பட்டேன்.

இப்போதும் ‘தீப்பந்தம்’ வார இதழை மட்டும் விடாமல் வாங்கிப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறேன், இவன் அதன் ஆசிரியர் என்பதால்.

என்ன ஒரு பவர்ஃபுல் எழுத்து! கட்டுரை, பேட்டி கேள்வி பதில், தலையங்கம் என்று எதிலும் சொன்னபடியே தூள் கிளப்பிக் கொண்டிருக்கிறான்.

“தீர்பந்தம் தூர்யா இருக்கானே, அவனும் நானும் ஒரே காலேஜ்ல ஒண்ணா படிச்சோம்” என்று பம்பாயில் புதிதாக அறிமுகமாகிற எவரிடமும் நான் சொல்லத் தவறுவதில்லை.

ஆனால் காலேஜ் வாழ்க்கைக்குப் பிறகு அவனோடு கடிதம் மூலமாக தொடர்பு கொள்ள வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியதே இல்லை.

‘இப்போது பத்திரிக்கை உலகில் ஒரு வி.ஐ.பி. யாக இருக்கும் அவன் கடிதத்தை அலட்சியப்படுத்தி விட்டால்?’ என்கிற பயத்தை விடவும், ‘நினைத்தபடி வந்துவிட்ட அவனுடன் நினைத்தபடி வராத நான் மீண்டும் தொடர்வு வைத்துக் கொள்ள தகுதியானவன்தானா?’ என்று ஒரு சின்ன காம்ப்ளெக்ஸ்.

டிகிரி முடித்ததும் வேலைக்குப் போக வேண்டிய கட்டாயம். வீட்டின் சூழ்நிலை. அப்படி. ஆட்டோமொபைலாவது! என்ஜினியரிங்காவது! றுஐவுர் சுநுகு. WITH REF. TO YOUR ADTVT dt...’ என்று விண்ணப்பிக்க துவங்கி பம்பாயில் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் கிளார்க்காக சேர்ந்து இன்றைக்கு அக்கவுண்டண்ட். பல வகையான மோட்டார்களை பழைய கடைகளில் வாங்கி வீட்டில் அதை நோன்டிக் கொண்டிருந்ததையும் சாவித்திரி வந்து கிண்டல் செய்து நிறுத்தி விட்டாள். எல்லாம் எடைக்குப் போட்டு பிளாஸ்டிக் லாண்டிரி பாஸ்கெட் வாங்கி விட்டோம்.

“டாடி!” ஒரு விரலைக் காட்டிய ராகுலுக்காக காரை ஓரங்கட்டினேன். அவனோடு நானும் சேர்ந்து கொண்டேன். தண்ணீர் குடித்துவிட்டு மீண்டும் ஸ்டார்ட் செய்த போது எஸ்டிம் எதிர்ப்பு காட்டியது. ‘என் செல்லம்ல, என் கண்ணுல்ல’ என்று எவ்வளவு கெஞ்சியும் கிளம்புவதாக இல்லை.

தெரிந்த யுத்திகள் எல்லாம் பயன்படுத்தியும் அது அடம்பிடிக்க... கொட்டாவிக்கு நடுவில், “நான் அப்பவே சொன்னேன் திரும்பிடலாம்னு” என்றாள் சாவித்திரி.

“அப்பக்கூட ரிப்பேராகறதுன்னா மெட்ராஸ் ரூட்ல ரிப்பேராகி நிக்கும். கமான். அதோ பாரு. அந்தக் குடிசை வாசல்ல பொம்பளைங்க கடலை உடைச்சிட்டிருக்காங்க. உங்களை அங்க விட்டுட்டு பக்கத்தாருக்கு நான் மட்டும் போய் மெக்கானிக்கை கூட்டிட்டு வர்றேன்.”

அந்த கடலைப் பெண்கள் கயிற்றுக் கட்டில் எடுத்துப் போட்டு, நான்காவது கிலோ மீட்டரில் வல்லம் என்கிற ஊர் என்றும் அங்கே மெக்கானிக் இருப்பான் என்றும் தகவல் சொல்லி “நீங்க போய்டு வாங்க சார். நாங்க பத்திரமா பார்த்துக்கறோம்” என்றார்கள்.

சாவித்திரி தும்மல் போடப் போகிறவளைப் போல முகத்தை வைத்துக் கொண்டு முனையில் உட்கார்ந்தாள். குழந்தைகள் அவர்களோடு சேர்ந்து கடலை உடைக்க... நான் சாலைக்கு வந்து கடந்த காரில் லிஃப்ட் கேட்டேன். மூன்றாவது புண்ணியவான்தான் ஒப்புக் கொண்டார்.

“இதாங்க வல்லம்” என்று என்னை இறக்கி விட்ட பிறகுதான் ஞாபக அடுக்கில் தேடி ஒரு விஷயம் எடுத்தது மூளை.

ஆட! அந்த சூர்யாவுக்குச் சொந்த ஊர் வல்லம் தானே? இங்கிருந்துதானே தினம் பஸ்சில் திருச்சிக்கு வந்து போவான்? வல்லத்தில் அவன் அப்பா மளிகைக் கடைதானே வைத்திருந்தார்? என்னமோ... நல்ல பெயராச்சே யெஸ்! கணேசா மளிகை ஸ்டோர்ஸ்!

இப்போது அந்தக் கடைக்குப் போய் சூர்யாவின் அப்பாவை சந்தித்தால் என்ன? சென்னைக்குத் திரும்பி அங்கிருந்து பம்பாய் புறப்படுவதற்கு முன்பு சந்தித்தால் என்ன? அதற்கு இவரிடம் அவன் வீட்டு விலாசம் வாங்கினால் என்ன?

பாதையோரமாய் ஈயை விரட்டியபடி பலாச்சுளை விற்றவன் கணேசா மளிகை ஸ்டோர்க்கு ஒரு பாலகனுக்கும் புரியும்படி வழி சொன்னான்.

கணேசா மளிகை ஸ்டோர்சில் அழுக்கு வேட்டி, பனியனுடன், அந்த ஆசாமி என்னை முகம் பார்க்க அவகாசமில்லாமல், “பாட்டி. இந்தா கடலைப் பருப்பு. காசு எடு. உனக்கென்னப்பா? பூண்டா? எவ்வளவு வேணும்?” என்று பிசியாக இருந்தான்.

கூட்டம் ஓயக் காத்திருந்து உற்றுப் பார்த்ததில் திடுக்கிட்டேன். வழக்கை, தொப்பை எல்லாம் விழுந்து, கன்னம் உப்பி... ஆனால் இவன் சூர்யா மாதிரி இல்லை?

“உங்களுக்கு என்ன சார் வேணும்?”

“சூ.... சூர்யா...”

“நான்தான். அட! நீ விக்னேஷ் இல்லை?”

சின்ன பலகை உயர்த்தி என்னை கடைக்குள் அனுமதித்து உற்சாகமாகி. என் உடை காரணமாக கட்டியணைக்கத் தயங்கி கையை மட்டும் குலுக்கி, “டேய்! நன்னாரி சர்பத் வாங்கிட்டு வா” என்று பையனை விரட்டி... அரிசி மூட்டை மேல் நியூஸ் பேப்பரை போட்டு என்னை உட்காரவைத்து...

நான் இருபது வருட கதைச் சுருக்கம் சொல்லி இன்னும் பிரமிப்பு கலையாமல், “அதெப்படி, கடையும் நடத்திக்கிட்டு பத்திரிகையையும் பார்த்துக்கறே? மெட்ராஸ்லேர்ந்து வந்து வந்து போவியா?” என்றேன்.

“பத்திரிகையா? என்ன சொல்றே?” என்றான்.

அந்த தூர்யா இவன் கிடையாதாம். படிப்பு முடிந்த கையோடு மெட்ராசில் ஒரு பத்திரிகையில் உதவி ஆசிரியர் வேலை கிடைத்து இவன் புறப்பட இருந்த சமயம் அப்பாவுக்கு வராலிசிஸ் வந்து படுத்து விட்டாராம். கல்யாணத்திற்கு இரண்டு தங்கைகளாம். ஒரே வருமானம் இந்தக் கடையாம். கனவுகளைப் பத்தடி ஆழத்திற்கு குழி தோண்டிப் புதைத்துவிட்டு, சட்டையைக் கழற்றி ஆணியில் மாட்டி கல்லாவில் உட்கார்ந்துவிட்டானாம்.

“கவிதையா? அப்பல்லாம் எழுதிட்டிருந்தேன். இப்ப இல்ல?” என்றான்.

“நல்லவேளை என் பொண்டாட்டி இப்ப இல்லை உன்னைப் பத்தி அவ மனசுல ஏத்தி வைச்சிருக்கிற இமேஜ் வேற... என்றேன்.

‘என்னடா பண்ணச் சொன்றே? புதுசா ஒரு கார்ப்பரேட்டர் கண்டுபிடிக்கப் போறேன்னு சொன்ன நீயும் கால்குலேட்டர்ல கணக்கு போட்டுட்டு இருக்கே. என்னோட பலமே வேற. உன்னோட பலமே வேற. அதற்குப் பொருத்தமா ஏதாச்சும் பண்ணிட்டிருக்கமா?’

தூர்யாவே ஒரு மெக்கானிக்கை ஏற்பாடு செய்து அனுப்பினான். தஞ்சாவூரிலிருந்து திரும்பும்போது குடும்பத்தோடு சாப்பிட கூப்பிட்டான். புறப்பட்ட போது “உனக்கில்லைப்பா” என்று பிஸ்கெட் பாக்கெட் கொடுத்தான்.

தஞ்சாவூரில் கோயில் பார்த்ததும் ராகுல் வற்புறுத்த அங்கே நடந்த சர்க்கசுக்குப் போனோம்.

யானை வந்து ரிங் மாஸ்டரின் உத்தரவுக்கு கட்டுப்பட்டு இரண்டு கால்களில் நடந்து காட்டியபோது புவனி கேட்டாள்.

“ஏன் டாடி, யானை ரொம்ப பலம் வாய்ந்த மிருகம் ஆச்சே. காட்ல பெரிய பெரிய மரம் எல்லாம் தூக்குமே, அதெப்படி இந்த மாதிரி கட்டுப்பட்டு வித்தை பண்ணுது?”

வட்டமாக விரித்துப் பிடித்த விசிறியால் விசிறிக் கொண்டே சாவித்தரி, “கேக்கறால்ல, சொல்லுங்களேன்” என்றாள்.

“பழக்கிட்டாங்க” என்றேன்.

*****

6

அன்புள்ள தம்பிக்கு அக்கா எழுதியது...

ஸ் கூட்டரை நிறுத்திக் கழுத்தில் பூட்டி, அலுவலகப் பெட்டியுடன் இரண்டாவது மாடியிலிருந்த என் ஃப்ளாட்டுக்கு வந்தபோது வாசலில் நின்று, ஆப்பிள் பேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தாள் அனிதா.

“என்ன லேட்”

“யூனியன் மீட்டிங் இருக்குனு சொல்லிட்டுத் தானே போனேன்...”

ஓஹ் கழற்றிப்படி படுக்கையறைக்கு வந்து பாடிக்கொண்டிருந்த சிஸ்டத்தை அணைத்தேன்.

உடை மாற்றி, முகம் கழுவி வந்தபோது ஆப்பிள்களை ஃப்ரிஜில் வைத்தபடி, “யூனியன் மீட்டிங் இருக்கிறதா சொன்னீங்களா, என்ன?” என்றாள்.

“சொன்னதா ஞாபகம்... இல்லை, மறந்திருப்பேன். முதல்ல காபி கொடேன். தலை வலிக்குது...”

மேஜையில் வைக்கப்பட்டிருந்த தபால் கவரில் சரஸ்வதியின் கையெழுத்தைப் பார்த்துக் கையில் எடுத்தேன்.

“அதை அப்புறமா படிங்க...” என்றாள் சமையலறையிலிருந்து.

“ஏன்?”

“தலைவலி அதிகமாயிடும் வழக்கத்தைவிட அதிகமான புலம்பல்...”

“நீ அக்கா, தங்கச்சியோட பொறந்திருக்கணும் அனிதா...”

“நல்லவேளையா பொறக்கலை...” என்று காயியோடு வந்தவள். “இந்தத் தடவை நீங்க பஞ்சாயத்துப் பன்றதுக்குப் போக வேணாம்...”

“நான் முதல்ல படிச்சுடறேனே...”

“போன தடவை தலையிட்டு, உங்க மச்சான்கிட்ட ‘இது எங்க குடும்ப விஷயம்’னு வாங்கிக் கட்டிக்கிட்டது ஞாபகமிருந்தா சரி...”

நான் காபி பருகியபடி கடிதத்தைப் படித்தேன்.

‘அன்புள்ள தம்பிக்கு, அக்கா எழுதியது.

நீயும் அனிதாவும் நலமா?

பெங்களுருக்கு வந்து மனம்விட்டு நிறைய பேசவேண்டும் ரவி. ஆனால், இவரிடம் என்ன சொல்லிப் புறப்படுவது? குழந்தைகளை விட்டுவிட்டுத் திடீரெனப் புறப்படுவதும் சாத்தியமில்லாத விஷயம். அதனால்தான் இந்த விரிவான கடிதம்.

ரவி. தப்பு செய்த எத்தனையோ பேர் சிறைச் சாலையில் கைதிகளாக இருக்கிறார்கள். தண்டனைக் கைதிகள்! நானும் ஒரு கைதிதான். குடும்பக் கைதி. நான் செய்த ஒரே தப்பு - திருமணம் செய்து கொண்டதுதான்.

ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையில் ஏதாவது ஒரு நோக்கம் வேண்டாமா?

இவரின் நோக்கம்தான் என்ன? மனைவியின் மனதை புண்படுத்துவதை ஒரு நோக்கமாகச் சொல்ல முடியுமா?

திருமணத்துக்குப் பிறகு வரிசையாக எத்தனை அதிர்ச்சிகள் எனக்குக் கொடுத்திருக்கிறார் என்பது உனக்கே தெரியும். மருந்து நிறுவனத்தில் உதவி மாணேஜர் என்றார். பிறகுதான் தெரிந்தது. விற்பனைப் பிரதிநிதி என்று. ஒன்பதாயிரம் சம்பளம் என்றார். உண்மையில் நான்காயிரம். எம்.எஸ்.ஸி. என்றார். இரண்டு பேப்பர்கள் பாக்கி. எந்த கெட்ட பழக்கமும் கிடையாது என்றார். பிறகு, விட்டின் எந்த மேஜையைத் திறந்தாலும் சிகரெட்டுகள்!

ஒரு நாள் துர்வாசனையாக வந்தார். மூக்கைச் சுளித்தேன். ‘ஆபீஸ்ல பார்ட்டி. எப்பவாவது கம்பெனிக்காகக் குடிப்பேன். அதான் நாகரிகம்’ என்றார். எந்த ஆபீஸில் தவறாமல் ஒவ்வொரு ஞாயிறும் பார்ட்டி நடக்கும் ரவி?

ஒவ்வொரு தவறுக்கும் அது என்னால அறியப்படும்போது ‘ஸாரி’ சொல்வதே அலுத்துப் போய், ‘நான் அப்படித்தாண்டி! என் இஷ்டப்படிதான் நடந்துப்பேன். உனக்குப் பிடிக்கலைன்னா, குழந்தைகளையும் கூட்டிக் கிட்டு எங்கேயாயவது போயிடு!’ என்று ஆரம்பித்தார்.

எங்கேயாவது போய்விட எனக்கும் ஆசைதான். ஆனால், எங்கே என்பது மட்டும் புரியாமல் என் ரோஷத்தைக் கண்ணிரால் கழுவிக்கொண்டிருந்தேன்.

போன வருஷம் அவர் அலுவலக நண்பரிடம் பத்தாயிரம் கடன் வாங்கிய தகவல் எனக்குப் புதிய அதிர்ச்சியாக இருந்தது.

நான்காயிரம் சம்பளத்தில் வீட்டுக்குக் கொடுப்பது பாதிதான். மீதியை ஊதியும் ஊற்றியும் கரைக்கிறார் என்பது தெரியும். கடனுக்கு என்ன வேலை?

கவலைப்பட்டுக் கலங்கிப் போய் உனக்கு எழுதி, நீ வந்து தயவாக விசாரித்ததில் அவருக்குத் தன்மானம் உடைப்பெடுத்து ருத்ரதாண்டவமாடி, உன்னை அவமானப்படுத்தி அனுப்பிய பிறகுதான் என்னிடம் வாயால் பேசுவதை நிறுத்திக் கையால் பேசத் துவங்கினார்.

‘நான் இன்னிக்கு ஆபீஸுக்கு வந்திருக்கேனானு போன் பண்ணி விசாரிச்சியாமே?’ - பளார்! இனிமே இந்த மாதிரி துப்பறியற வேலையில இறங்கினே, தொலைச்சுடுவேன்!’ - பளார்! என்னடி முறைக்கிறே? - பளார்!

இப்போதெல்லாம் அவரிடம் அடிக்கடி நான் வைக்கிற வேண்டுகோள் இதுதான்! “தயவு செஞ்சு குழந்தைகளுக்கு முன்னால என்னை அடிக்காதீங்க...”

என் அவமானம் அல்ல பிரச்சனை... அவர்கள் என்னை
அணைத்துக்கொண்டு அழுவதைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. அவர்களின்
பிஞ்சு மனங்களில் இல்லறம் பற்றி மோசமான கருத்துக்கள்
பதிவாவதை நான் விரும்பவில்லை.

இன்னும் பத்து வருடங்கள் கழித்துத் திருமண வயதில் இரண்டு
பெண்கள் என வீட்டில் இருப்பார்கள். என்பதை நினைத்துப் பார்க்கவே
பயமாக இருக்கிறது ரவி.

அவர்களின் எதிர்காலம் பற்றி எந்தத் திட்டமும் இல்லை. வாடகை
வீடு. சேமிப்பு என்பதே கிடையாது. தெரிந்தும் தெரியாமலும் கடன். என்
திருமணத்தில் போட்ட நகைகளில் விறற்றும் அடகு வதைத்தும் போக
பத்துப் பவுன்தான் மிச்சமிருக்கிறது.

திருமணம் செய்து வைப்பது என்ன சின்ன விஷயமா...? சரி
திருமணத்தை விடு. அவர்கள் சொந்தக் கால்களில் நிற்கும்படியாக
நல்ல படிப்பு படிக்க வைப்பதற்காவது நிறைய பணம் வேண்டாமா?
ஒரு பொறுப்பு உணர் வேண்டாமா? எத்தனை கலாம்தான். தான் தன்
சுகம் என்றே இருப்பார் இவர்?

நான் அவரிடம் பேசிப் பேசி ஓய்ந்துவிட்டேன். வார்த்தைகளுக்குப்
பதில் என் உடம்பில் தழும்புகள்தான் பதிலாகக் கிடைக்கின்றன.
உடம்பில் பலம் குறைந்து விட்டது. மனதில் குறைய
ஆரம்பித்திருக்கிறது.

உனக்குத் தெரியாத நானே சமீபத்தில்தான் தெரிந்து கொண்ட
மற்றொரு புதிய அதிர்ச்சி பற்றி இப்போது சொல்கிறேன்.

இரண்டு, மூன்று வருடங்களாக இவரை கம்பெனியில் டூர்
அனுப்புவதில்லை. அலுவலகத்திலேயே தான் வேலை. ஆனால், ஆறு
மாதமாக 'கம்பெனி டூர்' என்று சொல்லி மாதத்தில் பாதி நாள்
கேரளாவுக்குச் சென்று வந்து கொண்டிருக்கிறார்.

போனவாரம் மார்க்கெட்டில் அவர் நண்பரைச் சந்தித்தபோது,
'கேரளாவுல எங்க கம்பெனிக்கு வியாபாரமே கிடையாதே...' என்றார்.
அப்படியென்றால், பொய் சொல்லிவிட்டு இவர் எங்கே போகிறார்?

நீ என்ன யூகிக்கிறாயோ. அதைத்தான் நானும் யூகித்தேன்.

'அந்த' விஷயத்திலும் இவர் மோசம்தான் என்பதைச் சில வருடங்கள்
முன்பே ஒரு தடயம் மூலம் அறிந்தேன். அவர் வெளியூர் சென்று வந்த
பெட்டியில் பாண்ட் மடிப்புக்குள் கருத்தடை சாதனம்!

இதைப் பற்றி ஏன் முன்பே என்னிடம் தெரிவிக்கவில்லை என்று நீ
கேட்க நினைக்கலாம். எத்தனைதான் சொல்லிக் கேவலப்படுவது ரவி?
குடும்ப ரகசியம் என்று ஒன்றாவது இருக்கட்டுமே என்று நினைத்தேன்.
இப்போது அதையும் வெளிப்படுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

ரசகியமாகச் செய்திகள் சேகரித்ததில், அவள் பெயர் ராஜாத்தி, அண்ணா நகரில் வீடு எடுத்து அவளை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார். போராடிக்கும் போது என் வீட்டுக்கு வந்து போகிறார். இந்த ஏமானியை நம்பவைக்கத்தான் கேரளா டீர் என்று நாடகம்.

அவரிடம் இதுபற்றி எதுவும் கேட்கவில்லை. கேட்கத் துணிவில்லாமல் இல்லை. கேட்கப் பிடிக்கவில்லை. கேட்பதே கூட அவரை மதிப்பதாகப்படுகிறது. இனி, அவரை மதிப்பதாக இல்லை. எனவே கேட்கவில்லை.

ரவி, நீ புறப்பட்டு இங்கே வர முடியுமா? அவரிடம் பேசிச் சமாதானம் செய்துவைக்க உன்னை அழைக்கவில்லை. ஒரு வக்கீலைப் பார்த்துப் பேசி, விவாகரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்து கொடு.

என்னையும் குழந்தைகளையும் உன்னோடு பெங்களூருக்கு அழைத்துச் செல். சில தினங்கள் மட்டும் தங்க அனுமதி கொடு. எனக்கு ஒரு வாடகை குடிசை பார்த்துக் கொடு ஒரு தையல் மெஷின் வாங்குமளவுக்கு என்னிடம் வசதி இருக்கிறது. குழந்தைகளின் எதிர்கலாம் என்கிற லட்சியத் துடிப்பு இருக்கிறது. தன்மானமும் வைராக்கியமும் மிச்சமிருக்கிறது.

எங்களுக்கு விடுதலை வாங்கித் தரப்போகிற உன் வருகைக்காகக் காத்திருக்கிறேன்.

இப்படிக்கு உன் அக்கா, சரஸ்வதி.'

தொண்டை அடைத்துக் கொண்டது. கட்டிலில் சாய்ந்து அமர்ந்தேன். இமைகளின் விளிம்பு மீறிக் கன்னங்களில் இறங்கிய கண்ணீர் வரிகள்.

என் சொந்த சகோதரி என் அம்மாவுக்குப் பிறகு மாற்று அம்மா! தினம் தலைசீவி, பவுடர் அடித்துப் பள்ளிக்கு அனுப்பியவள். எனக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்தவள். கதைகள் சொல்லித் தூங்க வைத்தவள்.

எத்தனை ஆயிரம் குடும் தண்ணீர் ஊற்றியிருப்பாள் துளசிமாடத்துக்கு! பூச்சரம் தொடுத்து சாமிக்குப் போட்டு, ஓசை வராமல் முணுமுணுத்தபோதெல்லாம் தனக்காக எதுவும் வேண்டிக் கொள்ளவே இல்லையா?

“என்ன, போகப் போறீங்களா?” என்றாள் அனிதா.

“போகாம... அவளுக்கு வேற யாரு இருக்கா? விவாகரத்துங்கற வார்த்தையை எழுதறதுக்கு முன்னால எவ்வளவு யோசிச்சிருப்பா? எவ்வளவு கண்ணீர் விட்டிருப்பா?”

“சரி, உங்க மச்சான் ஒப்புக்கணுமே!”

“ஒப்புக்கிட்டா முறையா கோர்ட் மூலமா விடுதலை...”

“இல்லேன்னா?”

“அப்பவும் விடுதலைதான். கோர்ட் மூலமா இல்லை, ஒரு கொலை மூலமா!”

“என்ன பேச்சு இது?”

“பின்னே என்ன அனிதா? மனுஷனா அவன்? ஒரு நாள்கூட அவ சுகப்பட்டதில்லை. ஒரு வக்கிர புத்திக்காரனைக் கல்யாணம் செய்துகிட்டதுக்காக, வாழ்க்கை பூரா அவதிப்படணுமா? பெட்டில நாலு நாளைக்குத் தேவையான டிரஸ் எடுத்து வை. மெட்ராஸ்ல என் வக்கீல் ஃபரெண்ட் கோபாலகிருஷ்ணனோட போன் நம்பரை டைரியில் பார்த்து எழுது!” என்று பரபரத்தேன் நான்.

காலையில் ஆபீஸுக்குப் போய் லீவு சொல்லி விட்டு, அடுத்த மேஜையில் ஒப்படைத்து விட்டு ரயில்வே ஸ்டேஷன் செல்ல ஆட்டோவுடன் வந்தபோது, அபார்ட்மெண்ட் வாசலிலேயே காத்திருந்தாள் அனிதா.

“முதல்ல ஆட்டோவை கட் பண்ணி அனுப்பிடுங்க. நீங்க ஊருக்கு போக வேண்டியதில்லை...”

“ஏன், அக்கா இங்கே வந்துட்டாளா?”

“இல்லை... காலைத் தபால்ல இன்னொரு லெட்டர்...”

“நாற்காலியில் அமர்ந்து கடிதத்தை எடுத்தேன்.

“அன்புள்ள தம்பிக்கு, அக்கா எழுதியது...”

என் நேற்றைய கடிதம் பார்த்ததும் மிகவும் கலங்கிப் போயிருப்பாய். அந்தக் கடிதத்தை அலட்சியப் படுத்திவிடு. நீ இங்கே வர வேண்டாம்.

மிகவும் நொந்துபோன மனநிலையில் உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஏதேதோ எழுதிவிட்டேன்.

யோசித்துப் பார்த்ததில் இதற்குமேல் ஒரு பெரிய அதிர்ச்சியை அவரால் எனக்குக் கொடுக்க முடியாது என்று தோன்றுகிறது. உறைந்துபோன மனதில் இனி வலியும் ஏற்பட வாய்ப்பில்லை.

பதினைந்து வருடமாகப் பழகிப்போன ஒரு சோக வாழ்க்கையைத் திடீரென்று உதறுவதா? அதுதான் பழகிவிட்டதே! இனி என்ன பயம்? கடப்பாறை விழுங்கியவளுக்கு ஆணிகள் என்ன பிரமாதம்? மிச்ச வாழ்க்கையையும் இப்படியே ஒட்டிவிட்டலாம் என்று படுகிறது.

இந்தச் சூழ்நிலையிலிருந்து பார்க்கும்போது, விடுதலை என்பது சொர்க்கமாகத் தோன்றலாம். ஆனால், அது கானல்நீரைக் குடிக்கும் முயற்சியாகத்தான் தோன்றுகிறது.

வாழ்க்கை அத்தனை சுலபமா என்ன? அதுவும் இரண்டு பெண் குழந்தைகளுடன்? நிச்சயம் போராட்டமாகத்தான் இருக்கும். களம் மாறியிருக்கும். எதிரிகள் மாறியிருப்பார்கள். பலம் தெரியாத எதிரிகளுடன் போராடுவதைவிட, பலவீனம் தெரிந்த ஒரே ஒரு எதிரியிடம் இணக்கமாகப் போவதே சிறந்ததாகப் படுகிறது.

இதில் தன்மானத்தைக் குழி தோண்டிப் புதைக்க வேண்டும். சில செல்கரியங்கள் இருக்கும்போது புதைத்துவிட்டுப் போகிறேனே...

இப்படிக்கு, சந்தோஷமான வாழ்க்கையை உணராத, ஆனால், எப்போதும் அதைப் பற்றியே சிந்திக்கிற,

உன் செத்துப்போன (மனதளவில்) அக்கா, சரஸ்வதி.

பின் குறிப்பு : என் கடிதங்கள் மூலம் உன் மனதை அலைக்கழித்திருந்தால் என்னை மன்னித்து விடு ரவி..."

கடிதத்தைக் கசக்கி எறிந்தேன் கோபமாக.

"ஏன் கோபப்படறீங்க? உங்களுக்கு அலைச்சல் மிச்சம்..." என்றாள் அனிதா.

"அர்த்தமில்லாமல் பேசாதே! சில பேருக்குச் சிந்தனையில் இருக்கிற தெளிவும் தைரியமும் செயல்னு வற்றப்ப இருக்கிறதில்லை! சிகரெட் மாதிரி, விஸ்கி மாதிரி சோகம்கூட ஒருவகை போதைதான்! எப்பவும் தனக்குத் தானே இரக்கப்பட்டுக்கறதுல ஒரு திருப்தி. சோகத்துல ஒரு அடிக்ஷன். தன் கோழைத்தனத்தை, இயலாமையை வார்த்தைகளால் பூசி மறைச்சிருக்கா! அவளுக்கு எகனாமிகல் சர்வைவல்தான் முக்கியம். அதுக்காகத் தன்மானம் உட்பட எல்லாத்தையும் அவன் காலடியில கிடத்தத் தயாரா இருக்கா!"

மூச்சிரைக்கக் கத்தினேன். என்னை கவலையோடு பார்த்த அனிதாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

"என்னங்க?"

"பாவம் அனிதா, அவதான் என்ன செய்வா?" என்றேன். கோபமும் சில சமயம் கண்ணிராக வெளிப்படும் என்பதை உணர்ந்தேன்.

*****

7

தமிழ் டீச்சர்

முகுன்குறிப்பு :

இந்தக் கதையைச் சொல்லும் 'நான்' நானல்ல என்றால் அது

பொய் - என்பது உண்மை அல்ல.

இரண்டு புறமும் பச்சையாகக் கையசைத்தபடி வயல்கள் தொடர்ந்து வர, முன்னறிப்பு எதுவுமின்றி திடுதிப்பென்று அந்த ஊர் 'வருக, வருக' என்று வணக்கம் சொன்னது.

ஜீப்பை வேகம் குறைக்கச் சொன்னேன்.

வாய்க்காலில் மாடு கழுவுகிற காட்சி பிடுங்கப்பட்டு கருங்கல் சந்தையில் 'டங், டங்' என்று அம்மியும், ஆட்டுக்கல்லும் கொத்திக் கொண்டிருந்த... அதற்குள் மரச் சந்தை வெட்டப்பட்ட மூங்கிலும், சவுக்கும், கீற்றுக் கட்டுகளும் கொண்டிருந்தன.

ஜீப் இப்போது ஊருக்குள் முக்கிய வீதிகளில் நுழைய, இத்தனை கட்டடங்களா என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது. நினைவில் தூண்டில் போட்ட அந்த மணிக்கூண்டு மட்டும் அதே ஊர்தான் என்று உறுதிக் சொன்னது.

“ஊர் அடையாளமே மாறிப் போச்சு மணி.”

“கடைசியா எப்ப சார் வந்தீங்க?”

“இருபத்தஞ்சு வருஷம் இருக்கும். அப்போ எங்கப்பாவுக்கு இங்க பேங்க் வேலை. நான் ஏழாவது, எட்டாவது இந்த ஊர் ஸ்கூல்லதான் படிச்சேன்.”

“முதல்ல பாலத்துக்குப் போய்டலாமா சார்?”

“இல்லை. ஆர்.டி.ஓ ஆபீஸுக்குப் போ.”

நான் ஒரு அரசாங்க அதிகாரி. திருச்சியில் வேலை. ஸ்பாரி தூட் அணிபவன். ஏன் அலுவலகத்தில் என் அறைக்கு வெளியே மரப்பலகையில் 'தியாகு' என்று என் பெயர் எழுதப்பட்டிருக்கும். மணமாகி இரண்டு பெண்கள்.

இந்த ஊரில் நடந்துவரும் ஆற்றுப்பாலம் கட்டும் வேலைகளை இரண்டு நாள் மேற்பார்வையிட்டு மேலதிகாரிக்கு அறிக்கை அனுப்ப வேண்டியது, எனக்கிடப்பட்டுள்ள இப்போதைய வேலை.

அது தொடர்பாக அரசு அதிகாரிகள். காவல்துறை அதிகாரிகள், நகர முக்கியப் பிரமுகர்களுடன் சந்திப்புகள் முடிந்து அரசினர் தங்கும் விடுதியில் எனக்கு ஒதுக்கப் பட்ட அறையில் ஓய்வாக அமர்ந்து காபி பருகியபோது, பள்ளி நண்பர்களின் முகங்கள் மனதில் ஸ்லைடுகளாக நகர்ந்தன. கிரி! முருகு! தனபால்!

அப்புறம்... தமிழ் டீச்சர்!

அந்தத் தமிழ் டீச்சர் உயரம் கம்மிதான். ஆனால், கடைசல் தேகம். மாநிறம்தான். ஆனால் விழிகளில் ஒரு மயக்கம். வட்டமுகம்,

செயினை எப்போதும் சேலைக்கு மேல் போட்டிருப்பார். அது உடம்போடு ஒட்டி கொஞ்ச தூரம் பிரயாணித்துவிட்டு டாலர் பகுதி மட்டும் ஒட்டாமல் ஊஞ்சலாடும்.

கட்டுரை நோட்டை அருகில் அழைத்து வைத்து திருத்துகையில் எங்கே 'ற' வரும். எங்கே 'ர' வரும் என்று விளக்குகையில், பாண்ட்ஸ் பவுடரின் வியர்வை கலந்த வாசத்தில், சேலைமுனை டவுசருக்குக் கீழே தொடையில் லேசாகப் படுக்கையில் (அல்லது படுப்படியாக நின்று கொண்டிருக்கையில்) யார்தான் இலக்கணத்தில் கவனம் செலுத்த முடியும்?

“அப்பா, தமிழ் இலக்கணம் புரியவே மாட்டேங்குது.”

“அதுக்கு என்ன செய்யணும்?”

“தமிழ் டீச்சர்கிட்டே தனியா டியூஷன் வெச்சிக்கிறேன்.”

“சரி, வெச்சுக்கோ.”

இலக்கணம் புரியவில்லை என்பதும் உண்மை. வேறு என்னன்னவோ புரிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்டதும் உண்மை.

ஒரே ஒரு படுக்கையறை கொண்ட சிறிய வீட்டில் தமிழ் டீச்சரும், பார்வை மங்கிய அவர் அம்மாவும் மட்டும் தான்.

கட்டிலில் உட்காரவைத்து பக்கத்தில் அமர்ந்து (பள்ளியில் நடக்குமா?) இலக்கணம் சொல்லித் தருவார். எனக்கு அறையில் தான் தலைவாரி, ஒப்பனை செய்வார். வீடு கூட்டுவார். சமைப்பார். அம்மாவுக்கு பணிவிடைகள் செய்வார். ஸ்டெடிகாம் காமிராவைப் போல என் பார்வை டீச்சரையே தொடரும்.

“என்ன தியாகு. இதுகூட புரியலையா?” என்று செல்லமாக மண்டையில் தட்டும் போது சிலிர்க்கும். மீண்டும் செல்லத்தட்டு வாங்கும்படி நடந்துகொள்ளத் தூண்டும் சிலிர்ப்பு! தினம் டியூஷன் முடிந்து சைக்கிள் மிதிக்கையில் ஜீரம் உணர்வேன்.

என் நண்பர்கள் பள்ளியோடு பெருமூச்சை நிறுத்திக்கொள்ள, நான் மட்டும் அதே பெருமூச்சை வீடுவரை சென்று, விட்டுவந்ததால் அவர்கள் மத்தியில் எனக்குத் தனி மதிப்பு.

அந்த மதிப்பை மேலும் உயர்த்திக்கொள்ள நான் பொய் சொல்ல ஆரம்பித்தேன். “டேய்! இன்னிக்கு டீச்சர் கைல மருதாணி பார்த்தீங்களாடா?”

“ஆமாம், அதுக்கென்ன?”

“ஒரு கைக்கு அவங்களே வெச்சுக்கிட்டாங்க. இன்னொரு கைக்கு விரல் விரலா நான்தான் வெச்சுவிட்டேன்.”

“நிஜமாவா?”

“பின்னே? இன்னொரு கைக்கு அவங்களே எப்படி வெச்சுக்க முடியும்?”

“அடப்பாவி! நீ தொட்டு வெச்சுட்டுயா?”

“தொடாம எப்படி வைக்கமுடியும்?”

அப்படியென்றால், வைத்துவிட்ட விரல்களிலும் கொஞ்சம் சிவப்பு இருக்க வேண்டுமே என்று லாஜிக்காக மடக்கத் தெரியாமல் உஷ்ண மூச்சு விட்டார்கள்.

என் மனதின் வக்கிரக் கற்பனைகள் எல்லாம் அவர்கள் மத்தியில் சுலபமாக விலை போயின.

“டேய்! நேத்து நான் போனப்போ ரும் கதவு லேசா திறந்திருந்து, டீச்சர் அப்பத்தான் குளிச்சிட்டு வந்திருப்பாங்க போலிருக்கு... அவங்க ஒவ்வொரு டிரஸ்ஸாப் போடுறதை முழுக்கப் பார்த்துட்டேன்.”

“கொடுத்து வெச்சவன்டா நீ?”

அவர்கள் பொறாமையில் துடிக்க, என் கற்பனைக்குப் புதுப்புது இறக்கைகள் முளைக்க... ஒருநாள் கிரி அந்த அணுகுண்டுச் செய்தி சொன்னான்.

“டேய் தியாகு! நம்ம இங்கிலீஷ் வாத்தியார் ரோஸ்பாண்டியன் இல்ல அவருக்கும் தமிழ் டீச்சருக்கும் லவ்வுடா!”

என்னையே பொறாமைப்பட வைத்த அந்தச் செய்தியை நம்பாமல், “எப்படிச் சொல்றே?” என்றேன் படபடப்பாக.

“ஸ்டாஃப் ரூமுக்குத் தண்ணி குடிக்க நான் போனப்ப ரோஸ்பாண்டியன். டீச்சர் கன்னத்தை செல்லமா கிள்ளக்கிட்டிருந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் ரெண்டு பேரும் ‘சட்’னு நகர்ந்து உக்காந்தாங்க.”

‘ரோஸ்’ என்பது காரணப் பெயர். பெண்கள் உபயோகிக்கும் ரோஸ் பவுடரை அந்த சார் உபயோகித்ததால் ரோஸ் பாண்டியனானார்.

அந்தக் காதல் செய்திக்குப் பின் நண்பர்கள் மத்தியில் கிரிக்கும் ஏகப்பட்ட மரியாதை.

கிரி ஸ்டாஃப் ரூமில் ரகசியமாகக் கண்காணித்து வந்து அடிக்கடி செய்தி வாசிக்கத் துவங்கினான்.

“ரோஸ்பர்ணடியன் இன்னிக்கு டிபன் பாக்ஸ்லேர்ந்து தயிர்சாதம் எடுத்து, டீச்சருக்கு ஊட்டி விட்டாரு.”

“ரோஸ்பாண்டியன் இன்னிக்கு ஜோல்னா பைலேர்ந்து மல்லிகைப்பு எடுத்து டீச்சருக்கு அவரே வெச்சிவிட்டாரு...”

“ஐயோ! இங்கிலீஷ் படத்துல வர்ற மாதிரி இன்னிக்கு ரெண்டு பேரும் கிஸ் கொடுத்துக்கிட்டாங்க, தெரியுமா?” என்றுவிட்டு என்னைப் பார்ப்பான் அலட்டலாக.

எனக்கு எரிச்சல் அதிகமானது. கிரி என்னை வெறுப்பேற்றுவதற்காகத்தான் தினம் இப்படி போட்டிக் கற்பனை விற்கிறான் என்பது எனக்கு நன்றாகப் புரிந்தது. ஆனால், அவை எல்லாம் பொய்யென்று என்னால் நிரூபிக்க முடியவில்லை.

யோசித்துப் பார்த்த நான் கிரியின் காதல் ரூட்டில் இறங்கினேன்.

‘என் கண்மணியே பொற்செல்வி.

நேற்று நீ எனக்கு கொடுத்த முத்தம் இந்த ஜென்மம் முழுதும் தித்திக்கும்.

இப்படிக்கு பாண்டியன்,

-ஒரு காகிதத்தில் பாண்டியன் சாரின் கையெழுத்தைப் பார்த்து அதேமாதிரி எழுதி நண்பர்களிடம் எடுத்துச் சென்றேன்.

“இதுவரைக்கும் கிரி சொன்ன எதுக்கும் ஆதாரம் இல்லை. இதோ பாருங்க ஆதாரம். டீச்சருக்கு ரோஸ் பாண்டியன் எழுதின லவ் லெட்டர் இதோ பாருங்கடா!”

“எப்படி தியாகு கிடைச்சது?”

“டீச்சர் டிக்ஷனரிக்குள்ளே ஒளிச்சு வெச்சிருந்தாங்க. இந்த மாதிரி நிறைய லெட்டர்ஸ் இருக்கு. ஒரே சமயத்தில் எல்லாம் எடுத்துட்டு வந்தா தெரிஞ்சுடும். தினம் ஒரு லெட்டர் எடுத்துட்டு வர்றேன், என்ன?”

என் மனக்குரங்கின் ஆசைகளை எல்லாம் வார்த்தைகளாக்கி எடுத்துச் செல்ல, மீண்டும் நண்பர்கள் என்பக்கம் திசை திரும்பினார்கள்.

லவ் லெட்டர் விளையாட்டு கொஞ்சம் போரடித்த கட்டத்தில்...

“நேத்து ‘வீட்டை க்ளீன் செய்யணும். வா தியாகு’ன்னு டீச்சர் சொன்னாங்கடா. நான் லேட்டாப் போனேன். வாசல்ல ரோஸ் பாண்டியனோட ஸ்கூட்டர். எனக்கு சந்தேகம். வீட்டை சுத்தி வந்தேன். பெட்ரூம் ஜன்னல் இடுக்கு வழியா உள்ளே பார்த்தா...”

“பார்த்தா?” என்றார்கள் கோரஸாக.

“ச்சீ! எப்படிடா சொல்றது? ரெண்டு பேரும்...” அன்னிக்குப் புத்தகத்தில் பார்த்தோமே. அந்த மாதிரி...”

“ஐயோ! அப்புறம்?”

“எனக்கு வெடவெடன்னு ஆய்டுச்சு. நான் ஓடி வந்துட்டேன்ப்பா.”

இந்த விவகாரத்தின் உச்சகட்ட நிகழ்ச்சி மறுநாள் நிகழ்ந்தது.

அன்று நானும் கிரியும் மட்டும் வகுப்புக்கு மிக முன்னதாகவே வந்திருக்க...

‘தியாகு. நேத்து நீ சொன்னது நம்ம ஃப்ரெண்ட்ட ஸீக்கு மட்டும் தானே தெரியும்? இன்னிக்கு நம்ம கிளாஸ் பூரா தெரிய வெச்சுடலாமே... அவங்களும் பாவம்தானே...”

“எப்படி தெரிய வைக்கிறது?”

“இப்படி... என்று எழுந்து கரும்பலகையில் அவன் ‘தமிழ் டிச்சருக்கும் ரோஸ் பாண்டியனுக்கும் காதல் முற்றிப் போய் பட்டப்பகலில் படுக்கையறையில் காம லீலைகள் நடக்கின்றன’ என்று எழுதினபோது எனக்கும் அது விளையாட்டாகத்தான் இருந்தது.

“வா, போயிடலாம். எல்லோரும் வற்றப்போ நாமும் வரலாம்.”

ஓடி விட்டோம். பிறகு டிச்சர் வந்து பார்த்து, கொதித்து, ஹெட்மாஸ்டரிடம் சொல்லி, அவர் வந்து... வகுப்பறையின் கதவுகளை மூடிவிட்டு...

“உங்கள்ல யாரோதான் இதைச் செஞ்சிருக்கணும். அது யாரு? இப்பா சொல்லலைனா அத்தனை பேருக்கும் அடி விழும். எல்லாருக்கும் டி.சி. கொடுத்துத் துரத்திடுவேன். சொல்லுங்கடா! யார் எழுதினது?”

வகுப்பே கப் - சிப். எனக்கு நடுங்கியது. கிரியைப் பார்த்தேன். ‘சும்மா இரு’ என்று கண்களால் அதட்டினான்.

வரிசையாக நிற்க வைத்து ஆளுக்கு ஐந்து பிரம்படி விநியோகிக்கப்பட்டபோதும் நாங்கள் மெனம் சாதித்தோம்.

“நாளைக்கு எல்லோரும் அவங்கவங்க அப்பாவைக் கூட்டிக்கிட்டு வரணும்!” - ஹெட்மாஸ்டர் உறுமிச் சென்றார்.

மறுநாள் நான் என் அப்பாவுடன் ஹெட்மாஸ்டர் அறைக்குச் சென்றபோது உடனிருந்த தமிழ் டிச்சர், “இவன் என்கிட்ட டியூஷன் படிக்கிறான் சார். தியாகு தங்கமான புள்ளை. இவன்மேல எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை” என்றபோது எனக்குள் ஆயிரம் சவுக்கடிகள் விழுந்தன.

டிச்சர் என் மேல் வைத்திருந்த நம்பிக்கை. அவர்மேல் நான் வைத்திருந்த சகல அழுக்கு எண்ணங்களையும் உதறித் தள்ளியது.

மறுநாளே ரோஸ் பாண்டியன் சார் மாயவரத்துக்கு மாற்றல் வாங்கிச் சென்றுவிட, டியூஷனுக்குச் செல்ல மனம் கசந்தது. அப்பாவுக்குப் பயந்து போனபோது, டிச்சர் முகம் பார்க்க கூசியது.

“தியாகு, ஏன்பா கொஞ்ச நாளா உம்முன்னு இருக்கே?” என்று என்

தலையைச் செல்லமாகக் கலைத்து டீச்சர் கேட்டபோது, எனக்கு சிலிர்க்கவில்லை. அழுகைதான் வந்தது.

அப்பாவுக்கு மாற்றாலாகி ஊரை விட்டுப் போன போதும் கூடவே வந்தது அந்தக் குற்ற உணர்ச்சி. பிறகு எப்போது பள்ளி நாட்களை நினைத்தாலும் மனதில் நெருடும் இதோ இப்போதும்.

நண்பர்களோடு சில வருடங்கள் கடிதத் தொடர்பு இருந்தது. பிறகு அறுந்து போனது. அவர்கள் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்களோ!

ஆனால், பொற்சொல்லி தமிழ் டீச்சர்? இன்னும் இதே ஊரில் அதே பள்ளியில் வேலை பார்க்கிறார்களா? அந்த வீட்டுக்கு நாளைக்குச் சென்று பார்த்தால் என்ன?

மறுநாள் மாலை டீச்சர் வீட்டுக்குப் போகும் வழியில் மார்க்கெட்டில் ஜீப்பை நிறுத்தச் சொல்லி இறங்கி பழம் வாங்கியபோது, அருகில் காய்கறிக் கூடையில் குடையோடு அது... அது... தமிழ் டீச்சரேதான்!

என்ன இது? இப்படித் துரும்பாகி குச்சிக் குச்சிகைகளுடன், கண்ணாடி அணிந்து, ஐம்பத்துச் சொச்ச வயதுக்கு அநியாய நரையுடன்... ஆனால், அதே வட்ட முகம். இப்போதும் சேலைக்கு மேலே செயின்.

நான் அருகில் சென்று “டீச்சர், எப்படி இருக்கீங்க? என்னைத் தெரியுதா?” என்றதும் உன்னிப்பாகப் பார்த்தார்.

“தெரியலையே சார்!”

“ஐயோ சார்ன்னெல்லாம் சொல்லாதீங்க. நான் உங்க பழைய ஸ்டூடண்ட் தியாகு. நான் உங்ககிட்ட தனியா டியூஷன் வேற படிச்சிருக்கேன்.”

டீச்சர் முகம் பிரகாசமாகி. “அட! தியாகுவா நீ? அடையாளமே தெரியலைப்பா... நல்லா இருக்கியா? என்ன பன்றே?” என்றார் பிரியமாக.

“நல்ல இருக்கேன் டீச்சர்! இப்ப உங்க வீட்டுக்குத் தான் புறப்பட்டேன். வாங்க ஜீப்பில போயிடலாம்: என்று அவரை ஏறச்சொல்லி, “தெப்பக்குளம் மேல் கரைப்பா” என்றேன் டிரைவரிடம்.

“பரவாயில்லையே, ஞாபகம் வெச்சிருக்கியே!”

“உங்களை மறக்க முடியுமா டீச்சர்? இன்னிக்கு நான் ஓரளவுக்குத் தமிழ் எழுதறதே உங்களாலதான் டீச்சர், இருபத்தஞ்சு வருஷம் முன்னாடி நான் அசட்டுத்தனமா நடந்துகிட்டதுக்கு இப்ப மன்னிப்புக் கேட்டுக்கறேன்.”

“அப்படி என்ன நடந்துகிட்டே நீ? ஞாபகம் இல்லையேப்பா!”

“அது வேணாம் டீச்சர். என்னிக்காவது ஒரு நாள் உங்களை சந்திச்சு

மன்னிப்புக் கேக்கணும்னு ஒரு உறுத்தல் இத்தனை நாளா இருந்துச்சு. இப்பத்தான் அது சரியாச்சு.”

“நீ எதுக்காக மன்னிப்புக் கேக்கறேன்னே. எனக்குப் புரியலை...”

“புரிய வேணாம் டீச்சர். மணி, அந்த பூவரச மரம் நிக்குது பாரு அந்த வீடுதான்” என்றேன்.

“விசித்திரமா இருக்குதுப்பா நீ பேசறது. ஆமாம், உன் குடும்பம்?”

“திருச்சில டீச்சர். லவ் மேரேஜ். ரெண்டு குடும்பம்?”

“ஒரே ஒரு பையன். டெல்லில பெரிய வேலைல இருக்கான்” என்று இறங்கி வீட்டின் அழைப்பு மணியை அழுத்தின டீச்சர், “நான்கூட அந்தக் காலத்திலேயே லவ் மேரேஜ்தான்” என்றார்.

கதவைத் திறந்த கண்ணாடி போட்ட மனிதர் என்னைப் பார்த்தார். அவரை எங்கேயோ பார்த்த மாதிரி இருந்தது. நினைவுக்கு வந்தது.

“யார் இது? முதல்ல உள்ளே வாங்க சார்!” என்றார் ரோஸ் பாண்டியன்.

பின் குறிப்பு:

முன்குறிப்பு மூன்று முறை படித்தமைக்கு நன்றி!

*****

8

விதி விலக்கு

பாபுவுக்கு டை, பெல்ட் மாட்டி பானுமதி தயார் செய்து கொண்டிருந்த போது மகாதேவன். மடக்கின பேப்பரில் கொட்டிவாக்கத்தில் அரைக்கால் கிரவுண்டு ஏதாவது விற்பனைக்கு வரகிறதா என்று பார்த்தபடி காத்திருந்தான்.

“டைம் ஆச்சுடி...”

“இதோ... ரெண்டே நிமிஷம். இவனுக்கு ஷீ மாட்டி விடுங்க. இட்லி வெச்சுட்டேன். வெந்துடும். அதுக்குள்ளே சட்னி அரைச்சுடறேன்.”

“இன்னும் அரைக்கலையா? வாடா!”

பாபு ஷூ மாட்டும்போது கண்களைக் குறுக்கினான்.

“டாடி... அடுத்த வாரம் எங்க ஸ்கூல்ல மூணு நாள் மதுரை, கொடைக்கானல் டூர் போறாங்க...”

“அதான் வேணாமின்னு சொல்லிட்டேனே... எத்தனை தடவைடா கேப்பே!”

“நாதன், சின்ன ரமேஷ், கண்ணாடி ரமேஷ் எல்லாரும் போறாங்கப்பா!”

“போனா என்னடா? ஸ்கூல் டூர்ல பொறுப்பா பார்த்துக்க மாட்டாங்க. சம்மர் வெக்கேஷனல் நாம தனியா போகலாம்.”

“அவன் பொறந்ததுக்கப்புறம் எட்டு சம்மர் வந்துட்டு போயிடுச்சு!”

பாபுவின் டிபன் பாக்ஸை முந்தானையில் துடைத்து வலைக்கூடையில் வைத்து பச்சை பாட்டிலில் தண்ணீர் நிரப்பினாள்.

ரிக்ஷா சத்தத்துக்கு பாபு எல்லாம் உதறி ஓடிவிட, அவனை அனுப்பிவிட்டு வந்து தட்டில் இட்லி வைத்தாள்.

“பையனுக்கு முன்னாடி கிண்டலாப் பேசாதேன்னு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன்...? அவனுக்கு என்மேலே என்னடி மரியாதை வரும்?”

“எல்லாரும் போறப்ப அவனுக்கும் ஆசை வராதா?”

“நம்ம சக்திக்கு உட்பட்டுதான் ஆசைப்படணும்.”

“உங்க சம்பளம்தானே திவாகருக்கும்? நமக்காவது ஒண்ணுதான்... அவருக்கு ரெண்டு. அது ரெண்டும் போட்டுக்கற துணியைப் பார்த்தீருக்கீங்களா? தனியா டான்ஸ் கிளாஸ், மியூஸிக் கிளாஸ்னு வேற அனுப்பறார்.”

“உனக்கு ரொம்பத் தெரியும்? அவனுக்கு எக்ஸ்டரா வருமானம் வருது...”

“உங்க இயலாமைக்கு அவர் மேலே ஏன் சகதி அடிக்கறீங்க. உங்ககிட்ட சிக்கனம் கிடையாது. மாசத்துக்கு சிகரெட்டுக்கு மட்டும் எவ்வளவு ஆகுது? சதா ஃபிரெண்ட்ஸேர் பார்ட்டி. ஆபீஸ்ல யார் கேட்டாலும் தூக்கி கடனாக் கொடுத்துடறீங்க...”

“தாட்சண்யம்னு ஒண்ணு இருக்கு பானு... சரியான காரணம் சொல்லிக் கேக்கறப்ப என்னால மறுக்க முடியறதில்லை. நீ வீட்ல உக்காந்துகிட்டு இரக்கமே இல்லாமல் பேசிடறே. நான் ஆபீஸ்ல தினம் தினம் அவங்க முகத்தைப் பார்க்கணும், பேசணும், சிரிக்கணும்.”

“உங்களுக்கு அடுத்தவங்க சந்தோஷம் முக்கியமானதாப் படலாம். அதுக்காக நம்ம சந்தோஷத்தை நசுக்கிக்கணுமா?”

மகாதேவன் பதிலுக்குப் பாயிண்ட் கிடைக்காமல் சட்டை எடுத்து பட்டன் போட்டபடி, “ஆபீஸுக்குப் பொறப்படறப்போ ஏண்டி இப்படித் தொண்தொண்ணு பிடுங்கறே?” என்றான்.

லெதர் பேகும் கர்ச்சீப்பும் மெய்னமாகக் கைமாறின. அழுக்குச் சட்டையிலிருந்து பேனா எழுத்து இந்தச் சட்டையில் செருகிக்கொண்டான்.

“காபி...”

“ஒண்ணும் வேண்டாம்” என்றபடி படபடவென்று செருப்பை அணிந்துகொண்டு ‘வர்றேன்னுகூட சொல்லிக்காமல் காட்டமாக வெளியேறினான் மகாதேவன்.

மானேஜரின் அழைப்புக்கு அவசரமாக எழுந்தபோது மடியில் சாய்த்து வைத்திருந்த அகல பேடு நொடித்து காகிதங்கள் நாலு மேஜை வரை பறந்தன.

மகாதேவன் அவசரமாகப் பொறுக்கி ஒரு லெட்ஜரைத் தூக்கி வெயிட்டாக வைத்துவிட்டு, பேனாவை மூடியபடி மானேஜரின் அறைக்குப் போனான்.

“சிங்காரம், மூர்த்தி ரெண்டு பேருமே திடீர்னு லீவு போட்டுட்டாங்க. இந்த ஸ்டேட் மெண்ட்டை நீங்களே ஹெட் ஆபீஸுக்கு நேர்ல போயி ஒப்படைச்சுட்டு வந்துடறீங்களா மகாதேவன்?”

“போன் பண்ணிச் சொன்னா அங்கேர்ந்து ஆள் அனுப்பிச்சு வாங்கிக்குவாங்களே சார்...”

“நேத்து ஈவினிங்லேர்ந்து நம்ம ரெண்டு போனும் அவுட் அஃப் ஆர்டர். நீங்க ஆட்டோவுல போயிட்டு ஆட்டோவுல வாங்க. வவுச்சர் போட்டுக்கங்க.”

பஸ் பிடித்து ஆட்டோ செலவென்று கணக்கெழுதத் தீர்மானித்தான்.

தலைமை அலுவலகத்தில் அரைநிமிட ஒப்படைப்பு வேலை முடிந்து, மீண்டும் பஸ் ஸ்டாப்பில் காத்திருந்த போது சிகரெட் பிடித்தான்.

அப்போதுதான் எதிர்ச் சாலையில் தடுப்புக் கம்பிச் சுவருக்கப்பால் விரைந்த ஸ்கூட்டரில் திவாகரைப் பார்த்தான் திவாகருக்குப் பின்னால் பச்சை சேலையில் அவள்... என்னது! ‘பானுமதியா?’ என்று திடுக்கிட்டுப் பார்ப்பதற்குள் பஸ்கள் குறுக்கில் விரைந்து... காட்சித் தடை விலகிப் பார்த்தபோது தூரத்தில்கூட ஸ்கூட்டரைத் தெரியவில்லை.

வியர்த்தது... ச்சே! பானுமதியாவது?

ஆனால், அது திவாகர்தான். அவன் ஸ்கூட்டர்தான்!

நேற்றுதானே அவனைப் பார்த்தேன்... என்ன சொன்னான்?

“ஆபீஸ்ல பெருமூச்சு விடறதுக்குக்கூட நேரமில்லைப்பா. ஆடிட் நேரம்... போட்டுப் பிழியறாங்க. சொந்த மச்சினிக்குக் கல்யாணம் திருவாரூர்ல. லீவு தரமுடியாதுன்னுட்டாங்க. அவளையும் குழந்தைகளையும் மட்டும் அனுப்பி வெச்சிட்டேன். சண்டே ரிசப்ஷனுக்குத்தான் நான் போகப்போறேன்...”

அப்படியானால் இப்போது ஆபீஸில்தானே இருக்க வேண்டும்? இங்கே

யாரோடு எங்கே போகிறான்?

“அது... அது... பானுமதி மாதிரிதானே தெரிந்தது. பச்சை சேலை! இன்னிக்குக் காலையில் பச்சை சேலைதானே கட்டியிருந்தாள்! கவனித்தேனா?”

ச்சே! பானுமதியாவது... திவாகரோடு... என்ன பைத்தியக்காரத்தனமான கற்பனை! மனசில் வக்கிரம் எனக்கு! அலம்புதல், ஸ்டவ் துடைத்தல், ஒட்டடை அடித்தல், துணிகளை மடித்தல் என்று தினசரி வேலைகளை எல்லாம் விட்டுவிட்டு அவள் போய் திவாகரோடு...

“திவாகரோட சாமர்த்தியம் உங்களுக்கு வராதுங்க!”

“திவாகர் மாதிரி நீங்களும் டிஸைன் சட்டை போடக்கூடாதா?”

“திவாகர் எப்படி ஸ்கூட்டர் வாங்கினாராம்?”

“அன்னிக்குப் பள்ளிக்கூடத்துல பணம் கட்டப் போனப்போ திவாகர் வந்திருந்தார்”

‘நேத்து திவாகர் வந்தாருங்க. நீங்க இல்லைன்னதும் புறப்பட்டார். வற்புறுத்தி காபி கொடுத்தேன்.

‘இந்த ஸ்கேலா டாடி? திவாகர் அங்கிள் வாங்கிக் கொடுத்தார்’

மகாதேவனின் கால்கள் தாமாக நடந்து தொலைபேசி பூத்துக்குச் சென்றன. நடுங்கும் விரல்களோடு போராடி டயல் செய்து...

‘மாமி, நான்தான் மகாதேவன் பேசறேன். கொஞ்சம் என் வொய்ஃபைக் கூப்புடறீங்களா? அர்ஜெண்ட்டான மேட்டர். அதான் டிஸ்டர்ப் பண்ணிட்டேன்...”

காத்திருந்த விநாடிகளில் நகம் கடித்துத் துப்பினான்.

இதோ... பானுமதி ‘ஹலோ’ என்று ஒரு சொல் பேசி, என் பதட்டத்தைப் புதைக்கப் போகிறாள். என்னைப் பெருமூச்சு விடச் செய்யப் போகிறாள்.

“ஹலோ...”

“அது வந்து, பானு...”

“நான் மாமிதாங்க பேசறேன். உங்க வீடு பூட்டியிருக்கு சார்!”

“வழக்கமா உங்க வீட்லதானே சாவி கொடுத்துட்டுப் போவா. ஏதாச்சும் சொல்லிட்டுப் போனாளான்னு...”

“இருங்க. காயத்ரியைக் கேக்கறேன்.” காயத்ரியை விசாரித்துவிட்டு,

“சாவி கொடுத்துட்டுப் போகலையாம் சார். கொஞ்சம் கழிச்ச பார்க்கறேன். அவ வந்திருந்தா ஏதாச்சும் செல்லணுமா?”

“இல்லை... நான்... அப்புறம்... தாங்க்ஸ்”

வைத்தான். வெளியே மூன்று பேர் காத்திருக்க, இவன் அவர்களிடம் சைகையால் கெஞ்சிவிட்டு இப்போது திவாகரின் ஆபீஸுக்கு போன் செய்தான்.

“அவர் இன்னிக்கு வரலையே சார்.”

“தகவல் தந்திருக்காரா சார்?”

“ஒரு போன்கூட வரலையனு ஜி.எம். கடுப்புல இருக்கார் சார்.”

“தாங்க்ஸ்.”

வெளியே வந்து மனம் ஊனமுற்று நடந்தான்.

கல்யாணத்துக்குப் போன பெண்டாட்டி, ஆடிட் நேரம் என்று மச்சினி கல்யாணத்தைத் தவிர்த்து... ஆபீஸுக்கு தகவல்கூட சொல்லாமல் ஸ்கூட்டரில் திவாகர். பின்னால் பானுமதி. பானுமதிதானா?

இன்னும் என்ன சந்தேகம் அதுதான் வீட்டில் இல்லையே.... பக்கத்து வீட்டில் சாவியும் கொடுக்காமல், தகவலும் சொல்லாமல்... என்ன எழவு வேலை அப்படி?

திவாகருக்கு வீட்டில் அதிக சுதந்திரம் கொடுத்துவிட்டேனா? அவனை, தினசரி இவள் புகழ்ந்த போது எனக்குள் மணியடித்திருக்க வேண்டாமா?

என்ன அயோக்கியத்தனம் இது! எத்தனை நாளாக? அல்லது வருடமாக?

‘எனக்கு சாமர்த்தியம் பத்தாது’ என்று அவள் சொல்லிக் காட்டுவதெல்லாம் கண்டுபிடிக்கிற சாமர்த்தியத்தைத்தானா?

எங்கே போயிருப்பார்கள்? சினிமாவுக்கா? இல்லை... லொக்கடா லாட்ஜீக்கா! இது நிஜம் தானா?

பெண்டாட்டி ஊரில் இல்லை என்பதால் ஒருவேளை வீட்டுக்கே அழைத்துச்சென்று...

திவாகரின் வீட்டுக்கு இந்தப் பக்கம் தானே போகவேண்டும்?

மகாதேவன் சட்டென்று ஒரு ஆட்டோவுக்குள் ஏறி இவனே கொடி மடக்கினான்.

திவாகரின் தெருவில் மெதுவாக ஓட்டச் சொன்னான். திவாகரின் வீடு பூட்டியிருப்பது நான்கு வீடுகள் முன்பே தெரிந்தது.

ஆட்டோவைத் திருப்பச்சொல்லி தன் அலுவலக வாசலில் இறங்கிக் கொண்டான். தளர்ந்து நடந்து லிஃப்ட் ஏறி தன் மேஜையில் உட்கார், சிவகாமி கர்ச்சீப்பில் கைதுடைத்தபடி வந்து...

“ஹாஸ்பிடலுக்குப் போய்ட்டு வந்துட்டீங்களா? என்ன விஷயம்?”
என்றாள்.

“நான் ஹெட் ஆபீஸ் போயிருந்தேன்.”

“அப்ப ஹெட் ஆபீஸ்ல தகவல் சொல்லலையா?”

“என்ன?”

“உங்களுக்கு ஒரு போன் வந்துச்சு சார்.”

“நம்ம போன்தான்...”

“ஒரு போன் சரியாயிடுச்சு, உங்க வொய்ஃப் பேசினாங்க. பதட்டமா பேசினாங்க, உங்களை உடனே நவோதயா ஹாஸ்பிடலுக்கு வரச் சொன்னாங்க. விவரம் எதுவும் சொல்லாம வெச்சிட்டாங்க. நான் உடனே ஹெட் ஆபீஸுக்கு நீங்க வந்தா தகவல் சொல்லச்சொல்லி...”

அவள் முடிப்பதற்குள் மாணேஜர் அறைக்கு ஓடி பர்மிஷன் வாங்கிக் கொண்டு ஆட்டோ பிடித்தான்.

நவோதயா ஹாஸ்பிடல் வராந்தாவில் காத்திருந்த திவாகர், அவன் கையைப் பிடித்து “வா... ஒண்ணும் பதட்டப்படாதே. ஸ்கூல்ல விளையாடிட்டு இருந்தப்ப பாபு மேலேர்ந்து விழுந்து பின் மண்டையில ரத்தம் வந்துடுச்சாம். ஸ்கூல்லேர்ந்து உன் வீட்டுக்கு ஆள் வந்திருக்கு. உன் வொய்ஃப் வீட்டைப் பூட்டிக்கிட்டு உனக்கு போன் செஞ்சா உன் நம்பர் கிடைக்கலை. என் வீட்டுக்கு போன் செஞ்சாங்க. நான் அவங்களைப் பிக்கப் பண்ணிக்கிட்டு ஸ்கூலுக்குப் போய் பையனை ஆட்டோல இங்க கொண்டுவந்து சேர்த்தோம். மறுபடி இங்கேர்ந்து போன் செஞ்சப்பதான் லைன் கிடைச்சது. ஆனா, நீ இல்லை...” என்று நடத்திச் சென்றான்.

ஒரு அறையில் ஸ்கூல் யூனிஃபார்மில் ரத்தக் கறையுடன், மண்டையில் கட்டுடன் பாபு பாதி விழி முடி மயக்கத்திலிருக்க... கண்ணீருடனிருந்த பானுமதி, இவனைப் பார்த்ததும் விம்மி முந்தானையை வாயில் பொத்தினாள்.

“எப்படி இருக்கான்?”

“பயப்பட ஒண்ணுமில்லை. மூணு தையல் போட்டிருக்கு, ஈவினிங்க டிஸ்சார்ஜ் பண்ணிடறேன்னுட்டார். ஆடிட் டயம். உனக்குத் தெரியுமே... லேட்டாவாச்சும் நான் போயாகணும். நீ பார்த்துக்கறியா? நான் புறப்படறேன்” என்று திவாகரின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டான் மகாதேவன்.

“என்னடா?”

“உனக்கு.... உனக்கு...”

“ச்சீ! போடா!”

திவாகர் போனதும் பானுமதி, “ஆள் வந்து சொன்னதும் எனக்கு எதுவும் ஓடலை... உங்க போனும் கிடைக்கலையா? தவிச்சுப் போய்ட்டேன்” என்றாள்.

மகாதேவன் பாபுவின் கட்டுப் போட்ட மண்டைய உற்றுப் பார்த்து விட்டு, டாக்டரிடம் பேசிவிட்டு, அவளிடம் பணம் கொடுத்துவிட்டு, “நான் பர்மிஷன் சொல்லிட்டுதான் வந்தேன் பானு. மறுபடி போகணும். ஈவினிங் நேரா இங்க வந்துடறேன். டிஸ்சார்ஜ் பண்ணி கூட்டிட்டுப் போகலாம். நாலு நாளைக்கு லீவு போட்டுடு. அவன் ஸ்கூலுக்குப் போக வேணாம்” என்று நகர்ந்தவன், ஒருமுறை அவளின் முகத்தைப் பார்த்துவிட்டு விலகினான்.

ஆபீஸில் மதியம் மூணுக்கு மேல் அவனுக்கு போன் வந்தது.

“கல்பனா பேசறேங்க. என்ன... நாலு நாளா காணோம்? இன்னிக்கு வருவீங்களா?”

“இல்லை கல்பனா. மூடு இல்லை நாளைக்கு முடிஞ்சா பார்க்கலாம்” என்றான் மகாதேவன்.

*****

9

யாரோ ஒரு காதலி

நவீன் காத்திருந்தான்.

புதிதாக நடப்பட்ட நேதாஜியின் சிலையிலும் கவலையே படாமல் காக்காய்கள் கழித்திருந்தன. மாலை வெயிலில் தூரத்து கடற்பரப்பு பெங்காலி ஸ்வீட் போல வெள்ளிக் காகிதம் அணிந்திருந்தது. மணல் வெளியின் முகத்தில் பதிந்திருந்த காலடித் தழும்புகளை பிளாஸ்டிக் சர்ஜரி செய்து கொண்டிருந்தது காற்று.

அவள் எந்தத் திசையிலிருந்து வருவாள் என்று தெரியாததால், அந்த இடத்திற்கு வர சாத்தியமுள்ள இரண்டு திசைகளிலும் மாறி மாறி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சிகரெட் உந்துதல் ஏற்பட்டது. வேண்டாம். அவள் எந்த விநாடியிலும் வந்து ‘ஹலோ’ சொல்லலாம். இதுவரை நான் சிகரெட் பிடித்து அவள் பார்த்ததில்லை. இப்போது வேண்டாம்.

அவள் இதோ வரப் போகிறாள் என்கிற எதிர்பார்ப்பே இனித்தது. அந்த நம்பிக்கையே சுகமாக இருந்தது. கிட்டத்தட்ட ஒரு வருட தவிப்புக்கு இன்று முற்றுப்புள்ளி. கற்பனையிலேயே இருந்த வாழ்க்கை ஒன்று

நிஜமாகப் போவதற்கான ஆரம்பப் புள்ளி.

இந்த முதல் சந்திப்பு என் வாழ்க்கை வரலாற்றில் என்னென்றும் நினைத்துப் பார்க்கப் போகிற இனிய சம்பவம். முதல் சந்திப்பென்றால், காதலன்- நான் ஒரு ஆணாக நிகழ்ந்த முதல் சந்திப்பு ஒரு வருடத்திற்கு முன்பு நிகழ்ந்தது.

அதை சந்திப்பு என்று சொல்வது சரிதானா? அறிமுகமுள்ள இருவர் சந்தித்தால் அது சந்திப்பு. அறிமுகமில்லாத இருவரில் ஒருவர் மட்டும் மற்றொருவரைத் தள்ளி நின்று பார்த்தால், அது சந்திப்பா?

அன்று அந்த பஸ் நிறுத்தத்தில் அவளைப் பார்த்ததும் மனதிற்குள் விதை போடாமல், தண்ணீர் ஊற்றாமல் ஒரு பூ மலர்ந்தது.

என்ன அழகாக இருக்கிறாள்! உள்ளே தோன்றிய முதல் வரி இதுதான். அப்புறம் வீட்டில், அலுவலகத்தில் என்று எங்கும் அந்த முகத்தின் ஜெராக்ஸ் பிரதிகள் தோன்றி 'போ! போய் அவளை மீண்டும் பார்!' என்று எதுவோ ஏனோ துரத்தியது.

ஒரு வார முயற்சிக்குப் பிறகு அவள் வழக்கமாக அந்த பஸ் நிறுத்தத்திற்கு இத்தனை மணிக்கு வருவாள், இந்த பஸ்ஸில் ஏறிச் செல்வாள் என்று தெரிந்து கொண்டு அத்தனைக்கு மணிக்கு முன்னாலேயே சென்று காத்திருந்து...

அவளைப் பார்த்து ரசிக்கத்தான் அந்தக் காத்திருப்பு என்று அவளோ, மற்றவர்களோ உணர்ந்துவிடக் கூடாதென்பதற்காக எத்தனை இயல்பு நாடங்கள்!"

ஒரு நாள் கூட வந்த தோழி, "நாளைக்குப் பார்ப்போம் ஜெயா" என்று சொல்லிச் சென்ற இரவில் ஒரு நோட்டு முழுக்க ஜெயா, ஜெயா, ஜெயா ஜெயா, ஜெயா என்று எழுதி, அந்த நோட்டை பீரோவுக்குள் பத்திரப்படுத்தி..."

"எத்தனை நாளைக்குத்தான் பார்த்துக்கிட்டே இருப்பே நவீன்? உன்மனசில இருக்கற காதலை வெளிப்படுத்த வேணாமா?" என்று நண்பன் சொல்ல...

"எப்படின்னுதான் புரியலைப்பா" என்று இவன் சொல்ல...

"அவசரப்படாதே! முதல்ல அவ மனசை ஆழம் பார்க்கணும்."

"அதான் எப்படி?"

"இப்ப எத்தனை நாளா பஸ் ஸ்டாபல் அவளைப் பார்க்கறே?"

"நாலஞ்சு மாசமா."

"உன்னை அவ ஒரு சக பயணின்னு நினைச்சிட்டிருக்காளா, இல்லை அவளுக்காகத்தான் நீ அங்கே நிக்கிறேன்னு அவ புரிஞ்சிட்டிருக்காளா?"

“நான் அவளைப் பார்க்கத்தான் தினம் அங்கே நிக்கிறேன்னு அவளுக்குப் புரிய வைக்க என்ன செய்றதுன்னு தெரியலை.”

“முட்டாள்! முதல்ல அதைப் புரிய வைக்கணும்.”

“எப்படி?”

“பஸ் ஸ்டாப்புக்கு நீ எப்படிப் போவே?”

“என் ஸ்கூட்டர்ல... அதை தூரத்துல நிறுத்துவேன். அப்புறம் நடந்து போய் அவளுக்காகக் காத்திருப்பேன். அவ வந்ததும் அவளோட பஸ் வந்து அவ ஏறிப்போற வரைக்கும் அவளையே ரகசியமா பார்த்து ரசிப்பேன். அப்புறமா ஸ்கூட்டரை எடுத்துக்கிட்டுப் போய்டுவேன்.”

“அங்கதான் நீ தப்புப் பண்ணிட்டே. நாளையிலேர்ந்து முதல்ல அவ பஸ் ஸ்டாப்புக்கு வந்து நின்னப்புறமா நீ போற மாதிரி ஸ்கூட்டர்ல போய் பஸ் ஸ்டாப்பைத் தாண்டி நிறுத்திட்டு வந்து நில்லு. அவ பஸ்ல ஏறினதும் அவ கணல படற மாதிரி நடந்து போய் ஸ்கூட்டரை எடு. இத்தனை நாளா நம்மைப் பார்க்கறதுக் காகத்தான் மெனக்கெட்டு வந்து நிக்கிறான்னு அவ கண்டிப்பாப் புரிஞ்சுக்குவா.”

நண்பனின் யோசனை மறுநாள் முதல் செயல்பட்டது.

ஜெயா கவனித்தாள். அவள் பார்க்காத போது மட்டும் அவளைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் அவள் பார்க்கிறபோதும் பார்வையை விலக்காமல் பார்க்கத் துவங்கினான்.

முதலில் அவள் பார்வையில் கோபமும் இல்லை. புன்னகையும் இல்லை. பிறகு உள்ளுக்குள் சிரிப்பது போலத் தெரிந்தது. பிறகு உதடுகள் சிரிப்பதும் அதை அவள் மறைப்பதும் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

அன்று முதல் அவள் உடைகளில், அலங்காரத்தில் கவனம் சேர்த்திருப்பதை உணர முடிந்தது. முன்பெல்லாம் அலுவலக வேலைக் களைப்பின் சுவடுகளான வியர்வை, வாடின பூ, மை தீற்றல் என்று வந்து நின்றவள் புதிதாக முகம் கழுவி, பவுடர் போட்டு, தினம் ஒரு வர்ண ஸ்டிக்கர் பொட்டுவைத்து, புத்தம் புது ரோஜாவைக் கூந்தலில் செருகி வந்தாள்.

பிறகு அவசியமில்லாமல் அவள் ஏறின அதே பஸ்சில் அவளுக்கு அடுத்த நபராக ஏறி அவளருகில் நிற்கிற தைரியம் வந்தது. அவளிடம் பணம் கொடுத்து டிக்கெட் வாங்கித்தரச் சொல்லும் வாய்ப்புகள் பஸ்சிற்குள் கிடைத்தன.

நேற்று மிக தைரியம் பெற்று அவள் இறங்கின ஸ்டாப்பில் இறங்கி, அவளைத் தொடர்ந்து நடந்து, ‘எக்ஸ்க்யூஸ் மி’ என்று அழைத்து, அவள் பதட்டமாகத் திரும்பிப் பார்க்க.... அருகில் சென்று, “ஜெயா இதைப் படிச்சிப் பாருங்க. என் மனசு புரியும். ப்ளீஸ்... கிழிச்சிப்

போட்டுடாதீங்க” என்று ஒரு வார உழைப்பின் உருவாக்கின கடிதத்தைக் கொடுத்த போது அவன் விரல்களை நடுங்கின.

தெருவில் சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு அவசரமாக வாங்கிக் கொண்ட அவள் விரல்களும் நடுங்கின. சட்டென்று தன் கைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டு அவள் புன்னகை வேறு சிந்திவிட்டுப் போனபோதே அவளின் முடிவு இவனுக்கு எழுபத்தி ஐந்து சதவிகிதம் புரிந்து விட்டது.

கடிதமா அது? மனசு!

‘என் இனிய ஜெயா...

என் பெயர் நவீன் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள அவசியமின்றி உனக்குத் தெரிந்திருக்கலாம். வெளிப்படையாக மனம் விட்டுப் பேசி விடுகிறேன் ஜெயா.

கடந்த ஒரு வருடமாக நாம் இருவரும் ஏதோ ஒன்று புரிந்தும் அது புரியாததுபோல நாடகமாடி வருகிறோம் இந்தக் கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு போதும் என்று நினைக்கிறேன்.

ஜெயா, எனக்க உன்னைப் பார்த்த முதல் விநாடியில் இருந்து பிடித்திருக்கிறது. இது ஒவ்வொரு நாளும் வியாதிக் கிருமி மாதிரி பல மடங்கு அதிகரித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது.

என் வாழ்க்கைத் துணைவி நீதான் என்று உள்ளுக்குள் என் மனம் தினம் முரசறிவிக்கிறது. ஐந்தாயிரம் சம்பளத்தில் நல்ல வேலையில் இருக்கிறேன் நான். உன்னை மகிழ்ச்சியோடு வைத்து வாழ்க்கை நடத்த என்னால் முடியும்.

இந்தக் காதலில் என் பக்கம் எந்தவித எதிர்ப்பு வந்தாலும் அதைச் சமாளிக்க, எதிர்த்துப் போராட தைரியமும், மன உறுதியும் எனக்கு இருக்கிறது.

சுருக்கமாகச் சொன்னாலும், விளக்கமாகச் சொன்னாலும் ‘நான் உன்னை நேசிக்கிறேன்’ என்பதுதான் உண்மை.

உன் மனதை உள்நோக்கிப் பார்த்துச் சொல்! நீ என்னை நேசிக்கிறாயா? என்னோடு இணைந்த மணவாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாக இருக்கும் என்று உனக்கு நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருக்கிறதா?

இந்த இரண்டு கேள்விகளுக்கும் உன் பதில் ‘ஆமாம்’ என்பதாக இருந்தால்... நாளை மாலை ஐந்து மணிக்கு நேதாஜி சிலை அருகில் காத்திருக்கும் என்னைச் சந்திக்க வருகிறாயா? வா! மனம் விட்டு நம் காதலைப் பற்றிப் பேசலாம்.

நீ வந்து சொல்லப் போகிற பதிலுக்காக இரண்டு மடங்கு இதயத்துடிப்புடன் நான் காத்திருப்பேன் என்பது உனக்கே தெரியும்.

மொழியால் விடை சொல்லும் முன்பே உன் மெனத்தால் விடை சொல்ல வாய்ப்பு இருக்கிறது.

போன வாரம் நீ அணிந்து வந்தாயே இலைப்பச்சை நிற சுடிதார், அது எனக்கு மிகவும் பிடித்தது. நாளை நீ அந்த உடையில் வந்தால், தூரத்திலிருந்தே உன்னைப் பார்த்ததும் அந்தப் 'பச்சை' யை என் விண்ணப்பத்திற்குக் கிடைத்த பச்சை சிக்னலாக உணர்ந்து மனம் குதுகலிப்பேன்.

வா, ஜெயா! மற்றவை நேரில்.

என்றென்றும் உன்னை நினைக்கும்,

நவீன்.

இதைவிட டிஸண்ட்டாகக் காதல் கடிதம் எழுத முடியுமா என்ன?

நவீன் நேரம் பார்த்தான். குறிப்பிட்டிருந்த நேரத்தைவிட பத்து நிமிடங்கள் அதிகமாயிருக்கவே, அவனுடைய பதட்டம் அதிகரித்தது.

வருவாள். கண்டிப்பாக வருவாள். கொஞ்ச நாட்களாக அவள் சிந்தும் புன்னகையும், கடிதத்தை அவசரமாக வாங்கி கைப்பைக்குள் வைத்துக்கொண்ட செயலுமே அவள் மனதைப் பிரகடனப்படுத்தவில்லையா?

தூரத்தில் ஒரு ஆட்டோ நின்று அதிலிருந்து ஜெயா பச்சை சுடிதாரில் இறங்குவதைப் பார்த்ததும் மனம் துள்ளிக் குதித்தது. மகிழ்ச்சித்ததும்பலில் விழிகள் நிறைந்தன.

அவள் இவனை நோக்கி மெதுவாக வர வர, இவனுக்கு கால்கள் தரையில் ஸ்திரமாக இல்லை.

அருகில் வந்தாள். லேசாக நிமிர்ந்து பார்த்து புன்னகையோடு, “ஹலோ” என்றாள். தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டாள்.

“ஹலோ” என்றான். அடுத்த வார்த்தை வரவில்லை. சிரமப்பட்டு தேடிப்பிடித்து, கடல்கிட்ட போய் உக்கார்ந்து பேசலாமா?” என்றான்.

மெனமாகத் தலையசைத்தாள். எல்லாமே பேசி முடித்து விட்டதுபோல, பேச எதுவுமே இல்லாததுபோல அமைதியாக இணையாக நடந்து நடந்து, “உக்காரலாமா?” என்றான்.

அருகருகே அமர்ந்தார்கள்.

“ரொம்ப சந்தோஷம் ஜெயா. பதறிட்டு இருந்தேன். இப்ப நிமிர்ந்து நேரா பார்க்கலாமே” என்றான்.

மகாக் கூச்சத்துடன் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு உடனே அலைகளைப் பார்த்தாள்.

“மெயினத்தில் பதில் சொல்லிட்டே, இப்ப வார்த்தையாலயும் ஒரு தடவை சொல்லிடேன். என்னை உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா ஜெயா?”

“ம்” என்றாள்.

“பத்தாது. வாக்கியமாச் சொல்லு!”

“பிடிச்சிருக்கிறதாலதானே வந்தேன்.”

“நான் என் மனசை வெளிப் படுத்தறதுக்கு ரொம்ப லேட் பண்ணிட்டேனா?”

“பல தடவை ஏதோ சொல்ல வந்து சொல்ல முடியாம நீங்க தவிச்சதை நான் ரசிச்சேன்.”

“உன்னைப் பார்க்கத்தான் தினம் அந்த பஸ் ஸ்டாப்புக்கு வந்தேன்னு உனக்கு புரிஞ்சுதா?”

“முதல்ல புரியலை. ஒருநாள் நீங்க ஸ்கூட்டரைத் தள்ளி நிறுத்திட்டு வந்தப்பதான் புரிஞ்சுது.”

“நான் ஒரு மடையன். மூணு நாலு மாசம் வேஸ்ட் பண்ணிட்டேன்.”

“சரி, நான் புறப்படட்டுமா?”

“என்ன இது, இப்பத்தானே வந்தோம்!”

“எனக்கு படபடன்னு இருக்கு. என்ன பேசறதுன்னு தெரியலை. நீங்க எனக்காகக் காத்துக்கிட்டிருப்பீங்கன்னுதான் வந்தேன். நான் புறப்படறேன், ப்ளீஸ்...”

அவளின் தயக்கத்தை அவனால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. தள்ளி நின்று பார்வையால் பேசுவது வேறு. இவன் என் காதலன் என்று அங்கீகரித்த பிறகு அருகில் அமர்ந்து பேசுவது வேறு. ஒரு முதல் ராத்திரி மனைவியின் படபடப்பான நிலை மாதிரிதான் இது!

“ஓகே ஜெயா. உன் டென்ஷன் எனக்குப் புரியுது. இயல்பா பேச ஒரு சகஜம் வரணும். வற்ற ஸண்டே நாம இதே நேரம் இதே இடத்தில் மீட்பண்ணலாமா? அப்போ இயல்பா நிறைப் பேசலாம்.”

“சரி” என்று எழுந்து கொண்டாள். இவனும் எழுந்துகொண்டு, “ஜெயா, லெட்டர்ல எழுதியிருந்ததையே மறுபடி சொல்றேன். என் காதலை எப்ப நீ ஏத்துக்கிட்டியோ அப்பவே நீ என் லைஃப் பார்ட்னர் ஆகிட்டே. கல்யாணம் ஒரு சம்பிரதாயம்தான் மனசு கலந்துடுச்சி. இதான் உண்மையான கல்யாணம். அதனால் நம்ம காதல் நிறைவேற எது தடையா வந்தாலும் அந்தத் தடையை உடைக்கணும். அட் எனி காஸ்ட் காதலை பலி கொடுக்கக் கூடாது. இதை ஒரு வைராக்யமா இந்த முதல் சந்திப்புல மனசில ரெண்டுபேரும் புதிச்சுக்கலாம். வா, போகலாம். பஸ் ஸ்டாண்ட் வரைக்கும் வர்றேன்” என்றான்.

“வேணாம் நவீன். இன்னும் இருட்டலை. யாராச்சும் எனக்குத் தெரிஞ்சவங்க பார்த்துடுவாங்களேன்னு பதறுது. நான் முன்னாடி போய்டறேன். ப்ளீஸ்...”

“ஓ.கே, ஸண்டே மீட் பன்றமா?”

“சரி.”

அவள் அவசரமாக சாலையை நோக்கி நடந்தாள்.

உற்சாகத்தைக் கொண்டாட, அதுவரை அடக்கி வைத்திருந்த உந்துதலுக்கு செயல்தர சிகரெட் பற்றவைத்துக் கொண்டான நவீன். சிறுகுழந்தை போல அலைகளில் கால் நனைத்து சில நிமிடங்கள் குதித்தான்.

பிறகு மணல் வெளியில் நடந்து சாலையில் நிறுத்தியிருந்த ஸ்கூட்டருக்கு வந்தபோது சற்றுத் தள்ளி ஒரே கூட்டமாக இருந்தது. போலீஸ் தலைகள் தெரிந்தன.

அருகில் சென்ற ஒருவரைத் தெட்டு விசாரித்தான்.

“யாரோ வயசுப் பொண்ணு சார்! லாரிக்காரன் அடிச்சிப் போட்டுட்டு நிறுத்தாமப் போய்ட்டன். ஸ்பாட்லயே காலி!”

எட்டிப் பார்த்து உலகளவு அதிர்ந்தான்.

தரையில் பச்சை சுரிதார் அணிந்த ஜெயா என்கிற ரத்தக் கூழ்! கலங்கிப்போய் பேச்சின்றி நின்றான்.

“இந்தக் கூட்டத்தில இந்தப் பொண்ணைத் தெரிஞ்சவங்க யாராவது இருக்காங்களா?” போலீஸ் அதிகாரி பொதுவாகக் கேட்டார்.

கலங்கி நின்ற இவன் தோளில் கைவைத்து, “என்ன சார். கண் கலங்குது? உங்களுக்குத் தெரிஞ்ச பொண்ணா” என்றார்.

“ஆமாம் சார், என் வருங்கால மனைவி” என்கிற வார்த்தைகள் தொலைந்து போய், “இல்லை சார், எனக்குத் தெரியாது” என்றான்.

*****

10

நல்லவளா, கெட்டவளா?

டாக்டர் செல்வகுமாரின் அறைக்கு வெளியில் காத்திருந்த நேரத்தில் அவன் அங்கிருந்த புத்தகங்களைப் புரட்டினான். பிடிக்காமல் போய் செயற்கைத் தொட்டிச் செடிகளைப் பார்த்தான். சுவற்றில் மாட்டியிருந்த ஆங்கில வாசகங்களைப் படித்தான்.

‘வாழ்க்கை உன் வசமில்லை. ஆனால் மகிழ்ச்சி உன் வசமிருக்கிறது.’

‘அமிழ்ந்து போவது ஆபத்தானது. மிதப்பதே சுகம்.’

‘மனதில் பலமிருந்தால் சிகரங்கள் உன் காலடியில்’

வெறுப்பாகச் சிரித்துக் கொண்டான். கண்ணாடியை மடக்கி பாக்கெட்டில் செருகிக் கொண்டான்.

அவன் தோளில் கை வைத்த ஆசாமி, “நீங்கதானே சந்திரன்?” என்றதும், “அதுக்கென்ன?” என்றான்.

“எத்தனை தடவை கூப்பிடறது? உள்ளே போங்க சார்!”

“எத்தனை தடவை கூப்பிட்டிங்க?”

“முணு தடவை.”

“ஸாரி. கவனிக்கலை” என்று எழுந்து நடக்க...

“சார், உங்க கர்சீப்” பேண்ட்டுக்கு அடியில் போட்டிருந்த கர்சீப்பை எடுத்துக் கொடுக்க... “தேங்க்ஸ்” என்று அறைக்குள் வந்து நாற்காலி மேல் விரித்துப் போட்டு அமர்ந்து, டாக்டரைப் பார்த்தான் சந்திரன்.

டாக்டர் செல்வகுமார் புன்னகைத்தபடியே பிறந்திருப்பார் போல. நெற்றி. கண்களும் சிரிக்குமா? தலைக்குப் பின்னால் இங்கேயும் ஒரு வாசகம்:

“என் மிச்ச வாழ்க்கையில் இன்றைக்கு முதல் நாள்”

“சொல்லுங்க, மிஸ்டர்.”

“டாக்டர், ஐம் சந்திரன்” என்று கை நீட்டினான்.

“கிளாட் டு மீட் யூ” என்று கை குலுக்கினார்.

“டாக்டர். சிட்டியிலேயே நீங்க பெரிய சைக்யாட் ரிஸ்ட், நீங்கதான் எனக்கு உதவி செய்யணும், தயவு செஞ்சி கை விட்டுடாதீங்க” - அவன் விரல்கள் நடுங்கின.

“ரிலாக்ஸ்டா இருங்க சந்திரன். நான் டாக்டர் இல்லை. உங்க நண்பன். ஓ.கே? எதாச்சும் சாப்பிடறீங்களா?”

“தண்ணி வேணும்.”

“முடி போட்டு, தனக்காக வைத்திருந்த தண்ணீர் கிளாஸை குடித்து முடித்தான்.”

“டாக்டர், நான் சரியாகத் தூங்கி ரொம்ப நாளாச்சு.”

“தெரியுது.... உங்க பிரச்சனை என்னன்னு அப்புறம் பேசிக்கலாம். முதல்ல

உங்களைப் பத்திச் சொல்லுங்க சந்திரன்.”

“எம்.காம். படிச்சிருக்கேன் டாக்டர். ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் நல்ல வேலை. ஏழாயிரம் சம்பளம். வயசு முப்பத்தி நாலு. கல்யாணமாயிடுச்சி. நர்மதாவும், நானும் லவ் பண்ணிக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டோம். உமேஷ்ன்னு ஒரே ஒரு பையன். செயின்ட் பேட்ரிக்ஸ்ல. நான்காவது படிக்கிறான். நான் பெஸண்ட் நகர்ல சொந்த ஃபிளாட்ஸ்ல இருக்கேன். டூ வீலர் வெச்சிருக்கேன். கார் வாங்க லோன் போட்டிருக்கேன். ஸண்டே முழுக்க குடும்பத்தோட ஜாலியா ஊர் சுத்துவேன். டி.வி பிடிக்காது. இங்கிலீஷ் படம் மட்டும்தான் போவோம். நிறையப் படிப்பேன். வீட்ல ஒரு குட்டி லைப்ரரி வெச்சிருக்கேன். என் பையனுக்காக செகண்ட் ஹாண்ட்ல ஒரு பர்சனல் கம்ப்யூட்டர் வாங்கிக் கொடுத்திருக்கேன். அவனை பெரிய கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியராக்கணும்னு எங்குளுக்கு ஆசை, என் பர்சனல் மேட்டர் சொல்லி போரடிக்கிறேனா டாக்டர்?”

“நோ, நோ, சொல்லுங்க.”

இப்ப கொஞ்சம் நாளா எனக்கு ஞாபகமறதி அதிகமா இருக்கு டாக்டர். பேங்க்ல பேனா ஓசி வாங்கி எழுதிட்டு என் பாக்கெட்ல செருகிட்டு வந்துடறேன். இதுவரைக்கும் நாலு ஹெல்மட்டைத் தொலைச்சுட்டேன். சொன்ன கேவலம் ஒரு நாள் பைக்ல ஆபீஸ் போய்ட்டு பஸ் பிடிச்சி வீட்டுக்கு வந்தேன். ஆபீஸ்ல தப்பான லெட்ஜர்ல எழுதிடறேன். என் வீட்டு போன் நம்பரே ஒரு தடவை எவ்வளவு முயற்சி செஞ்சும் நினைவுக்கு வராம டைரி எடுத்துப் பார்க்க வேண்டியதாப் போச்சு.”

“சமீபத்தில் உடம்பு சரியில்லாம இருந்து ஏதாச்சும் ட்ரீட்மெண்ட் எடுத்துக்கிட்டுடிங்களா சந்திரன்?”

“சின்னதா ஏதாச்சும் ஆக்ஸிடெண்ட்?”

“எதுவுமில்லை.”

“பெருசா ஏதாச்சும் துக்கம்?”

“துக்கம்னு சொல்ல முடியாது டாக்டர். குழப்பம்னு சொல்லலாம். எனக்கு இப்ப இந்த ஞாபக மறதி கூடப் பெரிய பிரச்னை இல்லை. என்னோட இந்தக் குழப்பத்துக்கு விடை தெரிஞ்சாப் போதும்.”

“என்ன குழப்பம்?”

“என் பொண்டாட்டி நல்லவளா இல்லை கெட்டவளா? - இதான் டாக்டர் என் குழப்பம். இந்த சந்தேகம் என் மனசுல வந்ததிலேர்ந்து என்னால எதுலயும் கான்சன்ட்ரேட் செய்ய முடியலை டாக்டர். தூக்கம் வரல்லை. டென்ஷனா இருக்கும்.”

“எதனால் திடீர்னு உங்க மனைவியைச் சந்தேகப்படறீங்க?”

“திடீர்னு இல்லை டாக்டர். அன்னிக்கு ஒருநாள் தலைவலிச்சதுன்னு லீவு போட்டுட்டு ஆபீஸ்லேர்ந்து சீக்கிரமே வீட்டுக்குத் திரும்பினேன். வீடு பூட்டியிருந்திச்சி. ரொம்ப லேட்டா வந்தாள். எங்க போனேன்னு கேட்டேன். ‘நங்க நல்லூர் ஆஞ்சநேயர் கோயிலுக்குப் போகப் போறேன்னு காலையே உங்ககிட்ட சொன்னனே. மறந்துட்டிங்களா?’ன்னு கேட்டா.”

“சரி”

“என்ன சரி? அவ அப்படிச் சொன்னதா எனக்கு ஞாபகமே இல்லை.”

“உங்களுக்குத்தான் கொஞ்சம் நாளா...”

“கரெக்ட் எனக்கு ஞாபக இருக்கறதால அவ சொல்லி நான்தான் மறந்திருப்பேன்னு என்னையே சமாதானப்படுத்திக்கிட்டேன். அப்புறம் ஒருநாள் அயர்னிங் காசு கொடுக்க சில்லறை இல்லைன்னு அவ ஹேண்ட் பேக்குல தேடினேன். அப்போ ரெண்டு சினிமா டிக்கெட் கிடைச்சது டாக்டர். என்னன்னு கேட்டதுக்கு போன வாரம் சிங்கப்பூர்லேருந்து வந்து நாலு நாள் தங்கிட்டுப் போன அவ தம்பியோட கிஷ்கிந்தா, ஷாப்பிங்னு சுத்தினப்போ டைட்டானிக் போனதா சொன்னா. தம்பியோட சினிமாவுக்குப் போனதை என்கிட்ட அன்னிக்கே சொன்னாளாம். நான்தான் மறந்திட்டேனாம்.”

“அந்த தம்பியைக் கேட்டிங்களா?”

“அவன் திரும்ப சிங்கப்பூர் போயிட்டான். மெனக்கெட்டு போன் செஞ்ச சினிமாவுக்குப் போனீங்களான்னு விசாரிக்க சங்கடமா இருந்துச்சு. வழக்கம்போல நான்தான் மறந்திருப்பேன்னு சமாதானப் படுத்திக்கிட்டேன்.”

“இதோ பாருங்க சந்திரன். இந்த சந்தேகம். நாமா வளர்த்துக்கற ஒரு வியாதி. இது மனசுல வந்துட்டா நாம சந்தேகப்படற நபர் சாதாரணமா சிரிச்சாக்கூட மனசு வேற ஒரு அர்த்தம் கற்பிச்சுக்கும்.”

“கொஞ்சம் இருங்க டாக்டர். நான் இன்னும் சொல்லி முடிக்கலை. பத்து நாளைக்கு முன்னாடி பீரோல என் கூலிங்கிளாஸைத் தேடினேன். அப்போ அவ புடவை அடுக்குக்கு அடியில ஒரு பாக்கெட் கிடைச்சது.”

“என்ன பாக்கெட்?”

“காண்டம் பாக்கெட். அஞ்சி காண்ட பாக்கெட். அஞ்சி காண்ட பாக்கெட்டில் நாலு மட்டும் இருந்தது.”

“மை காட்!”

“எனக்கு எவ்வளவு அதிர்ச்சியா இருந்திருக்கும்! கேட்டுட்டேன். என்ன சொன்ன தெரியுமா? ‘என்னங்க இவ்வளவு மறதியா உங்களுக்கு? ரெண்டு வருஷம் முன்னாடி சும்மா உபயோகிச்சப் பார்க்கலாமேன்னு

நீங்கதானே வாங்கிட்டு வந்தீங்க? ஒண்ணே ஒண்ணு உபயோகிச்சுட்டு
பிடிக்கலைன்னு நீங்கதானே வெச்சீங்க? ன்னா!”

“அப்படி எதுவும் உங்களுக்கு ஞாபகமில்லையா?”

“ஞாபகம் உண்டு டாக்டர். எனக்கு என்ன எல்லாமேவா மறந்து போகுது.
அவ சொன்னது உண்மைதான். நான் வாங்கிட்டு வந்ததும், எனக்குப்
பிடிக்காமல் போனதும் உண்மைதான்.”

“அப்புறம் என்ன?”

“ஆனா மறுநாளே நான் அதை குப்பைத் தொட்டில வீசிட்டதா ஞாபகம்
டாக்டர்!”

“மறுநாள் குப்பைத் தொட்டில வீசினும்னு நினைச்சி ஒளிச்சி
வெச்சிருப்பீங்க. அப்புறம் மறந்திருக்கலாம். இப்ப உங்க மனசு சந்தேகம்
இருக்கறதால நீங்க குப்பைத் தொட்டில வீசிட்டதா உங்க மனசு ப்ளே
பண்ண வாய்ப்பிருக்கு சந்திரன்.”

“அப்படித்தான் நானும் சமாதானப்படுத்திக்க நினைச்சேன் டாக்டர்.
ஆபீஸ்ல இதைப் பத்தியே யோசிச்சிட்டிருந்தப்போ ஒரு ஐடியா! இப்ப
கிடைச்ச பாக்கெட்ல தயாரிப்பு தேதி என்ன போட்டிருக்காங்கன்னு
பார்த்தா உண்மை தெரிஞ்சிடுமே. அவ சொன்னது உண்மைன்னா
ரெண்டு வருஷத்துக்கு முந்தைய வருஷம்தானே பாக்கெட்ல
போட்டிருக்கும்!”

“உங்க பிரெய்ன் பிரிலியண்ட்டா இருக்கு.”

“ஆனா நர்மதா என்னை விட பிரிலியண்ட் டாக்டர். எனக்கு அந்த
ஐடியா வந்து உடனே வீட்டுக்கு வந்து தனியா எடுத்து வெச்சிருந்த
அந்தப் பாக்கெட்டைத் தேடினேன். கிடைக்கலை. ‘எங்கடி?’ன்னு
கேட்டேன். ‘பையன் கண்ல பட்டா கேள்வி கேப்பான்னு
எரிச்சுட்டேன்’ன்னு சொன்ன டாக்டர்!”

“அதுவும் அவங்க இயல்பா செஞ்சிருக்கலாமே!”

“செஞ்சிருக்கலாம். அதானே இப்ப என் பிரச்சனையே அவ இயல்பா
எரிச்சாளா இல்லை மாட்டிக்கக் கூடாதுன்னு எச்சரிக்கையா எரிச்சாளா?
அவ நல்லவளா, கெட்டவளா? எனக்கு ரொம்ப டென்ஷனா இருக்கு
டாக்டர் அவ நிஜமாவே கோவிலுக்குப் போனாலும், கோவிலுக்குத்தான்
போறாளான்னு மனசு கொக்கி போடுது. ‘இன்னிக்கு வேணாம், டயர்டா
இருக்குது’ன்னு சொன்னா ‘எதுக்கு இப்படிச் சொல்றா?’ ன்னு கேள்வி
குடையது டாக்டர். என் ஞாபக மறதியை அவ எக்ஸ்ப்ளாய்ட்
பண்ணிட்டாளா? இல்லை ஒவ்வொரு சம்பவத்திலயும் என் ஞாபக
மறதிதான் சதி செஞ்சருச்சா? சொல்லுங்க டாக்டர், எனக்கு எப்படித்
தூக்கம் வரும?”

“உங்க பிராப்ளம் எனக்குப் புரியுது சந்திரன். இந்த மனசுக்கு அபாரமான

கற்பனை சக்தி உண்டு. நிறையப் பிரச்னைகள் இப்படி கற்பனைகளால் வற்றதுதான். இது தாம்பத்தியத்தில் மட்டும் இல்லை. ஒரு முதலாளி தன் தொழிலாளியை சந்தேகப்பட்டுட்டாலும் சரி, ஒரு நண்பன் தன் நண்பனை சந்தேகப்பட்டுட்டாலும் சரி... நிம்மதி போயிடும். கற்பனை உள்ளே வந்துடும். ஒவ்வொரு சம்பவத்துக்கும் அந்தக் கற்பனை அழகா வர்ணம் தீட்டும்.”

சந்திரன் கை கட்டி அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“நீங்க லவ் பண்ணி கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டதாச் சொன்னீங்க. ரைட்?”

“ஆமாம்.”

“லவ் மேரேஜ்ல இந்த மாதிரி துரோகத்துக்கு வாய்ப்பு இல்லை சந்திரன். உங்ககிட்ட எதிர்பார்த்தது ஏதாச்சும் கிடைக்கலைன்னா தான் ஏமாற்றம் வரும். உங்களை லவ் பண்ணி மேரேஜ் பண்ணிக்கிட்டு ஏன் துரோகம் செய்யப் போறாங்க?”

“அவ துரோகம் பண்ண மாட்டான்னுதான் நம்பறேன். ஆனா...”

“இந்த ‘ஆனா’வுலதான் பிரச்சனையே ஆரம்பமாகுது. உங்க மனைவியை நீங்க நூறு சதவிகிதம் லவ் பண்ணிங்களா?”

“கண்டிப்பா!”

“அப்போ நூறு சதவிகிதம் நம்பிக்கை வைங்களேன். ஒரு பர்சண்ட் சந்தேகம் உள்ளே வந்துட்டாலும் போச்சு!”

“வந்துடுச்சே டாக்டர்! அவ நல்லவளா கெட்டவளாங்கற கேள்வி என்னை அரிக்குதே!”

“ஓகே. உங்க சந்தேகங்கள் எல்லாமே உங்க யூகங்கள்தானே? ஏதாச்சும் ஆதாரம் இருக்கா?”

“அவ ஆதாரத்தை அழிச்சுட்டாளோன்னு.”

“பார்த்திங்களா? மனசு மறுபடி விஷமமா நினைக்குது!”

“விஷம்தான். ஆனா நினைக்குதே!”

“ஏதாவது கண்ணால பார்த்திங்களா?”

“பார்த்துடப் போறேனோன்னு பயமா இருக்கு டாக்டர்”

“நீங்க படிச்சவர் இதைப் பத்தியே சுத்திச் சுத்தி சிந்திச்சிருக்கீங்க. அதான் உங்களுக்கு மனசு சமாதானமாக மாட்டேங்குது. முதல்ல நல்ல தூக்கம் வேணும். டென்ஷன் குறையணும். அதுக்கு மெடிசன்ஸ் தர்றேன். பத்து நாள் லீவு போட்டுட்டு உங்க மனைவியோட ஒரு டூர் போயிட்டு வாங்க. அவங்களை எந்தக் கேள்வியும் கேக்காதீங்க.

அவங்களை சந்தேகப்படறதா நேரடியாச் சொல்லிட்டிங்களா?”

“இல்லை ஒவ்வொரு விளக்கத்துக்கும் நான் சமாதானமாயிட்ட மாதிரி நடிச்சிட்டிருக்கேன்.”

“நடிக்காதீங்க. நிஜமாகவே நீங்க சமாதானமாயிட்டிங்க...”

“இல்லையே, ஆகலையே.”

“நான் எழுதித் தற்ற மெடிசன்ஸ் சாப்பிடுங்க. நான் சொல்றபடி நடந்துக்கங்க. சமாதானமாயிடும். உங்க அட்ரஸ் கொடுங்க. நாளைக்கு நான் உங்க வீட்டுக்கு வர்றேன். உங்க மனைவிகிட்ட என்னை உங்க கம்பெனிக்குப் புதுசா வந்திருக்கிற ஆபீசர்ன்னு சொல்லி அறிமுகப்படுத்துங்க. அவங்களோட கொஞ்ச நேரம் பேசிப் பார்க்கறேன்.”

“ஓகே டாக்டர் பேசிப் பாருங்க. உங்க ஜட்ஜ் மெண்ட் கரெக்ட்டா இருக்கும். நீங்க சைக்காலஜி படிச்சவர். எப்படியாவது அவ நல்லவளா கெட்டவளான்னு தெரிஞ்சி சொல்லிடுங்க டாக்டர்” என்றான் சந்திரன். டாக்டரின் கையை முன்வந்து குலுக்கினான்.

டாக்டர் செல்வகுமார் லிஃப்டில் நான்காவது மாடிக்கு வந்து தன்னிடம் இருந்த விலாசச் சீட்டை சரிபார்த்துக் கொண்டு அழைப்பு. மணியை அழுத்தியதும். கதவைத் திறந்தான் சந்திரன். கைலி, பனியனில் இருந்தான். கையில் சோப்பு நுரை.

“வாங்க டாக்டர். துவைச்சிட்டிருந்தேன்” என்று கைலியில் துடைத்துக் கொண்டு கை குலுக்கி உள்ளே அழைத்தான். சோபாவில் அமர வைத்து, கதவை அவசரமாக மூடிவிட்டு வந்து அருகில் அமர்ந்தான்.

“என்ன, என் வைஃபைத் தேடறிங்களா? என் பிரச்சினை நேத்தோட தீர்ந்துடுச்சி டாக்டர்” என்றவன் குரலைக் குறைத்து, “நேத்து உங்களைப் பார்த்துட்டு வீட்டுக்கு வந்தப்போ எதைப் பார்த்துடக் கூடாதுன்னு நினைச்சனோ அந்தக் காட்சியைப் பார்த்துட்டேன் டாக்டர்!” என்றான்.

“மை காட்!”

“யெஸ்! அவளும் அவனும் கையும் களவுமா மாட்டிக் கிட்டாங்க. என்ன சொல்லி சமாளிப்பா அவ! அவன் உடன ஓடிட்டான். இவ என் கால்ல விழுந்து அழுதா! மன்னிச்சிடச் சொல்லிக் கெஞ்சினா! மன்னிக்க முடியுமா டாக்டர்? எனக்கு துரோகம் செஞ்சது கூட வலிக்கலை. என்னை முட்டாளாக்கி... பைத்தியமாக்கி... பைத்தியமாக்கி... உங்ககிட்ட வற்ற அளவுக்கு செஞ்சி... எப்படி டாக்டர் மன்னிக்கறது?”

“என்ன செஞ்சிங்க?” பதறினார் டாக்டர்.

“பக்கத்துல ஒரு குத்து விளக்கு இருந்திச்சி, எடுத்து ஒரேக் குத்து! ரூம்பூரா ரத்தம்! செகண்ட்ஸ்ல செத்துட்டா! என் ஃபிரண்டோட கார் எடுத்துட்டு வந்தேன். வாட்ச்மேனக்கு ரெண்டாயிரம் கொடுத்தேன்.

நடுராத்திரி பெட்ஷீட்ல பெட்ரோல் ஊத்தி எரிச்சுட்டோம். வீட்டைக் கழுவித் தள்ளிட்டோம்... என் சட்டையில ரத்தக்கறை மட்டும் போகலை. அதான் மறுபடியும் துவைச்சுட்டு இருக்கேன். நீங்க வந்துட்டீங்க! இன்னும் கொஞ்சம் நேரத்தில இந்த ஊரை விட்டே போகப் போறேன். ப்ளீஸ் - டாக்டர், நீங்க போலீஸ்கிட்ட சொல்லிட மாட்டிங்களே!” என்று அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

டாக்டர் அதிர்ச்சியில் உறைந்திருந்தார்.

“உங்க.... உங்க... பையன்?”

“அட... ஆமாம்! அவனை நான் என்ன செஞ்சேன்?” என்றான்.

சந்திரன் யோசித்து, “இதோ வர்றேன்” என்று ஒரு அறைக்குள் சென்றான்.

இப்போது மற்றொரு அறையிலிருந்து ஐம்பது வயது அம்மா தூக்கக் கலக்கமாக வெளிப்பட்டு, “யாரு? என்ன வேணும்?” என்றார்.

“நான் ஒரு டாக்டர், சந்திரன் நேத்து என்கிட்ட வந்து ஆமா, நீங்க?”

“அவன் அம்மாங்க. வெளில போகாதேடான்னாலும் கேக்கறதில்லை. என்ன சொன்னான் உங்ககிட்ட? தப்பா நினைக்காதீங்க? மைண்டு சரியில்லை. நல்லாப் படிச்சி நல்ல வேலையிலதான் இருந்தான். லவ் செஞ்சான். திடீர்னு அந்தப் பொண்ணு நர்மதா லாரி மோதி செத்துடுச்சி. அதிலேருந்து சரியில்லை. திடீர்னு எனக்கு கல்யாணமாயிடுச்சிம்பான். திடீர்னு எனக்கு ஒரு பையன் பொறந்திருக்கான்ம்பான். அவன் வேற ஒரு உலகத்தில வாழ்ந்துட்டு இருக்கான்” என்றார்.

அறைக்குள்ளிருந்து வெளியே வந்து சந்திரன், “டாக்டர், என் பையனை நான் என்ன செஞ்சேன்னு தெரியலையே...” என்றான் கண்ணீரோடு.

*****

11

குரங்கு

மேனேஜர் அழைப்பதாக இரண்டு முறை பியூன் சொன்னபிறகு சிந்தனை கலைந்து நாற்காலி பின்தள்ளி தேவகி எழுந்து நடந்தபோது, என் மேனேஜரில் டெலிபோன் ஒலித்தது.

நான் எடுத்து யாரென்று பார்ப்பற்காக அவள் நின்று காத்திருந்தாள், ஏதோ ஒரு போன் அழைப்பை எதிர்பார்ப்பவளாய். “போன் உனக்கில்லை தேவகி” என்றதும் மேனேஜரின் அறைக்குள் செல்ல, சொல்லு சீனி.” என்றேன்.

“ஈவினிங் ஃப்ரீயா இருக்கியா கோபி?”

“மத்யகைலாஷ் கோயிலுக்குப் போகணும்னு சொல்லிட்டிருந்தா.”

“நான் உன்னை மீட் பண்ணணும்டா. ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேசணும். அர்ஜெண்ட்.”

“சரி, நான் கோயிலுக்கு நாளைக்கு அழைச்சிட்டுப் போறதா சொல்லிடறேன். ஆமா, எங்கேர்ந்து பேசறே?”

“சேம்பர்லேர்ந்துதான் பேசறேன். ஹியரிங்குக்கு எதுவும் இல்லை. எல்லாம் அட்ஜர்ன்மெண்ட்தான். நான் ஒரு ஃபைவ் தர்ட்டிக்கு உன் ஆபீஸ் வாசல்ல உன்னை பிக்கப் பண்ணிக்கட்டுமா?”

“நான் ஸ்கூட்டர்ல வந்திருக்கேன்.”

“நாம வெளில போய்ப் பேசிட்டுத் திரும்பறப்போ உன்னை மறுபடி ஆபீஸ் வாசல்லயே டிராப் பண்ணிடறேன்.”

“சரி. எங்க போகப் போறோம்?”

“எங்கயாச்சும் தனியாப் போயி... நீ சொல்லேன்... பீச்?”

“சரிப்பா, வெய்ட் பண்ணேன், வா” என்று வைத்தேன்.

மேனேஜரின் அறையிலிருந்து திரும்பிய தேவகியின் முகம் சிவந்திருந்தது. உதட்டைக் கடித்து கண்களை அதட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“என்ன, திட்டினாரா?” என்றேன் சன்னக் குரலில்.

“ம். என் மேலதான் தப்பு. ஒரே லெட்டர்ல ஏழு தப்பு.”

“என்னாச்சு? தலைவலியா?”

“இல்லை கோபி சார். மனசு சரியில்லை. அப்பாவும் அண்ணனும் திண்டிவனம் போயிருக்காங்க. அவர்கிட்ட பேச. போன் பண்ணேன்னு சொன்னாங்க. ஒரே டென்ஷனா இருக்கு.”

“புரியுது. ரிலாக்ஸ்டா இரு தேவகி. நல்ல பதில்தான் வரும்.

“தேங்க்ஸ் சார்” என்றாள்.

சிக்னலுக்காகக் காரை நிறுத்திவிட்டு சிகரெட் பற்றவைத்துக் கொண்டு எனக்கும் நீட்டினான் சீனு. எடுத்துக் கொண்டேன்.

“ஏண்டா இப்படி சஸ்பென்ஸ் வைக்கிறே? பீச்சுக்குப் போனதுக்கப்புறம்தான் சொல்வியா? என்ன அப்படி அர்ஜெண்ட்டு?” என்றேன்.

“என் டைரில் ஒரு லெட்டர் நீட்டிக்கிட்டு இருக்கு பாரு அதை எடு”
என்றான்.

பின் சீட்டில் அவனது கறுப்பு அங்கி, செய்தித் தாள்கள். சட்டப் புத்தகங்கள், கேஸ் கட்டுகள் நடுவில் தேடி கறுப்பு டைரியில் நீட்டிக் கொண்டிருந்த இன்லண்ட் கடிதத்தை எடுத்தேன்.

“என்ன இது?”

“படிச்சிப் பாரு.”

வெளியே சாம்பல் தட்டிவிட்டுப் படித்தேன்.

என் இதய தெய்வத்திற்கு மனோகரி எழுதியது.

பதினேழாம் தேதி ஒரு இண்டெர்வியூவில் கலந்துகொள்ள சென்னை வருகிறேன். மாலை ஆறு மணிக்கு உங்கள் வீட்டுக்கு வருகிறேன். உங்களிடம் மனம் விட்டு நிறைய பேசவேண்டும். அவசியம் எனக்காக நீங்கள் விட்டில் இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். உங்களைச் சந்திக்காவிட்டால் அந்த ஏமாற்றத்தை என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடியாது சார். காத்திருப்பீங்கள்தானே?

இப்படிக்கு என்றும் உங்கள்,

மனோகரி,

“பதினேழுன்னா... நாளைக்கு! ஆமாம், யார் இது?”

கடற்கரை மணல்வெளியல் நடந்து, அமர்ந்தோம்.

வெளிச்சத்தின் வீழ்ச்சியில் தென்றலுக்கு ஏனோ குஷி. மீண்டும் மீண்டும் சலிக்காத அலைகள். உற்சாகம் சுமந்த அல்லது தேடும் மக்கள். கடல்வெளிமேல் மாலைச் சூரியப் பரிசாக சிகப்புச் சரிகை. பல்வான் விட்டு, பட்டம் விட்டு, குதிரை ஏறி, கோபுரம் கட்டி, பந்தெறியும் குழந்தைகள் நடுவில் விரல்கள் பின்னி நடக்கும் ஜோடிகள்.

“சொல்லு சீனா.”

“மனோகரி என்னோட கிளையண்ட் கோபி. சொந்த ஊரு கடலூர். ஒரு வருஷம் முன்னாடி கடலூர் வக்கீல் பிரண்டு ஒருத்தன் லெட்டர் கொடுத்து அவளை என்கிட்ட அனுப்பி வைச்சிருந்தான். புருஷன் குடிகாரன் தினம் அடி, உதைன்னு நரக வாழ்க்கை! டைவர்ஸ் வேணும் இவளுக்கு. அவனை விட்டுப் பிரிஞ்சி வாழ்ந்தாலும் புருஷன் டைவர்சுக்கு சம்மதிக்கலை. அவ பட்ட துன்பம் எல்லாம் கேட்டா கத்தி எடுத்துட்டுப் போயி அவனைக் குத்திட்டு வந்துடுவே. பிளடி பாஸ்டர்ட்! நான் மூணு மாசம் மெனக்கெட்டேன். அவுட் ஆஃப் தி வே வேலை செஞ்சி லீக்லா அவளுக்கு டைவர்ஸ் வாங்கிக் கொடுத்தேன்.

“அதெப்படி அவன் சம்மதமில்லாம...”

“சம்மன் சர்வ் செஞ்சி அவனுக்கு அனுப்பாம, அனுப்பிட்டதா ரெக்கார்ட்ஸ் கிரியேட் பண்ணி எக்ஸ் பார்ட்டி தீர்ப்பா வாங்கினேன். அது பெரிய கதைப்பா. இப்ப அது எதுக்கு?”

“சரி. டைவர்ஸ் வாங்கிக் கொடுத்தே?”

“அவளுக்கு ரொம்ப ரொம்ப சந்தோஷம். எனக்கு அபிஷேகம் செஞ்சி சூடம் கொளுத்தாததுதான் பாக்கி, வாரம் ஒரு லெட்டர் போட்டுடுவா. அப்பப்ப போன் செய்வா. ஒவ்வொரு லெட்டர்லயும் உருகல்தான். ‘நான் உங்க அடிமை’ன்னு எழுதிருக்கா.. ‘உங்களுக்காக உயிரையே கொடுப்பேன்னு எழுதிருக்கா. ‘என்கிட்டேர்ந்து உங்களுக்கு என்ன வேணும்?’னு கேட்டு எழுதிருக்கா.”

“சரிதான்.”

“நான் கல்யாணமானவன்னு அவளுக்குத் தெரியும். மெட்ராஸ்ல தனியா வீட்டுத்துத் தங்கி பிராக்டிஸ் பண்ணிட்டிருக்கேன்றதும் தெரியும்.”

“சரி.”

“நானைக்கு வீட்டுக்கு வர்றேன்னு எழுதியிருக்கா. எனக்கு ஒரே பதட்டமா இருக்கு கோபி.”

“என்ன பதட்டம்?”

“என்ன நடக்குமோன்னுதான்.”

“ஐ லவ் யூ’ன்னு சொல்லப் போறான்னு எதிர்பார்க்கறியா?”

“அதில்லை கோபி. என்ன நீ புரிஞ்சுக்க மாட்டேங்கறே? எனக்கு நல்லாத் தெரியும். அவளுக்கு என்மேல ஒரு ஃபீலிங்ஸ்! எதுக்கும் தயார்னு தெளிவாப் புரியுது.”

“அவளோட நன்றியுணர்வை உன் மனசு கொச்சைப் படுத்தி அர்த்தம் புரிஞ்சிட்டிருக்கலாமில்லையா?”

“அதுக்கும் சான்ஸ் இருக்குன்னு நான் ஒத்துக்கறேன் கோபி. சின்ன வயசு. நல்ல ஸ்ட்ரக்சர். புருஷனால சுகப்படாதவ. என்மேல அவளுக்கு இருக்கிறது ஆசையா, அபிமானமானனு புரியலை. ஆனா அவ லெட்டர்ல எல்லாம் ஒரு வசீகரமான தூண்டில் இருக்குது. ஏக்கம் இருக்குது. ஒரு தடவை ராத்திரி ஒரு மணிக்கு போன் செஞ்சி ‘என்ன பண்ணிட்டிருக்கீங்க? சும்மா பேசணும்னு தோணிச்சி’ன்னு சொன்ன கோபி.”

“ராத்திரி ஒரு மணிக்கு வர்ற உணர்ச்சி நன்றி உணர்ச்சியாக இருக்க முடியாதுதான். ஸோ, அவளைப்பத்தி நீ யூகம் பண்ணி வெச்சிருக்கிறது சரியா இருக்கலாம்.”

“இந்தச் சூழ்நிலையில் நாளைக்கு அவகிட்ட எப்படி நடந்துக்கறது? ஒரு அநாவசியமான சம்பவத்தை எப்படி அவாய்ட் பண்ணது?”

“நான் மெனமாக அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தேன்.

“என்ன சிரிக்கிறே கோபி?”

“மனசைத் தொட்டுச் சொல்லு சீனு. நாளைக்கு அவளைச் சந்திக்கறதை நீ நெஜமா விரும்பலையா?”

“சந்திக்கறதில் தப்பில்லைப்பா. ஆனா...”

“கண்டிப்பா வேற சம்பவம் நடந்துடாம தவிர்க்கணும்னு நினைக்கிறியா?”

“லெட்டரைப் பார்த்ததும் என் மனசு ரொம்ப நேர்மையா அப்படித்தான் நினைச்சது கோபி. அவ வற்ற சமயத்துல என்னோட ரெண்டு ஜீனியர்களையும் கூட இருக்கச் சொல்லி பேசிட்டிருந்தா... அவ ஜெனரலாப் பேசிட்டுப் புறப்பட்டுப் போயிடுவா.”

“பிரச்சினைக்கு சொல்யூஷன் நீயே வைச்சிருக்கியே. அப்புறம் என்ன?”

“ஆனா, எனக்குள்ளே ஒரு குரங்கு உட்கார்ந்துகிட்டு ஆட்டம் காட்டுது கோபி. ‘முட்டாள்தனமா அப்படிச் செய்யாதே’ன்னு குரங்கு சொல்லுது. என் நிலைமையில் நீ இருந்தா என்ன செய்வே கோபி?”

“என்னை ஏண்டா வம்புக்கு இழுக்கறே? கல்யாணமாகி பத்து வருஷமாச்சி. மூணு குழந்தைங்க. கட்டுப்பாடான வாழ்க்கை. என் மனசுக்குள்ளே குரங்கு வந்து பேசறதில்லை.”

“எனக்கும்தான் ஒரு பையன் இருக்கான். ஆனா அலை பாயுதே!”

“உன் வைஃப் உன் மேல வெச்சிருக்கிற நம்பிக்கையை நினைச்சுப் பார்த்துக்கோ சீனு.”

“புரியுதுடா. ஆனாலும்.”

“நீ ஒரு முடிவுக்கு வந்துட்டேன்னு புரியுது. சும்மா ஒப்புக்கு என்கிட்ட அட்வைஸ் கேக்கறே.”

“சீச்சி! அப்படி இல்லை நிஜமாவே எனக்கு உன் அட்வைஸ் வேணும்.”

“சலனப்படறது சகஜம் சீனு. சலனப்படுத்தறதுக்குன்னு தோதா சந்தர்ப்பங்கள் அமையும். அதை ஜெயிக்கிறதுதான் சவால். துரோகம் பண்ணாதே சீனு!”

“நான் என்ன தினம் லோலோன்னு அலையறவனா கோபி? உனக்குத் தெரியாதா என்னைப் பத்தி? உணர்ச்சிங்கிறது உடம்பு சம்பந்தப்பட்டது. இயல்பானது. மனோகரியை நாளைக்கு சந்தர்ப்பம் கிடைச்சா

தொட்டுடுன்னு எனக்குள்ளே உள்ள தவிப்பை ஷேர் பண்ணிக்கிறேன். தட்ஸ் ஆல்.”

“அப்போ... தீர்மானிச்சுட்டே!”

“இல்லைடா நீ சொன்ன அட்வைஸ் பாய்ண்ட் எல்லாம் நானும் யோசிச்சேன். தப்பு நடந்துடுச்சின்னு வெச்சிக்க, என்மேலேயே எனக்கு ஒரு வெறுப்பு வந்துடாது? உன் கண்ட்ரோல் பவர் இவ்வளவு தானா? ன்னு என்னை நானே கேவலமா நினைக்கமாட்டேனாஃ”

“தட்ஸ் ரைட்.”

“இன்னொரு ரிஸ்க்கும் இருக்கு கோபி. நானா அர்த்தப்படுத்திக்கிட்டதை வெச்சி அவமேல கையை வெக்க அவ துடிச்சுப் போயி அறைஞ்சிட்டா? நீ ஒரு கேவலமான ஜென்மமா? ன்னு துப்பிட்டா? என் இமேஜ் என்ன ஆகறது?”

ஆமாம். அதையும் நீ யோசிக்கணும்.”

“ஆனா மனோகரி விஷயத்தில் அப்படி சினிமாத்தனமா எதுவும் நடக்காது. ‘தினம் காலைல எந்திரிச்சதும் முதல்ல உங்க போட்டோவைப் பார்ப்பேன்’னு எழுதிருக்கா. இவ வீட்டுக்கு வர்றேன்னு எழுதிருக்கிறதிலேயே ஒரு விஷயம் இருக்கிறது தெரியலையா?”

“கேள்வியும் நீயே கேட்டுக்கிறே. பதிலும் நீயே சொல்லிக்கிறே. வம்புல மாட்டிக்காதே. உன் குடும்ப வாழ்க்கையில் நிம்மதி போய்டும். அவ்வளவுதான் சொல்வேன்.”

“ம்.பார்க்கலாம்” என்று பெரு மூச்சு விட்டான்.

“பார்க்கலாம்னா? நாளைக்கு உன்கூட ஜீனியர்சை வெச்சுக்கப் போறியா, இல்லையா?”

“இல்லை.”

“அப்படின்னா?”

“ஏதோ பேசணும்னுதானே எழுதிருக்கா. என்ன பேசப் போறான்னு பார்க்கலாம். நான் ஒரு வக்கீல். ஃபேமிலிமேன். ஒரு செல்ஃப் - கண்ட்ரோல் இல்லாமப் போயிடுமா?”

“செமத்தியா குழம்பியிருக்கே. ஓ.கே பார்க்கலாம். நாளைக்கு நீ ஜெயிக்கப் போறியா, இல்லை, உனக்குள்ளே இருக்கற குரங்கு ஜெயிக்கப் போகுதான்னு?”

சீனு பெருமூச்சு விட்டபோது பரிதாபமாயிருந்தது.

மறுநாளுக்கும் மறுநாள் நான் சேம்பருக்கு போன் செய்தபோது சீனு கிடைக்கவில்லை. என் நம்பரைக் கொடுத்திருந்தேன்.

மதியம் சீனுவே போன் செய்தான்.

“நீ கூப்பிட்டிருந்தியாம். நான் இல்லை. சொல்லு கோபி.”

“பாவி! நான் என்ன சொல்றது? நேத்து என்னாச்சு?” குரலைக் குறைத்துக் கொண்டு, “வந்தாளா?” என்றேன்.

“ம்” என்றான்.

“அப்புறம்? சரி, நீ போன்ல பேசத் தயங்கறேன்னு புரியுது. ஈவினிங் வீட்டுக்கு வர்றியா? வீட்ல யாரும் இல்லை எல்லாரும் ஒரு கல்யாணத்துக்காக கும்பகோணம் போயிருக்காங்க. நான் மட்டும்தான் இருக்கேன். விபரமாப் பேசலாம்.”

“விபரமாப் பேசறதுக்கு ஒண்ணும் இல்லை கோபி. வந்தா. அவளோட வீட்டு மேல ஏதோ வில்லங்கம் இருக்கு. அதை சரி செய்யணும்னு சொன்னா. பேசிட்டிருந்துட்டு பத்து நிமிஷத்தில் புறப்பட்டுட்டா.”

“ஏய்! நிஜமாவா? அவ்வளவுதானா?”

“ஆமாம், நீதான் அவ்வளவு தூரம் அட்வைஸ் செஞ்சியே. டிஸண்ட்டா நடந்துக்கிட்டேன். வெச்சிட்டடுமா? என்று வைத்தான்.

எனக்கு நம்பிக்கை வரவில்லை. ராஸ்கல்! பொய் சொல்கிறான். என்னிடம் அவன் இமேஜ் போய் விடக்கூடாதேன்று நாடகமாடுகிறான். அவளைப் பற்றி அவ்வளவு தூரம் சொன்னவன். பெருமூச்சு விட்டவன். விரும்பி தனிமையில் காத்திருந்தவன்... எப்படி பேசாமல் இருப்பான்?

இல்லை, யோசித்துப் பார்த்து ‘எதற்கு வம்பு? என்று கட்டுப்பாடாக இருந்துவிட்டானா? நான் வேறு ஸ்ட்ராங் டோஸ் அட்வைஸ் செய்தேனே...

அவன் ஜெயித்தானா? இல்லை குரங்கு ஜெயித்ததா?

எது உண்மை?

“கோபி சார்” என்றாள் தேவகி.

“ம்?” என்றேன்.

“ஈவினிங் ஆபீஸ் முடிஞ்சதும் நான் உங்ககூட உங்க வீட்டுக்கு வரட்டுமா? கொஞ்சம் மனசு விட்டுப் பேசணும் சார்” என்றாள்.

“எதுக்கு விட்டுக்குப் போகணும்? இங்கேயே பேசலாமே” என்றுதான் சொல்ல நினைத்தேன்.

“முட்டாள்! பார் அவளை! இரண்டு வருடமாகக் கணவனைப் பிரிந்திருக்கிறாள். உன்மீது தனி பிரியம். வீட்டிற்கு என்கிறாள். உன் வீட்டுடிலோ யாரும் இல்லை. என்று திடீரென்று தோன்றிய குரங்கு

சொன்னதால்...

“சரி” என்றேன்.

குரங்கு நாக்கால் தன் உதடுகளைத் தடவிக் கொண்டது.

*****

12

சினிமாக்காரன்

ஏ.ஸி. கூலருக்கு முகம் காட்டியபடி, “நோ! நோ! நான் இப்போ நல்லா டமில் பேச்வனே” என்று ஹீரோயின் பேட்டி கொடுத்துக் கொண்டிருக்க, டைரக்டர் காரில் சாய்ந்து நின்று தம்மடித்தபடி அடுத்தப் படத்தின் தயாரிப்பாளரிடம் “தொல்லை பண்ணாதீங்கண்ணே” என்று பேசிக் கொண்டிருக்க...

அடுத்த ஷாட்டுக்கான லைட்டிங்கை அமைப்பதில் கேமிராக் குழு தீவிரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

கிரேன் மேல் அமர்ந்திருந்த கேமிராமேன் கேமிராவில் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, அசோசியேட் கேமிராமேன் வியாபம் மற்ற நான்கு அசிஸ்டெண்ட்டுகளை விரட்டிக் கொண்டிருந்தான்.

“தன்ராஜ், இங்க ஒன் கே.வி. போடுப்பான்னா என்ன அரட்டை?”

“நீ இங்க வா! இந்த லைட்டுக்கு ஃபில்டர் போடு”

“சிவா. அங்கேர்ந்து இங்க பவுன்ஸ் பண்ணு, பார்க்கலாம்.”

“என்ஜினீயர் சார். இது ஃபீல்டு. நீங்க நாகராவைத் தூக்கிட்டு கிளம்புங்க!”

கிரேனிலிருந்து கேமிராமேன் எல்லாம் உத்தரவுகளையும் வியாமைக் கூப்பிட்டு சொல்லிக் கொண்டிருக்க. அவன் கழுத்தெல்லாம் வியர்வை வழிய பம்பரமாகச் கழன்று கொண்டிருந்தான்.

தட்டில் பிஸ்கெட்ஸ் வைத்து நீட்டிய புரொடக்ஷன் பையனிடம், “லைட்டிங் பண்ணிக்கிட்டிருக்கப்போ குறுக்கே வராதேன்னு சொல்லிருக்கேன்ல? போடா?” என்று பாய்ந்தான்.

கார்ட்ராய் வேண்டும். காட்டன் சட்டையும், நேரமின்மையால் ஷேவ் செய்யாத தாடியுடனும் அலைந்து கொண்டிருந்த வியாமின் தோளைத் தொட்டான் சிவா.

“என்ன?”

“மணி ஏழரையாகுது வியாபம்”

“அதுக்கென்ன?”

“அதுக்கென்னவா? ஊருக்குப் போறதுக்கு பத்து மணிக்கு டிக்கெட் வாங்கிருக்கேன்னு சொன்னியே”

“அட! ஆமாம்” என்று அவசரமாக வாட்சைப் பார்த்துக் கொண்டான்.

“நான் பார்த்துக்கறேன். நீ சார்கிட்ட சொல்லிட்டு கிளம்பு. நீ ரூமுக்குப் போய் பெட்டி எடுத்துக்கிட்டு திருவள்ளுவர் பஸ் ஸ்டாண்டுக்குப் போறதுக்கு சரியா இருக்கும். இங்கயே சாப்டுட்டுப் போய்டு.”

கிரேன் கீழே இறங்க, கேமிராமேன் இறங்கிக் கொண்டு டைரக்டரிடம். “ஷாட் ரெடி” என்று விட்டுத் திரும்ப, ஷயாம் அவரிடம் பவ்யமாக நின்று, “சார்” என்றான்.

“என்ன?”

“ஊருக்குப் போகணும். ரெண்டு நாள்ல வந்துடுவேன்.”

“என்னப்பா திடீர்னு சொல்றே? கடைசி ஷெட்யூல் நடந்துட்டுருக்கு. டே அண்ட் ரைட்டா வொர்க் பண்ணிட்டிருக்கோம். உனக்குத் தெரியாததா?”

“இல்லை சார், வந்து...” தயங்கி, “அம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லைன்னு நேத்து லெட்டர் வந்தது சார்” என்றான்.

“உடனே சென்ட்டிமெண்ட்டலா லாக் பண்ணிடுவிங்களே... எப்ப போறே?”

“பத்து மணி பஸ்ல. இப்ப புறப்பட்டா சரியா இருக்கும்”

“சரி, போய்டு வா” என்று நகர்ந்தவர் நின்று, “பணம் வெச்சிருக்கியா? தரட்டுமா?” என்று பாக்கெட்டில் கைவிட்டார்.

“இல்லை சார். இருக்கு, நேத்துதானே பேமெண்ட் வாங்கினேன். நோ ப்ராப்ளம். நான் போய்டு வரறேன் சார்.”

“சரி.”

ஷயாம் ஓரமாகச் சென்று பைப்பில் முகம் கழுவி கர்சீப்பால் துடைத்துக் கொண்டு புறப்படும் முன்பு மனசு கேட்காமல் சிவாவை தனியாக அழைத்தான்.

“சிவா, உன்கிட்ட ஒண்ணு சொல்றேன். யார்கிட்டயும் தயவு செஞ்சி சொல்லிடாதே.”

“என்ன ஷியாம்?”

“எங்கம்மாவுக்கு உடம்பு சரியில்லைன்னு பார்க்கத்தான் ஊருக்குப் போறதா எல்லார்கிட்டயும் சொன்னேன். உன்கிட்டயும் அதேப் பொய்யைச் சொல்லிட்டுப் போறது கஷ்டமா இருக்கு.”

“அது பொய்யா? அப்படின்னா எதுக்கு ஊருக்குப் போறே?”

“நீ கோவிச்சுக்கக்கூடாது சிவா”

“அட! சொல்லுப்பா. சஸ்பென்ஸ் வைக்கிறியே.”

“நாளான்னைக்கு எனக்குக் கல்யாணம் சிவா. நாளைக்கு நிச்சயதார்த்தம்.”

ஆடிபோன சிவா, “அடப்பாவி! நல்ல விஷயம்தானே? ஏன் இப்படியாருக்கும் சொல்லாம, யாரையும் கூப்புடாம... எனக்குப் புரியலை” என்றான்.

“ஊர்ல எங்கப்பா எனக்கு ஒரு வருஷமா பொண்ணு பார்த்தாரு சிவா, எதுவும் சரிவரலை. ஆறு இடம் தட்டிப் போச்சு. ஏன் தெரியுமா?”

“ஜாதகம் பொருந்தலையா?”

“இல்லை. நான் சினிமாக்காரன்றதால பொண்ணு கொடுக்க மாட்டேன்னுட்டாங்க. இதான் நெஜம். எல்லாம் பேசி ஒத்து வற்றப்ப. பையன் சினிமால வேலை பார்க்காறான்னு சொன்னதும் முகத்தை சுளிச்சிட்டாங்க.”

“என்னப்பா நியாயம் இது? இண்டஸ்ட்ரில உன்னைப் பத்தி யாராச்சும் ஒரு வார்த்தை தப்பாப் பேச முடியுமா? ஷீட்டிங் முடிஞ்சதும் எந்தப் பொண்ணையும் நிமிர்ந்து பார்க்க மாட்டியே. வருஷம் தவறாம மாலை போட்டுக்கிட்டு ஐயப்பன் போயிலுக்குப் போறவனாச்சே. நாங்க எல்லாம் தண்ணி அடிக்கிறப்ப நீ பாண்ட்டா குடிச்சிட்டு கம்பெனி வருவியே. உன்னைப் போய் தப்பா நினைக்கலாமா?”

“சரிப்பா, நான் எப்படிப்பட்டவன்னு என்னைப் பத்தி தெரியாதவங்களுக்கு எப்படிப் புரியும்? நான் இருக்கிற இடத்தை வைச்சி பொதுவா ஒரு அபிப்ராயம் பண்ணிடறாங்களே. பார்த்தாரு எங்கப்பா. கடைசில ஒரு இடத்தில் “நான் மெட்ராஸ்ல ரியல் எஸ்டேட் பிஸ்னெஸ் பண்ணேன்னு பொய் சொல்லி பேசி முடிச்சுட்டு, பாக்கு வெத்தலையும் மாத்திட்டு அப்புறமா என்கிட்ட சொன்னாரு, எனக்கு என்ன பண்றதுன்னு தெரியலை.”

‘கல்யாணம் முடிஞ்சப்புறம் உண்மையைச் சொல்லி சமாதானப்படுத்திக்கலாம். இல்லைன்னா உனக்கு இந்த ஜென்மத்தில கல்யாணம் நடக்காது’ன்னு சொல்லிட்டாரு. சம்மதிக்கிறதைத் தவிர வேற வழியில்லை.

குட்டு உடைஞ்சிடக் கூடாதேன்னு திடுக், திடுக்கு இருக்கு. இந்தச் சூழ்நிலை எல்லாருக்கும் பத்திரிகை கொடுத்து எப்படிப்பா கூப்புடறது? கொஞ்ச நாள் கழிச்சி இங்கவச்சி சிம்பளா ஒரு ரிசப்ஷன் கொடுத்துடலாம்னு இருக்கேன்.

அவன் கையைப் பற்றிக் குலுக்கின சிவா, “ஒரு நாளைக்கு மூணு ஷோவும் சினிமா பார்க்கற கூட்டம் இருக்கு. சினிமாவை பாராட்டுவாங்க. சினிமாக்காரங்களுக்கு விழா எடுப்பாங்க. அவங்களைப் பத்தின நியூசை விழுந்து, விழுந்து படிப்பாங்க. சினிமாக்காரனுக்கு பொண்ணு மட்டும் கொடுக்க மாட்டாங்களா? இந்த மாதிரி ஆளுங்களுக்கு இப்படித்தான் செய்யணும். நீ கலங்காம போய்ட்டு வா. எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும்” என்றான்.

அதிகாலையில் கும்பகோணத்தில் இறங்கிய ஷியாம். ரிக்ஷா பிடித்துக் கொண்டு சிறிய பந்தல் போட்டு வாழை மரங்கள் கட்டின தன் வீட்டிற்குச் சென்றதும் அப்பாவைத் தனியாக அழைத்து, “எனக்கு படபடன்னு இருக்கப்பா. ஒரு புனிதமான இல்லற வாழ்க்கையை பொய்யால ஆரம்பிக்கணுமா? ராத்திரி பூரா பஸ்ல தூங்கலைப்பா” என்றான்.

“அவன்வன் ஆயிரக்கணக்கான ஜனங்களோட காசை கோடிக்கணக்குல சுருட்டி சர்வசாதாரணமா அநியாயம் பண்ணான். நீ ஒரு பொய் சொல்றதுக்கே இவ்வளவு கலங்கறே. உனக்குப் போயி பொண்ணு தரமாட்டேன்னா எப்படி? நீ பேசாம இரு!” அதட்டினார் அப்பா.

“அதுக்கில்லைப்பா...”

“நீ எதுவும் பேசாதே! மாப்பிள்ளையா லட்சணமா முதல்ல ஷேவ் பண்ணிட்டு வா!” என்று விரட்டினார். “ரெண்டு வேன் ஏற்பாடு பண்ணிருக்கேன். தஞ்சாவூர் கல்யாணம் மண்டபத்துல பனிரெண்டு மணிக்கு பொண்ணு வீட்டுக்காரங்க நம்மளை எதிர்பார்ப்பாங்க. பத்தரைக்கு புறப்படணும்.”

“ஏம்பா, நம்ம சொந்தக்காரங்க யார் மூலமாவது தெரிஞ்சிட்டா?”

“நான் நிறைய பேருக்கு பத்திரிகை வைக்கலைப்பா, நான் கூப்புட்டவங்க எல்லாருக்கும் இந்த மாதிரின்னு விஷயத்தைச் சொல்லமாட்டேன். யாரும் எதுவும் பேச மாட்டாங்க. நீ கவலைப்படாம சந்தோஷமா இரு.”

ஆனாலும் அவனுக்கு கவலையாகத்தான் இருந்தது.

தஞ்சாவூர் திருமண மண்டப வாசலில் நின்று இவனுக்கு மாலை போட்டு நாதஸ்வரம், மேளத்தோடு மண்டபத்திற்குள் அழைத்துச் சென்றார்கள்.

பெண் வீட்டு உறவினர்களில் முக்கியமானவர்களை பெண்ணின் அப்பா ஷியாமுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்தார்.

அதில் நடு வகிடு எடுத்து தலைசீவியிருந்த ஜிப்பாக்காரர், “உங்களை நான் இதுக்கு முன்னாடி எங்கயோ பார்த்த ஞாபகமா இருக்கு தம்பி” என்றதும் ஷியாமுக்கு திக்கென்றது.

“அப்படியா? எங்க பார்த்தீங்க?” என்று இயல்பாக.

“அதான் யோசிச்சுப் பார்க்கறேன். ஞாபகத்துக்கு வரலை. சமீபத்துல எப்பாவச்சும் பொள்ளாச்சி பக்கம் வந்தீங்களா?”

போன மாசத்தில் இருபது நாட்கள் பொள்ளாச்சியில் தான் ஷீட்டிங்.

“பொள்ளாச்சியா? அங்க எனக்கு எந்த வேலையுமில்லையே.”

அதற்கு மணப் பெண் காவேரியின் அண்ணன் குறுக்கிட்டு, “என்ன மச்சான், கண்ணு அலை பாயுது. தங்கச்சியை தேடறிங்களா? மாடி ரூம்ல இருக்கு. சும்மாப் போய் பேசிட்டு வாங்க” என்றான்.

“இல்லை, பரவாயில்லை” என்று நெளிந்த இவன் கையைப் பிடித்து மாடிப்படி வரை அழைத்துச் சென்று, “காலைல தாலி கட்டப்போறீங்க. பொண்ணு பார்க்கவும், நீங்க வராம போட்டோவைப் பார்த்துட்டே சம்மதம் சொன்னீங்க. பார்க்கணும், பேசணும்னு ஆர்வமிருக்காதா என்ன? போய்ப் பேசிட்டு வாங்க மச்சான்.” என்றான் அவன்.

வியாழுக்கும் அந்த ஆர்வம் இருந்ததால் மெதுவாக படிகள் ஏறி மாடிக்கு வந்தான். ‘மணப்பெண் அறை’ என்று எழுதியிருந்த அறைக்குள்ளிருந்து ஃபேன் ஓடும் சத்தம் கேட்டது.

மெதுவாக கனைத்துக் கொண்டு உள்ளே வர... ஓரமாக உட்கார்ந்திருந்த காவேரி அவசரமாக எழுந்து கொண்டாள். கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு பதட்டமாக நின்ற அவளைப் பார்த்தான்.

புதிதாகப் புடவை கட்டுகிறாள் என்பது தெளிவாகப் புரிந்தது. கண்களுக்கு மை போட்டு விரல்களுக்கு மருதாணி வைத்து, மாநிறம் என்றாலும் களையாகத்தான் இருந்தாள். மேலுதட்டின் மேல் வியர்வைப் புள்ளிகளை வளையல்கள் சலசலக்க ஏற்றிக் கொண்டாள்.

என்ன பேசுவதென்று புரியாமல், “இல்ல, உங்கண்ணன்தான் ‘சும்மா பேசிட்டு வாங்க’ன்னு சொல்லி... என்ன படிச்சிருக்கே காவேரி?” என்றான்.

தரையைப் பார்த்துக் கொண்டு, “ப்ளஸ் டூ” என்றாள் சன்னமாக. அவள் விரல்கள் லேசாக நடுங்குவதைக் கவனித்தான்.

“ஏன் டென்ஷனா இருக்கே? இயல்பா இரு. எந்த ஸ்கூல்ல படிச்சே?”

“ஓரத்தநாடு ஸ்கூல்லயேதான்.”

“ஓரத்தநாடு எப்படி இருக்கும்? கிராமமா? இல்லை...”

“டவுனு! தியேட்டர் எல்லாம் இருக்கு.”

“நீ சினிமாவுக்குப் போவியா?”

“அம்மாவோட போவேன்?”

“கடைசியா என்ன படம் பார்த்தே?”

“காதல் தேசம்.”

“அந்த படத்தின் அசோசியேட் கேமிராமேனாக நான்தான் பணிபுரிந்தேன் தெரியுமா?” என்று சொல்ல மனம் துறுதுறுத்தது. அடக்கிக் கொண்டான்.

“உனக்கு அந்தப் படம் பிடிச்சிதா?”

“ம்”

“என்னை நிமிர்ந்து பார்த்துப் பேசேன்.”

ஒருமுறை நிமிர்ந்துவிட்டு தலைகுனிந்து கொண்டாள்.

“என்னை எதாச்சும் கேக்கணும்னா கேளு காவேரி.”

மேளனமாக மறுத்து தலையசைத்தாள். மேற்கொண்டு என்ன பேசுவது என்று இவனுக்கும் தோன்றாததால், “சரி, நான் கீழே போறேன். போகட்டுமா?” என்றான்.

“ம்” என்று அவள் தலையாட்டவே திரும்பி நடந்து மாடிப்படிகளில் இறங்கிவிட்டான்.

நாகரீகத்தின் தாக்குதல்கள் எதுவுமில்லாமல் எளிமையான அழகுடன், பதற்றம் சூழ்ந்த வெட்கத்துடனிருந்த காவேரியை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. கூடவே ‘இந்த அப்பாவிப் பெண்ணை பொய் சொல்லித் திருமணம் செய்து கொள்ளப் போகிறோமே’ என்று உறுத்தலும் இருந்தது.

நிச்சயதார்த்தம் நடந்த போதும், இரவு விருந்து நடந்தபோதும் தூரத்திலிருந்தபடியே அந்த பொள்ளாச்சி நடு வகிடு ஆசாமி தன்னையே உற்று உற்றுப் பார்த்தது கலக்கத்தை ஏற்படுத்தியது அவனுக்கு.

இரவு ஒன்பது மணி சுமாருக்கு அந்த ஆசாமி ஷியாமுக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறைக்கு வேகமாக வந்தார்.

“இதோ பாரு! என்னை நல்லா பாரு! என்னை உனக்கு ஞாபகம் இல்லை? பொள்ளாச்சில என் வீட்ல ஷீட்டிங் நடத்தினாங்களே, அப்போ கேமிரா குரூப்பில நீயும் இல்லை?” என்றார் கோபமாக.

“என்ன சொல்றீங்க... நான்... பதறினான்.

“நடிக்காதே! அப்போ தாடி வைச்சிருந்தே நீ! இப்ப இல்லை! சினிமால வேலை பார்த்துக்கிட்டு ரியல் எஸ்டேட் பிஸ்னெஸ்னு பொய் சொல்லி எங்க பொண்ணை கட்டப் பார்க்கறியா? நடக்காது! வா, என்னோட...”

ஆவேசமாக வியாமின் கையைப் பிடித்து இழுத்து மண்டபத்தின் ஹாலுக்கு அவனைக் கூட்டி வந்து குரல் கொடுத்து எல்லோரையும் நிமிடத்தில் கூட்டிவிட்டார்.

காவேரியின் அப்பாவிடம், “இதோ பாரு சித்தப்பா, இவன் சினிமாக்காரன். ரியல் எஸ்டேட் பிஸ்னெஸ்ன்னு பொய் சொல்லிருக்காங்க. நம்ம பொண்ணை கல்யாணம் பண்ணி நீ போட்ட நகையெல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு பம்பாய்க்கு வித்துடப்போறான். முதல்ல போலீசுக்கு ஃபோன் பண்ணு” என்று கத்தத் துவங்கினார்.

“என்ன மாப்பிள்ளை. இவர் சொல்றது நிஜமா?”

சில விநாடிகள் மெய்னமாக இருந்த வியாம், “ஆமாம் மாமா. என்னை மன்னிச்சிடுங்க. நான் ரியல் எஸ்டேட் பிஸ்னெஸ் பண்ணலை. சினிமால அசோசியேட் கேமிராமேனா இருக்கேன். ஏழு வருஷமா இன்டஸ்ட்ரில் இருக்கேன். எந்தக் கெட்ட பேரும் இல்லை” என்றான்.

ஆள் ஆளுக்கு பிடித்துக் கொண்டு கத்தினார்கள். வியாமின் அப்பா தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டார். இவனைப் பேசவிடாமல் அவர்கள் ஆத்திரமாக, சற்று கேவலமாக பேசத் துவங்க....

“நிறுத்துங்க!” என்று உரத்த குரலில் கத்தினான் வியாம், “இப்ப என்ன நடந்து போச்சு? சினிமாக்காரன்னா ஒரு தப்பான கண்ணோட்டம் வெச்சிக்கிட்டு பல பேரு எனக்கு பொண்ணு கொடுக்கலை. அந்த வெறுப்புல எங்கப்பா உங்ககிட்ட பொய் சொல்லிட்டார். தப்புன்னு எடுத்துச் சொன்ன என் வாயையும் அடைச்சுட்டார்.

சினிமால தப்புக்கான சந்தர்ப்பம் கொஞ்சம் அதிகம். இல்லைன்னு சொல்லலை. அதுக்காக அந்த இன்டஸ்ட்ரில் இருக்கிற அத்தனை பேரும் அயோக்யன்னு ஒட்டுமொத்தமா ஏன் முடிவு கட்றீங்க?

வேற எந்தத் துறையுலயுமே தப்பு நடக்கலையா? ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கறவங்களல தப்பா நடந்துக்கறவங்க இல்லையா? ஏழு வருஷமா சினிமால இருக்கேன். என்னைச் சுத்தி எத்தனையோ பேர் தண்ணியடிப்பாங்க. நான் தொட்டதில்லை. சிகரெட் பிடிக்கிறதில்லை. வேற எந்தக் கெட்டப் பழக்கமும் இல்லை. என்னை மாதிரி எத்தனையோ பேர். இருக்காங்க. நான் நல்லவன்னு சொல்லத்தான் முடியும். எப்படி நிரூபிக்கிறதுன்னு எனக்குத் தெரியலை.

இப்பவும் ஒண்ணும் நடந்துடலை. பொய் சொன்னதுக்கு மன்னிப்பு கேட்டுக்கறேன். இந்தக் கல்யாணத்தை நிறுத்திடாதீங்க. ரெண்டு பேருக்குமே அது அவமானம். எனக்கு காவேரியைப் பிடிச்சிருக்கு. அவளை நான் சந்தோஷமா வெச்சி குடித்தனம் நடத்துவேன்.

எனக்கு மாசம் அஞ்சாயிரத்துக்கு மேல வருமானம் வருது. பேங்க்ல கிட்டத்தட்ட ஒரு லட்சம் சேர்த்து வெச்சிருக்கேன். சினிமாக்காரன்னு தயவுசெஞ்சி என்னை ஒதுக்கிடாதிங்க!”

வியாம் உருக்கமாகப் பேசியதில் பெண் வீட்டாரில் இரண்டு அணி உருவாகிவிட்டது.

“பொய் சொன்ன குடும்பத்தில் பொண்ணைக் கொடுக்கறதில்லை. கல்யாணத்தை நிறுத்திடலாம். இல்லை இதே முகூர்த்தம் வேற மாப்பிள்ளையை தாலி கட்ட வைக்கலாம்” என்று நடுவகிடு தலைமையில் ஒரு அணி சொல்ல...”

“அந்தத் தம்பி சொல்றதும் நியாயமாத்தானே இருக்கு? சினிமால எல்லாரும் தப்பானவங்களா? அதுவும் ஒரு தொழில்தானே? சினிமால வில்லனா நடிச்ச நம்பியார் நிஜத்தில் குருசாமி! எத்தனை பேரை கோயிலுக்கு கூட்டிட்டுப் போறார்! நம்பி பொண்ணைக் கொடுக்கலாம்” என்று மற்றொரு அணி சொல்ல...”

நீண்டநேர விவாத்திற்குப் பிறகு காவேரியின் அண்ணன் புகுந்து, “நான் ஒண்ணு சொல்றேன். நாம ஆளாளுக்குப் பேசறது வேணாம். இவரைக் கட்டிக்கிறதுக்கு காவேரிக்கு இஷ்டமானது கேக்கலாம். அதுக்கு இஷ்டம்னா கட்டி வைக்கலாம். இல்லைன்னா வேணாம்.”

“அதாம்ப்பா கரெக்ட்டு” என்று அனைவரும் ஆமோதிக்க, காவேரியை ஹாலுக்கு அழைத்து வந்தார்கள்.

“நீ எப்படிச் சொல்றியோ, அப்படிச் செய்யலாம் காவேரி. கல்யாணம் நின்னுட்டா உன் எதிர்காலம் என்னாகும்னு நீ பயப்பட வேணாம். நம்ம சொந்தத்திலேயே வேற ஏற்பாடு பண்ணிடலாம். சொல்லு, என்ன சொல்றே?” என்றார் காவேரியின் அப்பா.

வியாம் கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு அமைதியாக நின்றான்.

ஒருமுறை அவனை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு அமைதியாக இருந்தான்.

“கூச்சப்படாம சொல்லு! யோசிச்சு சொல்லு! இது உன் வாழ்க்கைப் பிரச்சனை!”

தலையைக் குனிந்தபடியே, “பரவாயில்லை நான் இவரையே கட்டிக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு விருட்டென்று சென்றுவிட்டான் காவேரி.

வியாமின் முகம் மலர...

காவேரியின் அப்பா அவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “பொண்ணே விருப்பப்பட்டதுக்கப்புறம் வேற யோசனை எதுவும் இல்லை மாப்பிள்ளை. எங்களை பொய் சொல்லி ஏமாத்திட்டிங்களேன்ற வேகத்தில் எங்க ஜனங்க ஆத்திரமாய் பேசிட்டாங்க. எதையும் மனசுல வெச்சிக்காதிங்க. போய்ப் படுங்க” என்றார்.

கல்யாணத்திற்குப் பிறகு தனிமையில் காவேரியிடம் ‘அத்தனை பேர் என் மேல் நம்பிக்கை இல்லாமல் பேசியபோது உனக்கு மட்டும் எப்படி

நம்பிக்கை ஏற்பட்டது?’ என்று கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்தபடியே தனது ‘மணமகன் அறை’க்கு நடந்தான் வியாம்.

மறுநாள் காலை கல்யாணம் முடிந்ததும் காவேரியும், வியாமும் ஜோடியாய் ஆசீர்வாதம் வாங்கி, பரிசுப் பொருள்களை வாங்கிக் களைத்து, காவேரிக்கு கொஞ்சம் தனிமை கிடைத்தபோது தன் தோழி வேணியை அருகில் அழைத்து அவள் காதில் ஏதோ சொல்ல...

“அப்படியா? நீ ஒண்ணும் கவலைப்படாதே! இப்ப வந்துட்டேன்” என்று மண்டபத்தை விட்டுச் சென்று வேணி அரை மணியில் திரும்பி வந்து காவேரியை ரகசியமாக தனியறைக்குள் அழைத்து வந்தாள்.

அவள் கையில் இரண்டு கேப்ஸ்யூல்களைக் கொடுத்து, “முழுங்கிடு. இது ஸ்ட்ராங் டோஸ். கண்டிப்பா க்ளீன் ஆயிடும். கவலையே படாதே!” என்றாள் அந்த நர்ஸ் தோழி.

*****

13

போதிமரம் தேவையில்லை

கொல்லைப்பக்க விளக்கைப் போட்டுக்கொண்டு கிணற்றடியில் குளித்து முடித்த தனசேகரன் இடுப்பில் ஈரத் துண்டுடன் தண்ணீர் இரைத்து சிமெண்ட் தொட்டியில் நிரப்பத் தொடங்கியபோது, வானத்தாய்க்கு கிழக்கில் சூரியப் பிரசவத்திற்கான வலி தொடங்கி, கறுப்பு கலையத் தொடங்கியிருந்தது.

வீட்டுக்குள் வந்து, சாக்கில் பாத ஈரத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு வந்து மர பீரோ முன்னால் நின்றார். சாவி போட்டுத் திறந்து சலவை வேட்டி, சட்டை அணிந்து முடித்து, சீப்பை எடுத்தபோது, வெளிச்சத்திற்காக டியூப்லைட்டைப் போட வேண்டியிருந்தது.

பீரோவின் சைடு பகுதியில் மாட்டியிருந்த கண்ணாடியில் முகம் பார்த்து வாரிக் கொண்டார். திடீர் வெளிச்சத்தில் இமைகள் துடித்து விழிப்புக்கு வந்த பார்வதி கூசும் கண்களுடன், “விடிஞ்சிடுச்சா என்ன? மணி என்ன?” என்றாள்.

“அஞ்சாகப் போகுது பார்வதி”

“என்ன இவ்வளவு சீக்கிரம் புறப்படறீங்க?”

“இன்னைக்கு முதலாளி வீட்ல அவர் பொண்ணுக்குக் கல்யாணம் நிச்சயம் பண்ணி லக்னப் பத்திரிகை எழுதறாங்க. அதனால் பசங்க எல்லாம் நேத்துலேர்ந்து வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக்கப் போயிட்டாங்க. மண்டியில ஆள் இல்லை. ஏழரை மணிக்கு சேலத்திலேர்ந்து சவ்வரிசி லோடு வருது. எண்ணி இறக்கறதுக்குப்

பொறுப்பான ஆள் இல்லை.”

சீப்பில் சேகரமாயிருந்த உதிர்ந்த ரோமங்களை உருவிக் குப்பைத் தொட்டியில் போட்டுவிட்டு, பக்திக்காக வைக்கத் தொடங்கி அலங்காரத்தில் ஒன்றாகப் பழக்கமாகி விட்ட விபூதியையும், குங்குமத்தையும் நெற்றியில் வைத்துக்கொண்டு, “மத்தியானம் முதலாளி வீட்ல விருந்து சாப்பாடு” என்றார். மேஜையில் செய்தித்தாள் மேல் வைக்கப்பட்டிருந்த தன் கண்ணாடியை எடுத்து அதன் ஒரு காது மட்டும் வெளியே தொங்கும் படியாக சட்டைப்பையில் வைத்துக் கொண்டார்.

கூட்டத்திற்கு வந்தவர் குப்புறப்படுத்து உறங்கிய தன் மகளின் சற்றேவிலகியிருந்த பாவாடையச் சரி செய்துவிட்டு, “கலாவை இன்னிக்கி கண்டிப்பா அந்த டைப்பரைட்டிங் இன்ஸ்டிடியூட்டுக்குப் போய் அந்த மேடத்துக்கிட்ட மன்னிப்புக் கேட்டுட்டு வழக்கம் போல டைப்படிச்சுட்டு வரச் சொல்லு. நான் கண்டிப்பாகச் சொன்னேன்னு சொல்லு” என்றார்.

தனசேகரன் அணிவதற்கு முன் ஒரு பழைய துணி எடுத்து தன் செருப்புகளைத் துடைத்தார்.

“இவமேல தவறில்லைங்க...” என்று இழுத்தாள் பார்வதி.

‘என்ன தவறில்லை? டைப் அடிக்க வற்றவங்க வாசல்ல செருப்பைக் கழட்டிப் போட்டுட்டுத்தான் உள்ளே வரணும்னு அவங்க ஓர் ஒழுங்குமுறை வெச்சிருக்கிறதில் என்ன குற்றம் இருக்கும்? இவ என்ன மகாராணியா? செருப்புக் காலோட உள்ளே போய் உக்காந்து டைப் அடிக்கிறதை ஒரு வாரமாக் கண்காணிச்சிட்டுத்தானே அந்த மேடம் கூப்பிட்டுக் கண்டிச்சிருக்காங்க? ‘மன்னிச்சிடுங்க’ன்னு சொல்லணும், இல்லைன்னா ‘கவனிக்காம அலட்சியமா இருந்துட்டேன்’னு சொல்லணும். எதுவுமே பேசாம கோபமாப் புறப்பட்டு வீட்டுக்கு வந்துட்டா என்ன அர்த்தம்? இவ இளவரசியும் இல்லை. இவங்கப்பா மகாராஜாவும் இல்லை. எதுக்காக இவளுக்கு இந்த வறட்டு கெரீரவம் எல்லாம்? இதில தவறில்லைன்னு நீ வேற வக்காலத்துக்கு வந்துட்டே...”

“இருங்க. பேசிட்டே, போகாதீங்க. வறட்டு கெரீரவமும் இல்லை. ஒண்ணுமில்லை. வெளியிலே சொன்னா வெக்கக்கேடுன்னுதான் பேசாம வாயை மூடிக்கிட்டு வந்துட்டாளாம்.”

“ஏன்?” என்றார் புரியாமல்.

“அவங் பாருங்க, அவ செருப்பை!”

பார்வதி சுட்டிக் காட்டிய தன் மகளின் செருப்புகளை கவனித்தார் தனசேகரன். இரண்டு செருப்புகளும் மிகத் தேய்த்து போய், நான்கைந்து இடங்களில் தையல் போடப்பட்டு, ஒரு செருப்பின் வாரில் ஸேப்பி

பின் போட்டு இணைப்பு ஏற்படுத்தப்பட்டு மிக மோசமான நிலையில் இருந்தன.

“எல்லாப் பொண்ணுங்களும் பளபளன்னு விதவிதமாக செருப்பு போட்டுட்டு வற்றப்ப, அந்த இடத்திலே இந்த செருப்பைக் கழட்டிப் போடவே கூச்சமா இருந்ததாம். தன்னைக் கிண்டல் செய்வாங்களேன்னு வெக்கப் பட்டுக்கிட்டு செருப்பைக் கழட்டாம இருந்திருக்கா. அந்த மேடம் விசாரிச்சப்ப இதை எப்படிச் சொல்றதுன்னு எதுவும் பேசாம வந்துட்டாளாம். அவளைப் போய்த் திட்டறீங்களே...”

தன் ஆத்திரமெல்லாம் சட்டென வடிந்துவிட, அந்தச் செருப்புகளையே சில விநாடிகள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர், “என் மேலேதான் தவறு. இன்னைக்கு முதலாளிகிட்ட சம்பளத்தில நூறு ரூபா அட்வான்ஸ் வாங்கி, வற்றப்ப அவளுக்குப் புதுச் செருப்பு வாங்கிட்டு வந்துடறேன் பார்வதி! நேத்து நான் அவ்வளவு திட்டினப்போ ஒரு வார்த்தை பேசாம இருந்தாளே... பாவம்!”

கலாவின் ஒரு செருப்பைக் கையில் எடுத்து எண் பார்த்துக் கொண்டார். “நாளைக்குப் புதுச் செருப்பு போட்டுக்கிட்டுப் போய் தைரியமா கழட்டிப் போடலாம்னு சொல்லு அவகிட்ட. நான் புறப்படறேன்.”

தனது ஜோதி நகரின் பஸ் ஸ்டாப்பை நோக்கி சிந்தனையோடு நடந்து வந்து நின்று கொண்டார் தனசேகரன். சன்ன வெளிச்சம் பரவிக் கொண்டிருந்தது. பஸ் ஸ்டாப்பில் இவரைத் தவிர மற்றோர் இளைஞன் சிகரெட் பிடித்தபடி காத்திருந்தான்.

நேற்று தனது மகளை உண்மை தெரியாமல் அதிகப்படியாகக் கோபித்துக் கொண்டோமே என்று அவர் மனம் சங்கடப்பட்டது.

கலா அப்படிப்பட்டவளில்லை. குடும்பத்தின் சூழ்நிலையை உணர்ந்த பண்பான பெண். கல்லூரிப் படிப்புக்கு ஆசைப்பட்டாலும், அவர் தன் வசதியை, இயலாமையை எடுத்துச் சொன்னதும் புரிந்து கொண்டு பொறுமையாய் இருந்தவள்.

அப்படிப்பட்டவள் கர்வம் கொண்டு, மரியாதை இல்லாமல் விதிமுறையை மீறி செருப்புக் காலுடன் உள்ளே சென்றாள் என்ற தகவலை என் உளமனம் எப்படி நம்பலாம்? நம்பியதால்தானே கோபம் கொப்புளித்தது! வார்த்தைகள் வெடித்தன.

‘என் மகள் அப்படிப் பொறுப்பற்ற முறையில் நடப்பவளில்லை’ என்று நான் பரிபூரணமாக உணர்ந்த திருந்தால், தகவலை நம்புவேனா? அப்படியே அவள் நடந்து கொண்டிருந்தாலும், அதற்கு ஏதோ ஒரு நியாயமான காரணம் இருக்கும்’ என்று என் மனம் எனக்கு ஏன் எடுத்துச் சொல்லவில்லை?

இப்போது உண்மை என்னை அந்தரங்கமாக அறைகிறதே! அவள்

செயல் சரியா, தவறா என்பது வேறு. ஆனால் நியாயமான ஒரு காரணம் அவள் செயலின் பின்னணியில் இருந்திருக்கிறதே... உறைக்கும் உண்மை என்னைப் பார்த்து 'முட்டாளே!' என்று கைதட்டிச் சிரிப்பது போலிருக்கிறதே...

என் மனத்தில் எங்கே நேர்ந்தது தவறு?

தன்சேகரன் சுய விசாரணைகளுடன் பஸ் ஸ்டாப்பில் ஓர் இரும்புக் கம்பத்தில் சாய்ந்து நின்று கொண்டு பஸ் வரும் திசையில் பார்த்தார். பஸ் எதுவும் வரவில்லை. செய்தித்தாள்களைக் கேரியரில் சுமந்து ஒரு பையன் சைக்கிளில் கடந்தான். பஸ் ஸ்டாப்பின் எதிர் புறம் வரிசையாக நிறையக் கடைகளின் ஷட்டர்கள் இழுத்துவிடப்பட்டு முடியிருந்தன. முதுகில் கோணிப் பையுடன், கையில் கூர்மையான ஒரு கம்பியுடன் ஒரு பெண் காகிதம் பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

மூடப்பட்ட கடைகளில் ஒரு செருப்புக்கடையும் இருந்தது. மாலையில் கலாவை அங்கே அழைத்து வந்து அவளுக்குப் பிரியமான செருப்பை வாங்கித் தரலாமா? என்று யோசித்தவர் உடனே அந்த யோசனையைப் புறக் கணித்தார்.

'அது 'பாட்டா'வின் ஷோரூம். நூறு ரூபாயில் ஸ்லிப்பர்தான் கிடைக்கும். நல்ல டிசைன்கள் விலை அதிகமாகத்தானிருக்கும். பேரம் பேச முடியாது. மாலை பாண்டி பஜாருக்கு வந்து நடுத்தரமான கடையில் பார்த்து வாங்குவதுதான் சரிப்பட்டு வரும்' என்று சிந்தித்தபடி திரும்பிய அவர் கண்களில், பஸ்ஸ்டாப் அருகில் கிடந்த அந்தச் செருப்புகள் பட்டன.

அவை பெண்கள் அணியும் செருப்புகள். குதிகாலுயர்ந்த செருப்புகள். பார்த்ததுமே அவை விலை உயர்ந்தவை என்று தெரிந்தன. அவை கிடந்த கோலமே அலட்சியமாக விசப்பட்டிருப்பதைத் தெரிவித்தன.

அந்தச் செருப்புகளைக் கூர்ந்து கவனித்ததில் வலக்கால் செருப்பின் கட்டை விரல் பகுதியின் வார் மட்டும் அறுந்து போயிருப்பது தெரிந்தது. இடக் கால் செருப்பு எந்தக் குறையுமின்றி இருந்தது.

என்ன நடந்திருக்க வேண்டும் என்று அவரால் உடனே யூகிக்க முடிந்தது.

வசதியான வீட்டுப் பெண் யாரோ இங்கே வந்தபோது அந்த வார் அறுந்து போயிருக்க வேண்டும் உடனே உதறிவிட்டு, எதிரே ஷோரூம் சென்று புதுச்செருப்பு வாங்கியணிந்து சென்றிருக்க வேண்டும். மேல் தட்டு மக்களுக்கு செருப்பு அறுந்தால் அதைத் தைத்துச் சரி செய்து அணிவது அந்தஸ்துக்குக் கேடு விளைவித்து விடுமே. அறந்து தைத்த செருப்பைக் காலிலும், அசரவைக்கும் வைரத்தைக் கழுத்திலும் அணிந்து வைபவங்களுக்குச் செல்ல முடியுமா? யாராவது பார்த்தால் முகம் சுளிக்க மாட்டார்களா? என்னாச்சு? உங்க வீட்டுக்காரருக்கு வியாபாரத்தில் டல்லடிக்குதா?' என்று கிண்டலாகக் கேட்டுவிட

மாட்டார்களா?

என்ன உலகமடா இது! ஒரு பக்கம் கிழியக் கிழியத் தைத்து அணியும் வர்க்கம். இன்னொரு பக்கம் கிழிய எத்தனித்தாலே உதறிவிடும் வர்க்கம்!

அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, அந்த சிகரெட் இளைஞனும் அதே செருப்புகளைப் பார்த்தான். அவன் முகத்திலும் ஓர் ஆச்சரியக் குறி வந்து உட்கார்வதை தனசேகரன் கவனித்தார்.

இவர்கள் இருவரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே, காகிதங்களைப் பொறுக்கியபடி வந்த பரட்டைத் தலைப் பெண்ணும், கறுப்பு நிறத் தோலும், சரிகை வேலைகளும் செய்து உதாசீனப் படுத்தப் பட்டிருந்த அந்த விலை உயர்ந்த செருப்புகளைப் பார்த்து விட்டாள்.

அவள் அவற்றை எடுத்து ஒன்றில் ஒரே ஒரு வார் அறுந்திருப்பதைப் பார்த்து, நிமிர்ந்து இவர்களைப் பார்த்து, “எல்லாம் காசுத் திமிருங்க!” என்றாள். ஒரு காகிதத்தில் சுருட்டி எடுத்துக் கொண்டு நகர்ந்தாள்.

“ரொம்க கரெக்ட்டா சொல்லிட்டுப் போறா சார்!” என்றான் இளைஞன்.

“அமெரிக்காவில் புதுக் கார் வாங்கியதும், பழைய காரை அதுக்குன்னு உள்ள இடத்தில் குப்பை மாதிரி போட்டுட்டு வந்துடுவாங்க. இந்த மாதிரிப் பொங்கி வழியற செல்வச் செழிப்பை நோக்கி இந்தியா முன்னேறுது போலிருக்கு. அந்தச் செருப்பு கொஞ்சம்கூடத் தேயலை சார்! இரண்டு ரூபா கொடுத்தா அறுந்ததே தெரியாம அழகா தைச்சுக் கொடுத்துவான். தூக்கிப் போட்டிருக்காங்க பாருங்க யாரோ!”

அந்த இளைஞனோடு பேசுவதற்கு ஒரு பொதுத் தலைப்பு கிடைத்து விட்டதில் உற்சாகமாகிப் போன தனசேகரன், “யாரா இருக்கும்னு நினைக்கறீங்க? நிச்சயம் காசோட அருமை தெரியாம வளர்க்கப்பட்ட ஒரு தறுதலைப் பொண்ணாத்தான் இருக்கணும். அப்பன் ஏ.சி. ரூமில் உக்காந்து போன்லயே பிசினெஸ் பேசி லட்சம் லட்சமா சம்பாக்கிறவனா இருப்பான். அவன் சம்பாத்தியத்துக்கு செலவு வைக்க வேணாமா? டிரெஸ்க்கு மேட்ச் மேட்ச்சா நூறு ஜோடி வச்சிருப்பாளுங்க. இவளுக்கெல்லாம் பணத்தோட மதிப்பு எப்படித் தெரியும்? சார்! நீங்க யாரோ அறிமுகம் இல்லாதவர் சார்! ஆனாலும் சொல்றேன். அஞ்ச வருஷமா ஒரே செருப்பைப் போட்டுகிட்டு இருக்கா சார், என் பொண்ணு. வீட்ல பருப்பு வாங்கவே சமயத்தில பிரச்சனையா இருக்கிறப்ப நம்ம செருப்பு ஒரு பிரச்சனையா அப்பாவுக்குப் படக் கூடாதுன்னு பிய்ந்து போனாலும் மறுபடி மறுபடி தைச்சுப் போட்டுக்கிட்டிருக்கா. அவளும் தான் பொண்ணு!” என்று சற்று உணர்ச்சிவசப் பட்ட நிலையில் பேசிவிட்டு, யாரோ ஒருவரிடம் இத்தனை படபடப்பாகப் பேசியதை அவரே வித்தயாசமாக உணர்ந்து சட்டென்ற வாயை மூடிக் கொண்டார்.

பஸ் வந்து பயணம் செய்யும் போது, அறிமுகமில்லாத யாரோ

ஒருவனிடம் தன் மகளைப் பற்றிப் பெருமையாகப் பேசியது, முதல் நாள் அவசரப்பட்டு அவளைத் திட்டியதற்கான பிராயச்சித்தம் போல உணர்ந்தார்.

அன்று முழுவதும் மண்டியில் வந்தவர்களிடத்தில் எல்லாம், தம்மகள் பொறுமையாகத் தன்னிடம் திட்டு வாங்கிக் கொண்டு அமைதியாக இருந்த பண்பைச் சொல்லிச் சொல்லிப் பெருமிதப்பட்டுக் கொண்டார். அதேபோல முன்பின் பார்த்திராத அந்தத் திமிர் பிடித்த அலட்சியப் பொண்ணை வசைபாடியபடி இருந்தார்.

மாலை, தன் வேலை முடிந்து பஸ் பிடித்து பாண்டிபஜார் வந்து ஒரு கடையில் தன் மகளுக்கு நூற்றி இருபது ரூபாய் விலை சொன்ன செருப்புகளை எழுபத்தி ஐந்துக்குப் பேரசம்பேசி வாங்கி ஜோதி நகருக்கு பஸ் ஏறினார்.

மகள் - அப்பா என்கிற உறவைத் தாண்டி, வயது வித்தியாசத்தை மீறி கலாவிடம் உண்மையான காரணம் புரியாமல். தவறாகப் புரிந்து கொண்டு திட்டியதற்கு மன்னிப்பு கேட்டு விடுவது என்று தீர்மானித்திருந்த அவர், ஜோதி நாகரில் இறங்கி, தன் தெருவை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினார்.

தனது தெருவுக்கு முதல் தெருவான பாரதி தெருவைக் கடக்க இருந்தபோது, அங்கே நகைக்கடை அதிபர் தங்கமுத்துவின் பங்களா வாசலில் போலீஸ் ஜீப் நிற்பதையும், நிறைய பேர் கூடியிருப்பதையும் பார்த்தார்.

இயற்கையான ஆர்வத்தால் உந்தப்பட்டு கூட்டத்தை நெருங்கி, ஒருவன் தோள் தொட்டு, “என்னப்பா இங்கே?” என்றார்.

“நம்ம ஜோதி நகர்லயும் இந்த மாதிரி அநியாயமெல்லாம் நடக்கத் தொடங்கிடுச்சு பாருங்க” என்றான் அவன்.

‘என்ன அநியானம்து சொல்லுங்க.’

“இந்த பங்களா வீட்டுப் பொண்ணு காலேஜ்ல படிக்குதுங்க. மாயான்னு பேரு. அழகா இருக்குமுங்க. கார்லதாங்க போகும். கார்லதாங்க வரும். நேத்து இதைப் பார்க்கறதுக்கு. கூடப் படிச்ச பொண்ணு வந்திருக்குதுங்க. ராத்திரி ஒன்பது மணிக்கு அந்தப் பொண்ணை அது வீட்ல விடறதுக்காகக் காரை எடுத்திருக்குங்க. கார் ஸ்டார்ட் ஆகலை. பார்க்க வந்த பொண்ணு பஸ்லே போய்க்கிறேன்னு சொல்லியிருக்கு. சரின்னு அதை பஸ் ஏத்தி விடறதுக்கு துணைக்கு ஜோதி நகர் பஸ் ஸ்டாப்புக்குப் போயிருக்குதுங்க. நம்ம ஏரியாவிலதான் எட்டு மணிக்கெல்லாம் எல்லாக் கடைகளும் மூடி தெருவெல்லாம் அமைதியாயிடுங்களே. அந்தப் பொண்ணை பஸ் ஏத்தி விட்டுட்டுத் திரும்பின சமயம் கவனிச்சிட்டே இருந்த ரெண்டு மூணு காலிப் பசங்க ஒரு கார்ல தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு போயிட்டானுங்க. பெத்தவங்க பதறி, தேடி போலீஸ்ல சொல்லிட்டாங்க. கொஞ்சம் முன்னாடிதான்

ஒரு புதருக்குள்ளே கிடந்துச்சுன்னு பொண்ணோட டெட்பாடியைக் கொண்டு வந்தாங்க போலீஸ் காரங்க. பாவிப் பசங்க, ஆசை தீர அனுபவிச்சுட்டு, கழுத்தை நெரிச்சுக் கொன்னு போட்டுட்டுப் போயிட்டானுங்க. தங்க விக்கிரகம் மாதிரி இருக்குமுங்க பொண்ணு! அதோ பாருங்க பொணமா கிடத்தி வெச்சிருக்காங்க.”

தனசேகரன் பதைத்துப் போய் கழுத்தை எக்கிப் பார்த்தார். அங்கங்கே கிழந்த நிலையில் இருந்த கறுப்புநிற சுரிதார் அணிந்த, முகத்திலும், கைகளிலும் கீறல்கள் கொண்ட அந்தப் பெண்ணின் சடலத்தைப் பார்க்க... இதயம் பிசைந்தது.

அழுது கொண்டிருந்த அவள் தந்தையிடம் இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் கறுப்பு நிறக் கைப்பையைத் தந்தபடி, “இது உங்க பொண்ணோடது தானே?” என்று கேட்க... அவர் மெனமாகத் தலையசைத்தார்.

“உங்க பொண்ணு செருப்பு போட்டுட்டுத்தானே போனாங்க? ஏன்னா கைப்பற்றின இடத்தில பாடில செருப்பு இல்லை. பக்கத்திலயும் எதுவும் இல்லை...” என்று இன்ஸ்பெக்டர் சொல்லிக் கொண்டிருக்க...

மெதுவாக விலகி நடந்த தனசேகரனுக்கு மனது கனத்துப் போய் கசப்பாக உணர்ந்தார்.

என்ன நடந்திருக்கும் என்று இப்போது சரியாகப் புரிந்தது. அந்த தடியர்கள் மாயாவை வலுக்கட்டாய மாகக் காரில் ஏற்ற முயன்றபோது அவள் போராடியிருக்க வேண்டும். அந்தப் போராட்டத்தில் செருப்புவார் அறுந்து, கால்களிலிருந்து விலகி விழுந்திருக்க வேண்டும்.

ஆனால்... நான் அதை எப்படி எடுத்துக் கொண்டேன்? உண்மை தெரியாமல் இந்த அப்பாவிப் பெண்ணை எத்தனை பேரிடம் எப்படியெல்லாம் திட்டித் தீர்த்தேன்!

முதல் தகவலிலேயே மனம் ஏன் இப்படி அவசரப்படுகிறது? எந்த ஒரு செயலின் பின்னணியிலும் ஒரு நியாயமான காரணம் இருக்கச் சாத்தியமுண்டு என்று ஆக்கப்பூர்வ சிந்தனை ஏன் வருவதில்லை? உடனே எதிர்மறைக் கற்பனைகள் ஏன் தோன்றுகின்றன?

எடுத்த எடுப்பில் ஓர் அவசர அனுமானத்திற்கு வந்து விடுகிற என் மனம்தானே திமிர் பிடித்தது? இப்படித்தான் இருக்கும் என்று நானாக உறுதி செய்து கொண்டு மேற்கொண்டு அபிப்பிராயங்களை வளர்த்துக் கொள்ளும் என் மனம்தானே அலட்சியத்தன்மை கொண்டது?

மன அயர்ச்சியுடன் வீட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தார் தனசேகரன்.

அவர் கை, கால் கழுவி வந்ததும் படித்துக் கொண்டிருந்த தன் மகளை அழைத்து, புதுச் செருப்புகளைக் கொடுத்தார்.

“போட்டுப் பாருமமா. சைஸ் சரியா இல்லைன்னா மாத்திக்கலாம்” என்றார்.

கலா செருப்புகளை அணிந்து பார்க்க...

“மன்னிச்சிடும்மா. நேத்து புரியாத்தனமா திட்டிட்டேன்” என்றார்.

“என்னங்க நீங்க? அவகிட்டேபோய் மன்னிப்பெல்லாம் கேட்டுகிட்டு” என்று காபியோடு வந்தாள் பார்வதி.

“தவறில்லை. செத்துப் போய்ட்ட ஒரு நல்ல ஆத்மாகிட்டேகூட நான் இன்னும் மானசீகமா மன்னிப்பு கேக்க வேண்டியிருக்கு” என்றார்.

“என்னமோ ஒரு தினுசாகப் பேசறீங்க. இந்தாங்க. குடிங்க சித்தப்பா வந்துட்டுப் போனாரு. உங்க அண்ணன் பையன் பொண்டாட்டியைக் கூட்டிக்கிட்டு தனிக்குடித்தனம் போய்ட்டானாம். அந்த சிவகாமி மருமகளா அந்த வீட்ல. கால் எடுத்து வெச்சப்பவே நிச்சயம் குடும்பத்தைப் பிரிச்சிடுவான்னு நினைச்சேங்க. அவ்வளவு வாய் அரட்டை நான் நினைச்ச மாதிரியே நடந்துடுச்சு.... என்று பார்வதி, தன் கணவர் தன்னை முறைப்பதைப் பார்த்து, பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

“எதனால் தனிக்குடித்தனம் போனாங்கன்னு காரணத்தை வந்த சித்தப்பா சொன்னாரா உங்கிட்டே? என்றார்.

“அதைச் சொல்லலை.”

“என்ன நடந்து அவங்க பிரிஞ்சு போனாங்கன்னு உனக்குத் தெரியுமா? நீ போய் பக்கத்தில இருந்து பார்த்தியா?”

“இல்லை. பிரச்சனைன்னு வந்திருந்தா அது சிவகாமியாலேதான் வந்திருக்குன்னு யாருக்கும் தெரியுமே.”

“நிறுத்துடி! உண்மை தெரியாம எதையோ கற்பனை பண்ணிக்கிட்டுப் பேசறதை முதல்ல நிறுத்து. கரெக்ட்டா தெரியாம அபிப்பிராயம் சொல்லாதே. நீ தவறுன்னு நினைக்கிற எந்தச் செயலுக்கும் ஒரு நியாயமான காரணம் இருக்கலாம். இனிமே இந்த மாதிரி பொறுப்பில்லாம நீயும் பேசாதே. நானும் பேசப் போறதில்லை.” என்றார் தனசேகரன்.

‘என்ன ஆச்சு உங்களுக்கு? வற்றப்பா எதாச்சும் போதி மரத்தடியில உக்காந்து ஞானம் வாங்கிட்டு வந்தீங்களா?’

“அனுபவத்திலேர்ந்து பாடம் கத்துக்கறதுக்கு போதிமரம் தேவையில்லை பார்வதி! ஒரு ஜோடி செருப்புகூட பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கும்” என்று தனசேகரன் சொல்ல, தாயும் மகளும் அவரைக் காட்டி ரகசியமாக ஜாடையில் ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள்.

*****

மறக்காதவன்

ஆட்டோவில் ஏறி உட்கார்ந்து கொண்டு, “பெஸண்ட் நகர் பஸ் ஸ்டாண்ட்” என்றேன். நான் பெஸண்ட் நகர் போதில்லை. சென்னைகே நான் டவுசர் பருவத்தில் பள்ளிச் சுற்றுவதில் வாத்தியார் தலைமையில் ஒரே ஒரு தடவை வந்ததுதான்.

நேற்றைக்கு எங்கள் தொகுதி எம்.எல்.ஏ. என்னை வந்து பார்க்கச் சொல்லியிருந்தார். எங்கள் கிராமத்தில் ஒரு வாட்டர் டேங்க் கட்டுகிற காரியம் தொடர்பாக நான் மெனக்கெட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

தொழில் விவசாயம் என்றாலும் டிகிரி படித்தவன் என்பதால் இந்த மாதிரி காரியங்களுக்கு ஊர் பெரியவர்கள் என்னை அனுப்பி வைத்து விடுவார்கள். விட்டார்கள்.

நேற்று வந்து நாலு மணி நேரம் எம்.எல்.ஏ. ஹாஸ்டலில் தேவுகாத்து வழியாக எம்.எல்.ஏ.வைப் பார்த்தாயிற்று.

“அட்டடா! உங்களை இன்னைக்கு வரச் சொல்லிருந்தேனில்ல? உள்ளாட்சி துறை அமைச்சரிடம் :பைல் இருக்கு. அவர் கோட்டை விழால் கலந்துக்கறதுக்காக ஊட்டி போயிருக்கார். நாளைன்னைக்குதான் வர்றார். நீங்க தங்கிட்டு நாளைன்னைக்கு காலைல இதே நேரத்துக்கு இங்கேயே வந்துடறிங்களா?” என்று சொல்லி விட்டு ஸ்டார்ட் செய்த எஞ்சினுடன் தயாராக இருந்த காரில் ஏறி எங்கோ போய் விட்டார்.

நாணாறு கிலோ மீட்டர் இரவு முழுக்க பஸ்சில் வந்த எனக்கு இரண்டு நாட்களுக்காக ஒருமுறை திரும்ப ஊருக்குச் சென்று வருவது உசிதமான யோசனையாகப் படவில்லை.

ஊரிலிருந்து புறப்படும் போதே நினைவாக மகேஷ்குமாரின் விலாசத்தை குறித்து வந்திருந்தேன். இந்தப் பயணத்தில் அவனை அவசியம் சந்திக்க வேண்டும் என்று நினைத்திருந்தேன்.

மகேஷ்குமாருக்கு எங்கள் ஊரிலிருந்து பதினேழு கிலோமீட்டர் தள்ளி கிராமம். நாங்கள் ஒரே கல்லூரிக்கு பஸ்சில் சென்று படித்தவர்கள். நல்ல பழக்கம். மகேஷ்குமார் படிப்பு முடித்து கொஞ்ச நாளிலேயே சென்னைக்கு தன் மாமாவின் என்ஜினியரிங் வொர்க் ஷாப்புக்கு வந்தான்.

அடுத்த வருடமே தனியாக தொழில் துவங்கி விட்டதாக, சில இயந்திரங்களுக்குத் தேவையான பித்தளை பால் பேரிங்குகளும், சில பொருள்களும் சிறிய அளவில் தயார் செய்து கடைகளுக்கு சப்ளை செய்வதாக எழுதியிருந்தான்.

அதற்குப் பிறகு ஏழெட்டு வருடங்களாக தொடர்பே இல்லை. வருடாவருடம் புத்தாண்டு வாழ்த்து மட்டும் வரும். போன வாரம்

எங்களோடு படித்த தியாகராஜன்தான் எனக்கு மகேஷ்குமாரின் புதிய பெஸண்ட் நகர் விலாசம் கொடுத்து. “அவன் காரு. பங்களான்னு ஆளே மாறிப் போய்ட்டானனு கேள்வி. நான் சமீபத்தில் பார்க்கலை. நீதான் அடுத்தவாரம் எம்.எல்.ஏ.வை பார்க்கப்போறியே, அப்ப அவனைப் போய் முடிஞ்சா பாரு” என்றான்.

அவன் சொல்லாமலேயே எனக்கு மகேஷ்குமாரைப் பார்க்கிற ஆர்வம் இருந்தது. தியாகராஜன் சொன்ன சில வார்த்தைகளுக்காகவே அவனைக் கண்டிப்பாகப் பார்த்தாக வேண்டும் என்று பட்டது.

“இப்ப அவன் உன்னை, என்னை, நம்ம கிராமத்தையே சுத்தமா மறந்து போயிருப்பான் மணி.”

“ஏன் தியாகு அப்படிச் சொல்றே?”

“நகர வாழ்க்கை பழசை எல்லாம் மறக்க அடிச்சுடும். நாளைக்கு என்ன, நாளைக்கு என்ன, நாளைக்கு என்னன்னு வாழ்க்கை ஓடுமேயொழிய, நேத்து என்ன நடந்துச்சின்னு உக்காந்து யோசிக்க யாருக்கும் நேரமிருக்காது.”

“இல்லை தியாகு, நீ மிகையா சொல்றே!”

“கிடையவே கிடையாது. நீ வேணும்னா பாரு. உன்னோட எப்படி எல்லாம் பழகியிருக்கான் அவன்! நீ போய் அவனைப் பார்த்தா ‘ஹலோ’ன்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லிட்டு ‘வீட்ல கண்டிப்பா சாப்பிட்டுப் போ. நான் அவசரமா வெளில போறேன்’னு ஒப்புக்கு சொல்லிட்டு கார்ல ஏறி போய்கிட்டே இருப்பான்.”

“அதெப்படி தியாகு நட்பை, பழகினதை எல்லாம் மறந்து அப்படி நடந்துக்க முடியும்?”

“நீ பைத்தியாக்காரத்தனமா எல்லாரையும் வெள்ளையா எதிர்பார்க்கறே. பணம் ஏற ஏற அத இடைவெளியை ஏற்படுத்திடும் மணி.”

“பணம் சேர்ந்துட்டா அடிப்படை குணங்களே மாறிடுமா?”

“மாறும். கண்டிப்பா மாறும். நீ வேணும்னா பாரு. நீ ஊருக்குப் போய்ட்டு அவனைப் பார்த்துட்டு வந்து நான் சொன்னது சரின்னு ஒத்துக்குவே.”

தியாகு இவ்வளவு தூரம் வாதம் செய்ததற்காகவே மகேஷ்குமாரைப் பார்த்தே விடுவது என்று தீர்மானித்த நான் தங்கியிருந்த அறையில் குளித்து தயாராகி ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்குப் போனால் அவன் வெளியே புறப்பட்டுப் போய் விட்டால் என்ன செய்வதென்று டிபன் கூட சாப்பிடாமல் எட்டு மணிக்கு ஆட்டோ பிடித்தேன்.

ஆட்டோ பெஸண்ட் நகர் பஸ் ஸ்டாண்ட் அருகில் வேகம் குறைய, நான் சட்டை பாக்கெட்டிலிருந்து விலாச காகிதம் எடுத்துக் கொண்டு

டிரைவரிடம் தெருவின் பெயரைச் சொன்னேன்.

மூன்று நிமிடங்களில் மகேஷ்குமாரின் வீட்டின் வாசலில் இறங்கி கொண்டேன். வாங்கின நான்கு ஆப்பிள்கள் கொண்ட கவரை எடுத்துக் கொண்டு நிமர்ந்து பார்த்து பிரமித்தேன். வீடு என்று சொன்னது தப்பு பங்களா, பெரிய பங்களா அது. போர்ட்டிகோவில் வெளி நாட்டு கார் ஒன்று நின்றது. வீட்டு எண் சரிதானா என்று ஒருமுறை பார்த்துக் கொண்டேன். மகேஷ்குமார் என்று கிராண்ட் கல்லில் தங்கப் பெயர் செதுக்கலே இருந்தது சந்தேகமே இல்லை.

விசாலமான முன் கேட் திறந்தே இருக்க. நான் பெரிய தயக்கத்துடன் மெதுவாக உள்ளே வந்தேன். நான் அணிந்திருக்கும் உடைகளை ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டேன். நான்கு ஆப்பிள்கள்! வாங்காமலேயே கூட வந்திருக்கலாம் போல தோன்றியது.

உள்ளேயிருந்து கோட், சூட்போட்ட, கண்ணாடி அணிந்து... சந்தேகமே இல்லை... மகேஷ்குமார்தான் தன் அருகில் தலையை ஆட்டியபடி வந்த ஒரு இளைஞனிடம் ஆங்கிலத்தில் ஏதோ சொல்லியபடி காரை நோக்கி வர... யூனிபார்ம் அணிந்த டிரைவர் பின் கதவைத் திறந்துப் பிடித்தபடி நிற்க... அவன் ஒரு ஓரத்தில் நின்ற என்னை கவனிக்க வாய்ப்பே இல்லை. கவனிக்காமல் அப்படியே போய் விட்டால் எப்போது திரும்ப வருவானோ?

அழைக்கலாமா? பெயர் சொல்லியா? இல்லை கிட்டேப் போய் பார்வையில் படும்படியாக நிற்பதா? 'ஹலோ மகேஷ்' என்று சொல்லிக் கொண்டே சிரித்தபடி கிட்டேப் போகலாமா? எனக்குள் கேள்விகளும். அவசர ஒத்திகைகளும் நடந்து கொண்டிருக்க...

திடீரென்று காருக்குள் ஏறப்போன அவன் என்னைப் பார்த்து விட்டான். நிதானித்தான் உற்றுப் பார்த்தான்.

“ஏய்! மணி இல்ல நீ?” என்று முகம் முழுக்க உற்சாகம் பொங்க நான் நின்று கொண்டிருந்த இடத்திற்கு வந்து விட்டான். “என்ன இங்கே நிக்கிறே? நேரா வர வேண்டியதுதானேடா. எப்ப வந்தே மெட்ராசுக்கு?” என்றான் ஆர்வமாக.

“நேத்து வந்தேன்” என்றேன் மகிழ்ச்சியில் வார்த்தை வராமல்.

“நேத்து வந்துட்டு? இப்பதான் இங்கே வற்றியா? நேரா இங்கவந்துட வேண்டியதுதானே? எங்கபோய் தங்கினே? வா, முதல்ல உள்ளே போகலாம்” என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டான். “ஹரி, நான் சுந்தரராமனை ஈவிஷிங் பார்க்கறதாபோன் பண்ணிச் சொல்லிடு” என்றான் தன் உதவியாளனிடம்.

அவன் பெரிதும் தயங்கிவிட்டு, “சார் அவர் இன்னைக்கு நைட் ஊருக்குப் போறதால காலைல உங்களைப் பார்த்துட்டா தேவலாம்னு சொன்னார்.”

“இல்லைப்பா. இவன் மணி என் ிபிரண்டு. ஊர்லேர்ந்து வந்திருக்கான். எனக்கு இப்ப இவனோட பேசறதுதான் முக்கியம். அவரை முடிஞ்சா ஈவினிங் பார்க்கறேன். இல்லைன்னா ஊருக்குப் போகச் சொல்லு. வந்ததும் பார்க்கறேன். நீ வா மணி. எங்கே தங்கினேன்னு கேட்டனே...”

வீட்டுக்குள் அழைத்து வந்து பிரம்மாண்டமான சோபாவில் உட்கார வைத்து அருகில் அமர்ந்து கொண்டான்.

“ஒரு லாட்ஜீல. பிராட்வேல” என்றேன்.

“ஏன்பா என்னை அன்னியமா நினைச்சிட்டியா? இங்கே நேரா வந்து தங்கற அளவுக்கு உனக்கு உரிமை இல்லையா? சரி. நீ தங்கியிருந்த இடத்திலேர்ந்து ஒரு போன் பண்ணிருந்தா கார் அனுப்பிச்சிருக்க மாட்டேனா? சரி, சொல்லு. எப்படி இருக்கே? உங்கமம நல்லா இருக்காங்களா? உங்க வீட்ல இருப்பாங்களே, உன் பெரியக்கா அவங்க நல்லா இருக்காங்களா? பக்கத்து வீட்டு பளிங்கு விளையாடறப்ப வந்து பொறுக்கித்தூரமே அதுபேர் என்ன... இரு... சொல்லாதே... பஞ்சவர்ணம்! கரெக்டா? அதுக்கு எல்லாம் கல்யாணமே ஆகியிருக்குமில்ல? என்னப்பா எதுவுமே பேச மாட்டேங்கறே?”

நிஜமாகவே எனக்குப் பேச்சு வரவில்லை, தியாகுவைப் போல நான் மகேஷ்குமார் என்னை கண்டு கொள்ளாமல் அலட்சியப்படுத்தி விடுவான் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை என்றாலும் இந்த அளவுக்கு அவன் பழைய நட்பில், அன்பில் ஒரு இம்மிகூட குறையாமல் பேசுவான் என்று நினைக்கவில்லை.

பணமும், நகர வாழ்க்கையும் பழையதை மறக்க வைத்து விடும் என்ற தியாகுவின் மூக்கைப் போனதுமே உடைக்க வேண்டும்.

என் முகத்துக்குக் குறுக்கே கையை அசைத்த மகேஷ்குமார், “பேசு மணி, உனக்கு என்ன ஆச்சு?” என்றான்.

“ஒண்ணும் இல்லை மகேஷ் சந்தோஷம். உன்னைப் பார்த்த சந்தோஷம். என்னதான் அந்தஸ்தும், வசதியும் கூடினாலும் பழைய மகேஷாவே இருக்கியே அதை நினைச்சு ஏற்பட்ட பூரிப்புல எதுவும் பேசவரலை உன் வைஃப், குழந்தைங்க எல்லாம் எங்கே?”

“ஒரு கல்யாணத்துக்காக கோயமுத்தூர் போயிருக்காங்க. உனக்கு ஒரு பையன், ஒரு பொண்ணுதானே?”

“ஆமாம்.”

“தினகர், கஸ்தூரி. பேர் கரெக்ட்டா?”

“கரெக்ட்”

“என்ன விஷயமா வந்தே மெட்ராசுக்கு?”

“நான் சொன்னதும், “இழுத்தடிப்பாங்க. அடுத்தவங்க செஃகரியத்தையேப் பார்க்க மாட்டாங்க. நாளைன்னைக்கு நீ போறப்ப இன்னும் ரெண்டு நாள் கழிச்சு பாருகன்னு கூசாம சொல்வாங்க. சாப்ட்டியா?” என்றான்.

“ம்” என்றேன், “இந்தா. குழந்தைங்க இருப்பாங்கன்னு நினைச்சு வாங்கிட்டு வந்தேன்” பழக்கவரைக் கொடுத்தேன்.

‘நமக்குள்ளே ஃபர்மாலிட்டிஸ் என்ன? ஏய்! நிஜமா நீ சாப்ட்டியா? மணி எட்டரைதானே ஆகுது?’

“இல்லை இன்னும் டிபன் சாப்பிடலை. நீ வெளில புறப்பட்டுப் போய்டுவேயோன்னு நினைச்சி சீக்கிரம் புறப்பட்டு வந்துட்டேன். நல்ல வேளை பார்த்துட்டேன். ஒரு அஞ்சி நிமிஷம் லேட்டா வந்திருந்தா பார்த்திருக்க முடியாது.

மகேஷ்குமார் ஒரு வேலைக்காரனைக் கூப்பிட்டு டிபன் கொண்டு வரச்சொல்லி விட்டு என்னை நீளமான ரோஸ் வுட்டால் ஆன டைனிங் டேபிளுக்கு அழைத்துச் சென்று உட்கார வைத்து, அருகில் உட்கார்ந்து கெசாண்டான்.

டிபன் வந்ததும், “நீ சாப்ட்டியா மகேஷ்?” என்றேன்.

“இல்லை இன்னைக்கு நான் சாப்புட மாட்டேன். உபவாசம்” என்றான்

“சரி. தொழில் எப்படி இருக்கு?” சாப்பிட்டபடி கேட்டேன்.

“கடவுள் புண்ணியத்தில நல்லா இருக்குப்பா. வெளிநாட்டுக்குக் கூட சரக்கு அனுப்பறேன். இந்தியால எல்லா மாநிலத்திலயும் டிஸ்ட்ரிப்யூட்டர்ஸ் இருக்காங்க. நல்ல லாபம் செஃக்கியமா இருக்கேன் சாப்பிட்டு முடி. இண்டஸ்ட்ரிக்கு அழைச்சுட்டுப் போய் காமிக்கிறேன். கிண்டி இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்லதான் யூனிட் இருக்கு. மழை உண்டா ஊர்ல?”

“போனவாரம் எதுவும் இல்லை. ஒரு தடவை ஊர் பக்கம் வரறதுதானே?”

“வரணும் என் வைஃப், குழந்தைகளை எல்லாம் அழைச்சுக்கிட்டு வரணும்னு ஒரு யோசனை இருக்கு. நேரம்தான் கிடைக்கலை. கண்டிப்பா வர்றேன். தபால் போட்டுட்டு வர்றேன் உங்க வீட்ல வத்தக் குழம்பு சாப்புட்டு எத்தனை வருஷம் ஆச்சு?”

சாப்பிட்டு முடித்ததும் அந்த பங்களாவைச் சுற்றிக் காட்டினான். நீச்சல் குளம் இருந்தது. அழகாக இருந்தது. எல்லா இடங்களும் சுற்றிப் பார்க்க ஒரு மணி நேரமாகியது.

பிறகு என்னை காரில் ஏற்றிக் கொண்டு தன் இண்டஸ்ட்ரிக்கு விடச் சொன்னான். வழியெல்லாம் பழைய நினைவுகளை அசை போட்டான். கிராமத்து திருவிழா. காவிரியில் ஆடிப்பெருக்கு பட்டம் விடும் போது

டில் செய்தது என்று எதையும் மறக்காமல் அவன் பேசியது எனக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. எனக்கு அவன் மேல் இருந்த மதிப்பும், நட்பும் பல மடங்கு அதிகரித்துக் கொண்டேயிருந்தது.

தன் இண்டஸ்ட்ரியில் முக்கியமானவர்களுக்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தினான். ஒவ்வொரு இயந்திரமாக அழைத்துச் சென்று விளக்கம் சொன்னான். தயாரித்திற பொருள் எப்படி உபயோகமாகிறது. அதை அதிக விற்பனை செய்ய என்னவெல்லாம் யுக்திகள் செய்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொன்னான்.

மணி இரண்டாக, 'சரி மகேஷ். நீ உன் வேலையைப் பாரு. நான் புறப்படறேன்' என்றான்.

“அது சரி. வீட்ல உனக்காக என்னென அயிட்டமெல்லாம் தயார் செய்யச் சொல்லிட்டு வந்திருக்கேன். புறப்படறாமில்லை? வாடா பேசாம. இரண்டு மணி ஆச்சு சாப்பாடு ஹோட்டல்ல போய் சாப்பிடுவியா? வா, வீட்டுக்குப் போகலாம்” என்றான்.

“உனக்கு மகேஷ்?” என்றேன்.

“அதான் சொன்னேன், நான் இன்னைக்கு முழுக்க சாப்புட மாட்டேன் மணி, நீ சாப்பிட்டு வா. நான் ஒருத்தருக்கு போன் செய்யணும். இதோ வர்றேன்” என்று சென்றான்.

நான் சாப்பிட்டு கை கழுவி விட்டு ஹாலில் போன் பேசிக் கொண்டிருந்த அவனிடம் வந்தேன். அவன் பேசி முடித்து விட்டு, “பேசாம லாட்ஜை காலி செய்துட்டு வந்துடேன் மணி” என்றான்.

“இல்லைப்பா. பரவால்லை. என் சொந்தக்காரர் வீடு ஒண்ணு ராயபுரத்தில் இருக்கு. அவங்க வீட்டுக்கு வேற போகணும். அது சரி. நீ எதுக்காக இன்னைக்கு பூரா சாப்பிடாம இருக்கே?” என்றேன்.

“அது ஒரு சின்ன செண்ட்டி மெண்ட். இன்னைக்கு மார்க் ரெண்டு. இன்னைக்குதான் என்செல்ல ராஜா செத்துப் போனான். நாலு வருஷம் முன்னாடி. ராஜபாளையத்தில் வாங்கின நாய். என்கிட்ட ரொம்ப பிரியம். ரொம்ப ஐ.க்யூ. காலைல பேப்பர் எடுத்துட்டு வந்து கைல கொடுக்கும். அதுக்குன்னு சின்ன டாய்லெட் ரூம் கட்டியிருந்தேன். கரெக்ட்டா. அங்கே போய்தான் ஒன் போகும். என் குழந்தைங்களுக்கு அது ஒரு உயிருள்ள விளையாட்டு பொம்மை. நான் கோவிச்சுக்கிட்டா அன்னைக்கு பூரா சாப்புடாது. நானே கெஞ்சி சமாதானப் படுத்தினாதான் சாப்பிடும். குடும்பத்தில் ஒருத்தன் மாதிரிதான் ராஜாவை வைச்சிருந்தோம். பெர்த்டே ராஜா கொண்டாடி கேக் வெட்டிருக்கான்னா நம்புவியா? அந்த அளவு செல்லம், பிரியம். சின்ன ஆக்ஸிடெண்ட் ஆய்டுச்சு. அஞ்சாயிரம் வரைக்கும் செலவு ஆபரேஷன் செஞ்சேன். பலன் இல்லாம ராஜா இறந்துட்டான். அதிலேர்ந்து ஒவ்வொரு மார்க் ரெண்டாம் தேதியும் நான் சாப்புடறதில்லை. ஒரு சின்ன அஞ்சலின்னு வச்சிக்கயேன்.”

அவன் சொல்ல, சொல்ல எனக்கே உருக்கமாக இருந்தது.

ஊரில் அவன் அம்மா செத்தபோது நான் போயிருந்தேன். நன்றாக ஞாபகமிருக்கிறது. கதறி அழுத மகேஷ்குமார் எங்கம்மா காசு இல்லாத காரணத்தால ஒரு புள்ளை படிக்காம இருக்கக்கூடாதுன்னு அடிக்கடி சொல்வாங்க மணி. நான் மட்டும் பெரிய ஆளாகி லட்சம் லட்சமா சம்பாதிச்சா ஒரு ட்ரஸ்ட் அம்மா பேர்ல ஆரம்பிச்ச வருஷத்துக்கு நூறு பிள்ளைங்களுக்கு படிக்க உதவி செய்வேன்' என்று உணர்ச்சிப் பூர்வமாக சொன்னதும் நினைவு வந்தது.

“மகேஷ், ட்ரஸ்ட் எதுவும் அமைச்சிருக்கியா?” என்றேன்.

“என்ன ட்ரஸ்ட்?”

“இல்லைப்பா, இவ்வளவு சம்பாதிக்கிறியே, தர்ம காரியங்களுக்காகவும் கொஞ்சம் செலவு பண்ணலாமே.”

“அதை கேக்கறியா? ராஜா ஞாபகமா வருஷா வருஷம் ப்ளக்ராஸ் சொசைட்டிக்கு பத்தாயிரம் டொனேட் பண்ணேன்.”

நேரடியாக எப்படிக் கேட்பது என்று தயங்கினேன். பிறகு வேறு மாதிரி கேட்டேன்.

“சரி. உங்கம்மாவோட திதி என்னைக்கு வருது?”

மகேஷ்குமார் நெற்றயைத்தடவி யோசித்தபடி, “ஜீன் மாசமோ இல்லை ஜீலை மாசமோ வரும்னு ஞாபகம். சரியா நினைவில்லை. ஏன் கேட்ட?” என்றான்.

*****

15

எதிர்சக்தி

உள்ளே போயிருக்கும் நோயாளி வந்ததும் அடுத்ததாக நடேசன் போக வேண்டும்.

டாக்டரின் அறைக் கதவில் அவர் பெயர் எழுத்தெழுத்தாய் ஒட்டப் பட்டிருந்ததில் ஒரு ‘A’ எப்போதோ உதிர்ந்து காலி மனையாக இருந்தது.

அந்த வரவேற்பறையில் நடேசனைத் தவிர மற்றொருவனும் காத்திருந்தான். தாடி வைத்திருந்தான். தேசீயகீதம் பாடப் படுவதைப் போல விறைந்துக் கொண்டு கைகட்டி அமர்ந்திருந்தான். அவன் கண்கள் கேரம் போர்டில் ஸ்ட்ரைக்கரைப் போல முட்டி மோதி அலைந்து கொண்டிருந்தன. உதடுகள் மந்திரம் போல ஏதோ ஜெபித்தன. அவன் சொல்லிக் கொள்வதற்கு அவனே ஆமோதிப்பாகவும்

மறுப்பாகவும் அடிக்கடி தலையை அசைத்துக் கொண்டான்.

அவனைப் பார்த்ததுமே மன நோயாளி என்பது தெரிந்தது. நல்ல வேளையாகத் தனக்கு இந்த மாதிரி வெளி அடையாளங்கள் ஏதுமில்லை என்று நிம்மதிப்பட்டுக் கொண்டான் நடேசன்.

சட்டென்று தன் நாக்கைக் கடித்துக் கொண்ட நடேசன் “ச்சே! என்ன இது? என்றால் எனக்கு வெளியே தெரியாத மன வியாதியா? ஏன் முட்டாள்தனமாக நானே இப்படி நினைத்துக் கொள்கிறேன்? நான்சென்ஸ்! நான் வியாதியோடு வரவில்லை. சும்மா ஒரு ஆலோசனை அவ்வளவுதான்.” என்று தன்னையே கடிந்து கொண்டான்.

அறை வாசலில் ஸ்டூல் போட்டு அமர்ந்து சுவாஸ்யமாய் சித்திரக்கதை படித்துக் கொண்டிருந்த பையனை, “டாக்டர் எத்தனை மணி வரைக்கும் பார்ப்பார்?” என்று கேட்டதையே ஒரு பெரிய தொந்தரவாக நினைத்தான் அவன்.

“பார்ப்பார்” என்று மட்டும எதிலும் சேர்த்தியில்லாத பதிலைச் சொல்லிவிட்டு அவன் வெளவால் மனிதனின் சாகசத்தில் ஆழ்ந்தான்.

நடேசன் தன் கழுத்திலிருந்து நழுவின மப்ளரைச் சரியாகப் போட்டுக் கொண்டு பாக்கெட்டிலிருந்து இன்ஹேலர் எடுத்து மூக்கில் வைத்து உறிஞ்சிக் கொண்டான்.

எழுந்து வாசலுக்கு வந்து தனது ஸ்கூட்டரின் கழுத்தைப் பூட்டியிருக்கிறோமா என்று சோதித்துப் பார்த்தான். பூட்டித்தான் இருந்தது. மறுபடி உள்ளே வந்து அங்கே கிடந்த ஒரு பத்திரிகையை எடுத்துக்கொண்டு அமர்ந்தான். புரட்டினான்.

‘மனமும்-அதன் விசித்திரத் தன்மையும்’ என்ற தலைப்பில் இருந்த ஒரு கட்டுரையை வாசிப்பதற்கு முன்பு நிமிர்ந்து அந்த மற்றொருவனைப் பார்க்க... அவன் காற்றில் யாரையோ அறைந்துவிட்டு உடன் இவனே கன்னம் தடவியும் விட்டான்.

‘மனித மனம் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தது. அதை மிகச் சிலரே உணர்ந்து பார்த்திருக்கிறார்கள். மிகப் பலர் புரிந்துகொண்டதில்லை. நம் மனதைப் பற்றி விஞ்ஞான, மருத்துவ ரீதியாக ஓரளவுதான் அறிந்திருக்கிறோம். அதன் முழுச் சக்தியையும் ஆன்மீகரீதியாக மட்டுமே உணர முடியும்.’

‘கீ... ய்ய்யங்’ என்ற ஓசையுடன் கதவு திறந்து உள்ளிருந்த பெரியவர் மருந்துச் சீட்டுடன் வெளிவர, ஸ்டூல் பையன் நடேசனை ஒற்றை விரலால் உள்ளே போகச் சொன்னான்.

நடேசன் பாக்கெட்டில் தன் ஸ்கூட்டர் சாவியைப் தொட்டுப் பார்த்தக் கொண்டு உள்ளே சென்றான்.

அந்த அறையில் இருட்டு அதிக புழக்கத்தில் இருந்தது. ஹோட்டல் ஏ.சி. அறை போல டாக்டரின் மேஜைக்கு மட்டும் வட்டமாக வெளிச்சம்

சிந்தும் ஒரு ட்ராப்லைட். டாக்டர் அநியாய ஒல்லியாய் இருந்தார். கோட்டின் அகலமான காலருக்குள் உடம்பே முடிந்துவிட்டது. ஆனால் கோட்டு ஃபிரேம் கண்ணாடியும், குறுந்தாடியும், காதோர நரையும் ஒரு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தின.

மேஜைக்கு இந்தப் பக்கம் எதிர் நாற்காலியில் நடேசன் அமர்ந்து கொண்டதும், “யெஸ்” என்றார் டாக்டர் புன்னகையுடன்.

அந்தப் புன்னகை மிகவும் வசீகரமாக இருந்தது. இதமாக இருந்தது. ஒரு தன்னம்பிக்கை உருவாக்கியது. நட்பையும் அன்பையும் தெரிவித்தது.

“டாக்டர், அதை எப்படிச் சொல்றதுன்னே புரியலை கொஞ்ச நாளாவே எனக்கு ஒரு பிரச்சினை” என்று மேஜை மீதிருந்த கண்ணாடி பேப்பர் வெய்ட்டை உருட்டியபடி ஆரம்பித்தான்.

“வெய்ட். பிரச்சினைக்கு மெதுவாப் போகலாம் மை ஃபிரெண்ட். முதல்ல உங்களைப் பத்திச் சொல்லுங்க. முதல்ல ரிலாக்ஸ்டா இருங்க. தண்ணி குடிக்கிறீங்களா?”

“குடிக்கிறேன் டாக்டர்.”

குதிரைப் படம் போட்ட கண்ணாடி டம்ளரில் ஒரு சொட்டு கீழே சிந்தாமல், ஊற்றிக் கொடுத்தார். நடேசன் குடித்தான்.

‘என் பேர் நடேசன் ஒரு பிரைவேட் கம்பெனில் வேலை பார்க்கறேன். என் வைஃப் ரேவதி ஒரு மியூசிக் டிச்சர். எனக்கு ரெண்டு குழந்தைங்க. பையன் எட்டாவது படிக்கிறான். பொண்ணு நாலாவது படிக்குது. ஆடம்பரமான வசதிகள் விடல் இல்லைன்னாலும் செக்ரரியமான, சந்தோஷமான வாழ்க்கை.”

“வெரிகுட், என்ன உங்க பிரச்சினை?”

“கொஞ்ச நாளாவே எனக்குள்ளே நெகடிவ் தாட்ஸ் வருது. திடீர் திடீர்னு விபரீதமா நினைப்புகள் வருது டாக்டர்.”

“உதாரணம் சொல்லுங்க, ப்ளீஸ்.”

“ஒருநாள் எங்க ஆபீஸ்ல லிப்ட்டுக்காகக் காத்துட்டிருந்தேன். லிஃப்ட் வந்தது. எனக்கு முன்னாடி காத்துட்டிருந்தவங்க ஏறிட்டாங்க. பத்து பேருக்கு மேல அதில போகக் கூடாது. அதனால் லிஃப்ட் ஆபரேட்டர் என்னைத் தடுத்துட்டான். டோர் மூடி லிஃப்ட் மேல போனப்போ. என் மனசுல ஒரு எண்ணம் திடீர்னு.”

“என்ன?”

“இந்த லிஃப்ட் பத்தாவது மாடிக்குப் போறதுக்குள்ளே கம்பி அறுந்து போய் கீழே வந்து மோதப் போகுதுன்னு நினைச்சேன்.”

டாக்டர் தன் நாற்காலியில் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து, “அப்புறம் என்ன ஆச்சு?” என்றார்.

“ஒண்ணும் ஆகலை. லிஃப்ட் பனிரெண்டு மாடி வரைக்கும் பத்திரமாய்ப் போய்ட்டு, கீழே இறங்கி வந்து அடுத்த ட்ரிப்பில் நானும் போய்ட்டேன். இந்த மாதிரி பல விபரீதமான சிந்தனைகள் திடீர் திடீர்னு மனசுக்கு வருது. ஆனா அந்த எண்ணப்படி எதுவும் நடக்கறதில்லை.

“நீங்க நினைச்சபடி நடந்தா உங்களுக்கு ‘ஈ.எஸ்.பி.’ வந்திருக்குன்னு சொல்லலாம். அதாவது அதிப்படியான அனுமான சக்தி. அதான் உங்க நினைப்புப்படி எதுவும் நடக்கலைன்னு சொல்றீங்களே. பின்னே ஏன் கவலைப்படறீங்க.”

“என் டென்ஷன் உங்களுக்குப் புரியலையா டாக்டர்? நடக்கலைன்றது நிம்மதிதான். ஆனால் ஏன் இந்த எதிர் சக்தி எனக்குள்ளே வருது? விபரீத எண்ணம் ஏன் வரணும்? இன்னொரு உதாரணம் சொல்றேன், கேளுங்க.”

“சொல்லுங்க.”

“குத்துவிளக்கு ஏத்திட்டிருக்கா. இப்படி அசிங்கமா ஒரு எண்ணம் வந்ததேகூட குற்ற உணர்வா உறுத்துது. பசங்க ஸ்கூலுக்குப் போற வழில் ரிக்ஷா கவிழ்ந்து அடிபட்டு ரத்தத்தோட வரப்போறாங்கன்னு ஒரு நினைப்பு வந்தா, அவங்க விட்டுக்கு வர்ற வரைக்கும் மனசு எப்படி இருக்கும் டாக்டர்? எனக்கு இந்த மாதிரி டென்ஷன்லேர்ந்து விடுதலை வேணும். ஏதாவது செய்யுங்க.”

நடேசனின் குரலில் கெஞ்சல் இருந்தது. டாக்டர் அவனை உன்னிப்பாகப் பார்த்தார்.

“இந்தமரிரி உங்களுக்குத் தோன்றின முதல் எண்ணம் எது? ஞாபகம் இருக்கா மிஸ்டர் நடேசன்?”

“நல்லா ஞாபகமிருக்கு டாக்டர். ஒரு கல்யாணம் வீட்டுக்குப் போயிருந்தோம். பந்தல் போட்டிருந்தாங்க. அக்னி குண்டத்தில் நெருப்பைப் பார்த்திட்டிருந்த எனக்கு திடீர்ன்னு கல்யாணப் பந்தல்ல நெருப்பு பிடிக்கப் போகுதுன்னு தோணிச்சு. மங்களகரமான சூழ்நிலையில் இதை யார்கிட்டப் போய்ச் சொல்றது? என் மனைவிகிட்ட மட்டும் இந்த மாதிரி தோணுதுன்னு சொன்னேன், ‘வாயை மூடிட்டு சும்மா இருங்க உளறாம’ன்னு அதட்டினா. பேசாம இருந்துட்டேன். எந்த விபத்தும் நடக்கலை. அதான் முதல் சம்பவம்.”

“இது நடந்தது எப்போ?”

“ஆறு மாசமிருக்கும்.”

“ஆறு மாசத்துக்கு முன்னாடி எதுக்காச்சும். வைத்தியம் பண்ணிட்டீங்களா? ஆபரேஷன் ஏதாவது?”

“எனக்கு நினைவு தெரிஞ்சு நான் டாக்டர்கிட்டன்னு வந்திருக்கிறது உங்ககிட்டத்தான்.”

“சைக்காலஜி பத்தி புக்ஸ் ஏதாவது படிச்சீங்களா?”

“குமுதம், விகடன், குங்குமத்தோட சரி டாக்டர்.”

“ஹாரர் படங்கள் பார்ப்பீங்களா?”

“எனக்கு வயிறு குலுங்க சிரிக்கணும். சதி லீலாவதி மாதிரி படமா செலக்ட் பண்ணிப் பார்பேன். லாரல் - ஹார்டி படங்கள் எத்தனை தடவை வந்தாலும் போய்ப் பார்த்துடுவேன்.”

“இந்த எதிர் எண்ணம் பத்தி யார்கிட்டயாவது டிஸ்கஸ் பண்ணிங்களா?”

“ஒரு தடவை என் மனைவிகிட்ட டிஸ்கஸ் பண்ணினேன். எதையோ பார்த்து பயந்துட்டிங்கன்னு சொல்லி பழனி விபூதி பாக்கெட்லேர்ந்து எடுத்து நெத்தில வெச்சுவிட்டா. என்னாலயே சரியாப் புரிஞ்சுக்க முடியாததால என் பிரச்சனையை அவகிட்ட புரிய வைக்க முடியலை. ரொம்ப சொல்லி நான் பயமுறுத்தவும் விரும்பலை டாக்டர்.”

“துட்ஸ் ரைட். உங்களுக்கு ஒண்ணும் இல்லை. இதை ஒரு ப்ராப்ளமா நினைச்சுக்கத் தேவையில்லை. முதல் தடவை உங்க மனசுல வந்தது ஒரு ஃப்ரீக் தாட். நம்ம மனசு ஒரு குப்பைத் தொட்டி. குப்பைத் தொட்டிலேர்ந்து திடீர் திடீர்னு பலவிதமான வாசனை வருமில்லையா, அப்படி வந்த வித்தியாச எண்ணம். அதில நீங்க ரொம்ப டிஸ்டர்ப் ஆகிட்டீங்க. அடுத்தடுத்த சந்தர்ப்பங்கள்ல உங்களுக்கே தெரியாம உங்க மனசு அந்த எண்ணங்களைக் கற்பனையா உருவாக்கத் துவங்கிடுச்சி.”

“இல்லை டாக்டர், அதெல்லாம் கற்பனை இல்லை. திடீர்னு தோணுது.”

“கான்ஷியஸா கற்பனை செஞ்சாத்தான் உங்களால உணர் முடியும். அன்கான்ஷியஸா கற்பனை செஞ்சா, அது எண்ணம் மாதிரிதான் தெரியும்.”

“ஓ.கே. இப்ப என்ன செய்யணும் நான்?”

“உங்க மனசு உருவாக்கற கற்பனை எண்ணங்களை நிறுத்த வைக்கணும். இதுக்கு மருந்து, மாத்திரை வேணாம். பாசிடிவ் திங்கிங் கொஞ்சம் வளர்த்துக்கங்க. நல்லதே நடக்கும்னு ஒரு எண்ணத்தை மனசுல செட் செஞ்சுக்கங்க.”

“கொஞ்சம் தெளிவாச் சொல்லுங்க டாக்டர்.”

“காலைல எந்திரிக்கிறீங்க இல்லையா. ஒரு நிமிஷம் கண்ணை மூடி இன்னைக்கு சந்தோஷமான நாளா, உபயோகமான நாளா அமையும்னு நினைச்சுக்கங்க.”

“அப்புறம்?”

“அதேமாதிரி எந்த ஒரு செயலுக்கும் நினைக்கலாம். இப்போ ஷாப்பிங் புறப்படறீங்க. இன்னைக்கு மனசுக்குப் பிடிச்ச பொருள்கள் அமையும்னு நினைங்க. ஒரு ஆபீஸ் வேலையைத் தொடுறீங்க. இதைத் தப்பில்லாம, அழகா செய்யப் போறோம்னு நினைங்க, உங்க லிஃப்ட் மேட்டரையே எடுத்துக்கங்க. இந்த லிஃப்ட் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாம நல்லபடியா மேல போகும்னு ஒரு பாசிடிவ் எண்ணத்தை மனசுல உருவாக்குங்க. இப்படி எதிலயும் நீங்க உருவாக்கற பாசிடிவ் எண்ணங்கள் இந்தக் கற்பனைகளை அடிச்சிப் போட்டுடும். கொஞ்சம் நாள்ல யு வில் பி ஃப்ரீ.”

புத்துணர்ச்சியுடன் டாக்டரின் கையைக் குலுக்கினான் நடேசன். எழுந்து கொண்டான். ஃபீஸ் கொடுத்தான். வெளியே வந்தபோது ரொம்ப தெம்பாக உணர்ந்தான்.

வாசலில் தன் ஸ்கூட்டரை எடுத்தபோது. இரண்டு பேர் ஒரு பெரிய கண்ணாடியை எடுத்துக் கொண்டு ரோட்டை க்ராஸ் செய்ய...

“அவர்கள் பத்திரமாக ரோட்டை கிராஸ் செய்து விடுவார்கள்” என்று முதல் பாசிடிவ் எண்ணத்தை மனதில் விதைத்தான்.

அவர்கள் கிட்டத்தட்ட கிராஸ் செய்த நேரத்தில் முன்னால் போனவனுக்குத் திடீரென்று கால் வழுக்கியதில், சுதாரிப்பதற்கு கை நழுவவிட்டு, அந்தக் கண்ணாடி சுக்கல் சுக்கலாக உடைந்தது.

இதற்கு என்ன அர்த்தம் என்று நடேசனுக்குப் புரியவில்லை. இத்தனை நாள் விபரீதமாக எதாவது தோன்றும். ஆனால் அப்படி எதுவும் நடக்காது. டாக்டர் சொன்னபடி இப்போது நல்லவிதமாக நினைத்தால், ஏன் இப்படி ஆனது?

‘பாசிடிவ் எண்ணங்களைத் தொடர்ந்து உருவாக்கலாம். கொஞ்ச நாள் கழித்துதான் விளைவை ஆராய வேண்டும்’ என்று தீர்மானித்தான்.

ஸ்கூட்டரை ஸ்டார்ட் செய்து சாலையில் விரைந்த நடேசன் சாலையின் திருப்பத்தில் படுவேகமாக வருகிற லாரியைப் பார்த்தான்.

உடனே ‘அந்த லாரிக்கு எந்த விபத்தும் நடக்காது’ என்று நினைத்துக் கொண்டான்.

நடேசனின் மனைவி வீட்டின் வாசலில் நின்றபடி தன் மகனிடம், ‘என்னடா இது, ஏழு மணிக்கு ஒரு டாக்டரைப் பார்க்கணும்னு சொன்னார். மணி பதினொண்ணு ஆகுது. இன்னும் காணமே?’ என்றாள்.

*****

இராகவன் காலிங் பெல் அடித்து விட்டு, கையைக் குவித்து வாய்முன் வைத்து பேஸ்ட் விளம்பரம் போல ஊதி வாசனை டெஸ்ட் செய்து கொண்டான்.

கதவைத் திறந்த சரளா கொட்டாவி விட்டபடி, “பத்து மணிக்கெல்லாம் வந்துடுவேன்னு சொன்னீங்க? ஏன் லேட்?” என்றாள்.

“உள்ளே வந்து சொல்றேனே...”

பிரீஃப் கேஸை அவளிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு ரிசப்ஷனில் அமர்ந்து ஷீ கழற்றினான். ஸாக்ஸ் உருவிப் போட்டபடி, “குழந்தைங்க தூங்கிட்டாங்களா?” என்றான்.

“எப்பவோ, மணி என்ன ஆகுது தெரியுமா?”

“தெரியும். கத்தாதே. நீ போய்ப்படு. நான் சாப்பிட்டாச்சு.”

ஹாலில் நடந்தபடி சட்டையைக் கழற்றினான்.

“வீட்ல வந்துதான் சாப்பிடுவேன்னு சொன்னீங்க. இல்லையா? உங்களுக்காக சாப்பாத்தி, குருமா செஞ்சேன்.”

லுங்கிக்கு மாறி பேண்ட்டை ஹேங்கரில் மாட்டியபோது சில்லறைக் காசுகள் தலையில் சிதறி... அந்தச் சத்தத்தில் தன் அக்காவை அணைத்தபடி உறங்கிக் கொண்டிருந்த ராஜி புரண்டு படுத்தாள்.

“இரண்டு சப்பாத்தி சாப்பிடுங்களேன்.”

“இல்லைம்மா, வயிறு ஃபுல்லா இருக்கு. விட்டுடேன். நீ தூங்கு கொஞ்ச நேரம் டி.வி. பார்த்துட்டு வந்து படுத்துக்கறேன்.”

ஹாலுக்கு வந்து வெளிச்சத்தை சன்னமாக அமைத்துக் கொண்டு முதுகுக்கு ஒரு தலையணை கொடுத்து, சாய்ந்து ரிமோட்டில் டி.வி. யை ஆன் செய்து ஒவ்வொரு சேனலாக மாற்றியபடி, “சரளா! படுத்துட்டியா?” என்று குரல் கொடுத்தான்.

“இல்லை. சொல்லுங்க. என்ன வேணும்?”

“ராஜி கேப்பாளேன்னு அவளுக்கொரு ஸ்வீட் பீடா வாங்கினேன். அவ தூங்கிட்டா, உனக்கு வேணும்னா போட்டுக்கோ. என் சட்டை பாக்கெட்ல பாரு.”

“எனக்கு வேணாம்.”

“அப்ப இங்க எடுத்துட்டு வா. நானே போட்டுக்கறேன்.”

சரளா வர, பீடாவுக்கு கைநீட்டியவன், அவள் கையில் சட்டையைப் பிடித்தபடி கோபமாய் முறைப்பதைப் பார்த்து. “என்னாச்சு?” என்றான்.

“சிகரெட்ட பிடிச்சீங்களா?”

“அய்யோ! நான்தான் அதை நிறுத்திட்டேனே.”

“பொய் சொல்லாதீங்க சட்டையில நாற்றம் வருது!”

“அப்படியா? எங்கே?”

“இப்ப உண்மையைச் சொல்லப் போறீங்களா, இல்லையா?”

“நான் வேணும்னா பிடிக்காம இருக்கலாம். என் பிரண்ட்டை எல்லாம் பிடிக்காம இருக்கன்னு சொல்ல முடியுமா? அவங்க ஊதற புகை என் மேல் படாம இருக்குமா? ஏய்! அந்த நடிகை பேரென்ன?”

“பேச்சை மாத்தாதீங்க. நீங்க பிடிக்கலைன்னா எதுக்கு பாக்குப் பொட்டலம் வெச்சிருக்கீங்க?”

“பாக்கா? என் பாக்கெட்ல இருந்ததா? அது... அது... கரெக்ட். ஜீரணத்துக்காக வாங்கினேன்.”

“சமாளிக்காதீங்க. நம்ம குழந்தைங்க மேல சத்தியமாச் சொல்லுங்க. நீங்க இன்னிக்கு சிகரெட் பிடிச்சீங்களா இல்லையா?”

“என்ன சராளா, இதுக்கெல்லாம் பொய் சத்தியம் கித்தயம்ன்னு?”

“எனக்கு உண்மை தெரிஞ்சாகணும்.”

“மெதுவா! மெதுவா! குழந்தைங்க விழிச்சுக்கப் போறாங்க.”

“விழிக்கட்டும், பரவாயில்லை. நான் கேக்கறேனில்லையா?”
ரிமோட்டைப் பிடிங்கி டி.வி. யை நிறுத்தி எதிர் சோபாவில் அமர்ந்து,
“நீங்க உண்மையைச் சொல்ற வரைக்கும்விடப் போறதில்லை”
என்றாள்.

இராகவன் நெளிந்தான். தவித்தான்.

‘சரளா... ஒண்ணே ஒண்ணுதான் பிடிச்சேன்.’

“இனிமே பிடிக்க மாட்டேன்னு எனக்கு சத்தியம் செஞ்சதுக்கு என்ன அர்த்தம்? ரகசியம் எனக்குத் தெரியாம நீங்க தொடர்ந்து பிடிச்சிட்டுத்தான் இருக்கீங்க.”

“இது... சின்ன விஷயம் சரளா..”

“சத்தியத்தை மதிக்காதது சின்ன விஷயமா? அப்புறம் உங்க வார்த்தையை எப்படி நம்புறது? எங்கிட்ட ஏன் இப்படி பொய்யா இருக்கீங்க?”

“தவறுதான். முதலிலிருந்தே உனக்கு சிகரெட்னா அலர்ஜி. ஆனா என்னால விட முடியலை. ஆனா குறைச்சிட்டேன் தெரியுமா?”

முந்தியெல்லாம் ஒரு பாக்கெட் பிடிச்சிட்டிருந்தேன். உன்கிட்ட சத்தியம் செஞ்சப்புறம் ஒண்ணு அல்லது இரண்டுதான்.”

“ஆக.... சத்தியத்தைக் காப்பாத்தணும்னு நினைக்கவே இல்லை அப்படித்தானே?”

“ஒரு வாரம் தொடாம இருந்தேன் தெரியுமா? முடியலை. இப்பக்கூட ஒவ்வொரு தடவையும் உறுத்தும்.”

“அப்போ... நீங்க விடறதா இல்லையா?”

“சீச்சீ! விட்டுடறேன்.”

“எப்போதிலேர்ந்து?”

“வற்ற ஜனவரி ஒண்ணாம் தேதிலேர்ந்து.”

“அதென்ன கணக்கு?”

“புது வருஷம். புது மனுஷன். ஓ.கே?”

“இதென்ன கல்யாணமா நான், நட்சத்திரம் பார்த்து நடத்தறதுக்கு?”

“ப்ளிஸ்.... ப்ளிஸ்... சரளா!”

“இப்படிக் கெஞ்சறது உங்களுக்குக் கேவலமாப் படலையா?”

“உண்மைதான்.”

“அது உங்களை அவ்வளவு தூரம் அடிமைப்படுத்தி வெச்சிருக்கு. இல்லையா?”

“அதான் விட்டுடறேன்னு சொல்லிட்டேனே.”

“உங்க ஹெல்த்துக்காகத்தானே சொல்றேன். படிச்சவர்தானே நீங்க?”

“போதும் சரளா! விட்டுடறேன்னு சொன்னா நிறுத்திக்கோ. சும்மா என்ன இன்சல்ட் பண்ண மாதிரி மேல மேல பேசிட்டிருக்கியே! அப்படி என்ன கொலைக் குற்றமா செஞ்சிட்டேன்? அவனவன் ஆயிரம் அயோக்யத்தனம் பண்ணான். இது ஒரு சின்ன வீக்னெஸ். ரொம்ப தான் விரட்டறியே.”

அவன் குரல் ஓங்கியதும் அவள் அமைதியானாள். உதடுகள் துடித்தன. விருட்டென்று எழுந்து அறைக்குள் சென்றுவிட்டாள்.

மறுபடியும் டி.வி.யைப் போட்டுக் கொண்டான். கவனம் பதியவில்லை அணைத்துவிட்டு உள்ளே வந்து படுத்தான்.

“சரளா! நீ என்மேல இருக்கற அக்கறையில்தான் சொல்றே. புரியாம இல்லை. ஸாரிம்மா. விட்டுடறேன். இங்க பாரேன்.”

அவள் தோளைத் தொட்ட கையை வெடுக்கென்று தட்டிவிட்டு திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள்.

இரண்டு நாள்களுக்கு மெனியுத்தம் நடந்து, பிறகு சகஜமானதும் மறைமுகத் தாக்குதல் தொடங்கியது.

“என்னங்க. என் சித்தாப்பாவுக்கு உடம்பு சரியில்லைன்னு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ட்டு வந்தேன்.”

“அப்படியா? எப்படி இருக்கார்?”

“இப்ப தேவலாம். சாக இருந்தவரைக் காப்பாத்திட்டாங்க.”

“என்ன ஆச்சு அவருக்கு?”

“திடீர்னு மூச்சுவிட முடியாமப் போயிடுச்சாம். மூணு நாள் வெண்டிலேட்டர்லதான் சுவாசிச்சிருக்கார். டாக்டர் ஸ்டிரிக்ட்டா சொல்லிட்டாராம்.”

“என்ன?”

“இனிமே சிகரெட்டே தொடக் கூடாதுன்னு! இவ்வளவுக்கும் என் சித்தப்பா ஒரு நாளைக்கு இரண்டு. மூணு சிகரெட்தான் பிடிப்பாராம்.”

“சரி, எனக்கு ஆபீசுக்கு லேட்டாயிடுச்சு வர்றேன்.”

படித்துக் கொண்டிருந்த ஃபிலிம் பேர் பத்திரிகையைப் பிடுங்கிவிட்டு டைஜஸ்ட்டைத் திணித்தாள்.

“என்ன சரளா?”

“இதில இந்தக் கட்டுரை ரொம்ப சுவாரசியமா இருக்குங்க. படிச்சுப் பாருங்க.”

“அப்புறம் படிக்கிறேனே.”

“இப்பப் படியுங்களேன்.”

“என்ன கட்டுரை இது?”

“ஒரு நாளைக்கு அஞ்சு பாக்கெட் சிகரெட் பிடிச்சிட்டிருந்த ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர் எப்படி அந்தப் பழக்கத்தை விட்டேன்று எழுதியிருக்காருங்க.”

அவன் படித்து முடிக்கும்வரை அருகிலேயே இருந்தாள்.

“என்ன, படிச்சிங்களா?”

“ம்”

“என்ன நினைக்கிறீங்க?”

“இந்த ஆள் பொய் சொல்றான் சரளா!”

“எப்படிச் சொல்றீங்க?”

“நான் கூடப் பல தடவை விட்டிருக்கேனே. ஒரு வாரம், பத்து நாள்தான் தாக்குப் பிடிக்க முடியுது சரளா.”

“உங்களுக்கு மனஉறுதி இல்லை. அதுக்காக ஏன் இவர் பொய் சொல்றதாப் பழி போடறீங்க?”

“சரி, மன உறுதி இந்த விஷயத்தில் இல்லைன்னே வச்சுக்கோ.”

“உங்களை எப்படித் திருத்தறதுன்னே எனக்குத் தெரியலை.”

“போதும்! அழத் தொடங்கிடாதே. மூட் அவுட் ஆய்டும்.”

“கோபமாச் சொன்னாலும் உறைக்க மாட்டேங்குது. பக்குவமாப் புரிய வைக்கப் பார்த்தாலும் உறைக்க மாட்டேங்குது. நான் என்னதான் செய்றது?”

“இந்தச் சின்ன விஷயத்தைக் கண்டுக்காம விட்டுடு. நான் ஒண்ணும் செயின் ஸ்மோக்கர் இல்லை. அக்கேஷனல் ஸ்கேமாக்கர். அதுவும் லிமிடெட். சும்மா ஏதாச்சும் சொல்லிக் குத்திக்காட்டி எனக்குக் குற்ற உணர்ச்சியை உண்டு பண்ணாதே.”

“இப்படி ஏதாச்சும் பேசி என்வாயை அடைச்சிடுங்க!”

சமையலறைக்கு அவள் சென்றதும் பாத்திரங்கள் பெரிதாக சத்தம் போட்டன. காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டான் இராகவன்.

“வீட்ல பிராப்ளம் வருதுன்னு சொல்றே. விட்டுத் தொலைச்சுடேன் இந்தச் சனியனை!” என்றான் நண்பன் கோபால்.

“எனக்கு மட்டும் ஆசையா கோபால்? ஹெல்த்தைக் கெடுக்கற விஷயம்னு புத்திக்கு நல்லாவே புரியுது. ஆனாலும் பத்த வைக்காம இருக்க முடியலை கோபால்! பல தடவை என் வைராக்யம் உடைஞ்சு போச்சு. ஆனா எண்ணிக்கை ரொம்ப குறைஞ்சிடுச்சு. சீக்கிரத்தில் விட்டுட முடியும்னு நம்பிக்கை இருக்கு” என்றான் இராகவன்.

“இந்த விஷயத்தில் படிப்படியா குறைச்சு நிறுத்தறது எல்லாம் நடக்காது இராகவா! ஸ்ட்ராங் மைண்டோட ஒரே செகண்ட்ல விட்டுடணும்.”

“சொல்றது சுலபம். உன்னாலே முடியுமா?”

“எனக்கு வீட்ல பிரச்னை இல்லையே.”

“பார்த்தியா? சமாளிக்கிறே. ஹெல்த்துக்கு நல்லதா இது?”

“இல்லைதான்.”

“அப்ப ஸ்ட்ராங் மைண்டோட விட்டுடேன்.”

“இந்த விஷயத்தில் அடுத்தவங்களுக்கு அட்வைஸ் பண்றது மட்டும் தான் சுலபம். ஆளை விடுப்பா” என்றான் கோபால்.

பள்ளியிலிருந்து திரும்பிய ராஜி ஓடிவந்து இராகவனின் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, “டாடி, மேத்ஸ்ல நான் ஃபிபிடி அவுட் ஆஃப் ஃபிபிடி” என்று பேப்பரை எடுத்துக் காட்டினாள்.

“வெரிகுட். போய் முதல்ல ஷீ கழட்டிட்டு வா!” என்று கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

“இருங்க டாடி! இன்னிக்கு டீச்சர் ஒவ்வொருத்தரையும் நீ யார் மாதிரி வரணும்னு ஆசைப்படறிங்கன்னு கேட்டாங்க. ஒருத்தன் ஆம்ஸ்ட்ராங் மாதிரி நிலாவுக்குப் போகணும்னான். ஒருத்தன் சச்சின் மாதிரி கிரிகெட் ஆடணும்னான். ஒருத்தி மதர் தெரஸா மாதிரி சேவை செய்யணும்னா. நான் என்ன சொன்னேன் தெரியுமா?”

“என்ன சொன்னே?”

“எங்க டாடி மாதிரி ஒரு கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியரா வரணும்னு சொன்னேன்.”

“அப்படியா?” மீண்டும் முத்தமிட்டான்.

இன்னொரு விஷயம் சொல்லணும் டாடி. எங்க பி.டி. மாஸ்டரை எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்னு அடிக்கடி சொல்வேனில்லையா? அவரை இப்ப எனக்குப் பிடிக்கலை டாடி. அவர் மோசம்! அவர் கெட்டவரு.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றே?”

“இன்னிக்கு அவர் சிகரெட் பிடிச்சிட்டிருந்ததை நான் பார்த்தேன் மாடி. அப்ப கெட்டவருதானே?”

சுருக்கென்று அவனுக்கு.

“அப்படிச் சொல்லக்கூடாது ராஜி! சிகரெட் பிடிக்கிறதுங்கறது ஒரு கெட்ட பழக்கம். அதானலேயே ஒருத்தரைக் கெட்டவர்ன்னு சொல்லக் கூடாது.”

“போங்க டாடி! கெட்ட பழக்கம் கெட்டவங்ககிட்ட தானே இருக்கும்?”

தவித்தான் இராகவன்.

“ஒரு பேச்சுக்குச் சொல்றேன். இப்ப நானே நாளைக்கு சும்மா ஒரு சிகரெட் பிடிக்கிறேன்னு வெச்சுக்கோ, அதுக்காக கெட்டவன்னு அர்த்தமா?”

ராஜி சிரித்து, 'போங்க டாடி! நீங்க விளைபாட்டாக் கூட சிகரெட் பிடிக்க மாட்டீங்க. எனக்குத் தெரியும்!' என்று விட்டு ஓடினாள்.

அந்த நம்பிக்கை அவனை அறைந்தது,

“சரளா, உன்கிட்ட ஒண்ணு சொல்லணுமே. இன்னிக்கு நூறாவது நாள்.”

“என்ன?”

“நான் சிகரெட்டை நிறுத்தி!”

“நிஜமாவா? எப்படிங்க?” என்றவளை அணைத்துக் கொண்டு, “எல்லாம் உன் அட்வைஸாலதான்” என்றான் இராகவன்.

*****

17

செட்டியார் கடை

மூக்கில் சரிந்த கண்ணாடியை ஏற்றி விட்டுக் கொண்ட செட்டியார். ‘உ.பருப்பு - அரை கிலோ, க.பருப்பு - அரை கிலோ, வறுத்த கடலை - நூறு, பெருங்காயம் - ஒரு பாக்கெட், கோல்கேட் - இருநூறு கிராம்’ என்று பட்டியில் பார்த்து வாசிக்க, கடையின் கெப்டண்டரில் சிப்பந்தி பொருட்களைச் சரிபார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

கடையில் வெல்லத்தின் வாசனையும் செட்டியார் தலைக்குப் பின்னால் சுவரின் இடுக்கில் செருகப்பட்ட ஊதுபத்தி வாசனையும் இணைந்து புதுவாசனை நிரப்பின. காலண்டர் லட்சுமியின் இரண்டு கரங்களிலிருந்தும் தங்கக் காசுகள் கொட்டின. ரோமன் எண்கள் கொண்ட பாரம்பரிய கடிகாரத்தின்மேல் சிப்பிமார்க் சீயக்காய்தூளின் விளம்பர ஸ்டிக்கர் ஒட்டியிருந்தது.

எந்த உஜாலா சாமர்த்தியமும் செல்லுபடியாகாத, பழுப்பேறின கைவைத்த பனியன் அணிந்து, அதை வேட்டிக்குள் இன் செய்திருந்தார் செட்டியார். நெற்றியில் திரிசூர்ணம். வெற்றிலை மணக்கும் வாயோரக் கசிவைத் துடைத்த அடையாளங்களை ஏந்தியபடி தோளில் ஒரு துண்டு.

செட்டியாரின் பெயர் என்ன என்று அந்த ஊரில் யாருக்கும் தெரியாது. அவசியப்பட்டதில்லை.

“என்ன செட்டியாரே, செபுக்கியமா?” என்றுதான் விசாரிக்கிறார்கள். ‘செட்டியாரைக் கோயில்ல பார்த்தனே’ என்றுதான் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

‘தனலட்சுமி மளிகை’ என்று கடையின் தலையில் கட்டியிருக்கும் நீல

எனாமல் போர்டினும் (ஸ்தாபிதம்: 1937) பில் புத்தகத்திலும் மட்டுமே பெயர் இருக்கிறது. மற்றபடி எல்லோருக்குமே அது 'செடியார் கடை'தான்.

சுழித்து ஓடும் காவிரி ஆறு, பறவைகளின் சரணாலயமாகிப்போன பெரிய கோபுரம் கொண்ட பெருமாள்கோயில், தேர்முட்டித் தெருவில் பல வருஷமாக ஓடாமல் உறைந்து நின்றுவிட்ட சிதிலமடைந்த தேர், வடக்கு மைதானத்தில் நடக்கும் வாரச்சந்தை - இதுபோல ஊரின் அடையாளங்களில் ஒன்றாகிப்போனது செட்டியார்கடை.

செட்டியார்கடையில் சரக்கு சுத்தம், நியாயவிலை. நல்ல உபசரிப்பு, கைராசி என்பதையெல்லாம்விட, மக்களுக்கு மற்றொரு செபிகரியமும் உண்டு.

கடைக்கு நேர் பின்னால்தான் செட்டியாரின் வீடு அந்த வீட்டுக்கென்று தனியான வாசல் எதுவும் கிடையாது. கடைக்குள் வந்து உள்வழியாகப் போனால் வீடு. அதனால் கடை மூடிய பிறகு ஒரு அவசரம் என்று வந்து பெல் அடித்தாலும், செட்டியார் சிரித்த முகத்தோடு வந்து சரக்கு கொடுப்பார்.

“அப்பளக்கட்டு - ரெண்டு, பன்னீர், கல்கண்டு, அவ்வளவுதான்” என்று பென்சிலால் பட்டியலைச் சரிபார்த்து முடித்த செட்டியார், “எல்லாத்தையும் கூடையில் போட்டு சைக்கிள்ல வெச்சு வாத்தியாரம்மா வீட்ல கொடுத்துட்டு உடனே வா” என்றார் சிப்பந்தியிடம்.

”அப்பா! ஒரு நிமிஷம் உள்ளே வந்துட்டுப் போங்களேன்!” வீட்டுக்குள்ளிருந்து அவர் மகன் செந்திலின் குரல் வந்தது.

சைக்கிள் கேரியரில் மளிகைசாமான் கொண்ட கூடையைக் கட்டத் துவங்கியவனிடம், “இருப்பா முருகா! உள்ளே போய்டு வந்துடறேன். கடையைப் பார்த்துக்கோ” என்று கல்லாவைப் பூட்டி இழுத்துப் பார்த்துவிட்டு, உள்ளே சென்றார் செட்டியார்.

இங்க் போட்டு முடித்த பேனாவை சட்டையில் குத்திக்கொண்ட செந்தில், “அப்பா, இப்படி வந்து நில்லுங்க. அம்மா, நீங்களும் வாங்க. இன்னிக்கு ப்ளஸ் டூ பரீட்சை ஆரம்பிக்குது. நான் நிறைய மார்க் வாங்கி பாஸ்பண்ணி இன்ஜினியரிங்க் காலேஜ்ல எனக்குச் சுலபமா ஸீட் கிடைக்கணும்னு ஆசீர்வாதம் செய்யுங்க” என்றான்.

செந்திலின் அக்கா. சாமி மாடத்திலிருந்து அட்சதைகளை எடுத்து தன் அப்பா, அம்மாவிடம் கொடுத்தாள். பள்ளிக்குப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த செந்திலின் தங்கை அருகில் வந்து நின்றாள்.

செந்தில் கால்களில் விழ. “மகராசனா வருவேப்பா! உன் ஆசைப்படியே பெரிய இன்ஜினியரா வருவே” என்றாள் அம்மா. செட்டியார் எதுவும் பேசாமல் கண்கலங்க அட்சதைகளை மட்டும் போட்டு, அவன்

தலையைத் தொட்டு, “எந்திரிப்பா” என்றுவிட்டு வேகமாக கடைக்கு வந்துவிட்டார்.

“என்னம்மா இது, அப்பா எதுவுமே சொல்லலை. என்மேல ஏதாச்சும் கோபமா இருக்காரா?” என்றான் ஏமாற்றமாக செந்தில்.

“சேச்சே.... அதெல்லாம் எதுவும் இல்லை. அவரு உணர்ச்சிவசப்பட்டாருன்னா வார்த்தை வராது. நம்ம பரம்பரையிலேயே யாரும் காலேஜ் பக்கம் போனதில்லை, நீ போய் பெரிய படிப்பு படிச்சிட்டு வா’னு அவர்தானே அடிக்கடி சொல்வாரு? நம்ம புள்ளை இவ்வளவு மரியாதையா ஆசீர்வாதம் வாங்கிட்டு, பரீட்சை எழுதப் போறேன்னு சொல்றானேனு அவருக்கு சந்தோஷம்தான். நீ போய் நல்ல எழுதிட்டு வா. மாகாணத்திலயே முதல் பையனா வரணும். உன் போட்டோ பேப்பர்ல வரணும், வருமா?”

“கண்டிப்பா வரும்மா. அவ்வளவு கடுமையாதான் ராத்திரி, பகலா படிச்சேன். எக்கச்சக்கமா மார்க் வாங்கி மெரிட்ல ஸ்டீட் வாங்கினாதான் உண்டு. நாம் எஃப்.சி. ஆச்சே. நான் வர்றேன்மா. வர்றேன்கா. தேவி, வர்றேன்.”

எல்லோரிடமும் கைகுலுக்கல் பெற்று, அம்மா வைத்துவிட்ட விபூதி குங்குமத்துடன் கடை வழியாக வாசலுக்கு வந்து, “வர்றேன்ப்பா” என்றான்.

“பணம் எதுவும் வேணுமா?” என்றார் செட்டியார்.

“வேணாம்ப்பா.”

“இரு. இந்தா, வெச்சிக்க. தாகத்துக்கு ஏதாச்சும் குடிக்க ஆசைப்பட்டா பாக்கெட்ல பணம் இருக்க வேணாமா?”

அவர் கொடுத்த பத்து ரூபாயை வாங்கிக்கொண்டு தன் சைக்கிளை ஸ்டர்ணட் எடுத்து ஏறி மிதித்தான் செந்தில்.

ஆற்றில் குளித்து முடித்த செட்டியார். துவைத்த துணிகளை ஈரம் பிழிந்து தோளில் போட்டுக்கொண்டு தன் சைக்கிளை எடுத்தார்.

அப்போதுதான் வந்திறங்கின நடராசன் தன் சைக்கிளை நிறுத்தி, “என்ன செட்டியாரே, இன்னிக்குச் சீக்கிரம் குளிச்ச முடிச்சுப் புறப்பட்டுட்டீங்க?” என்றார்.

‘சீக்கிரமே முழிச்சுட்டேன். அதான்...”

“பழனிச்சாமி கடை வாசல்ல ஒரே பசங்க கூட்டம் தான். பேப்பர் கட்டுக்காக நிக்கிறாங்க. ப்ளஸ் டூ ரிசல்ட் வருதாம். உங்க பையனைக்கூடப் பார்த்தேன்.”

“ஆமாம். நாலு மணிக்கே எந்திரிச்சுப் போய்ட்டான்.”

“பையனை மேற்கொண்டு என்ன படிக்க வைக்கப் போறீங்க?”

“பாஸ்பண்ணி சர்ட்டிபிகேட் வாங்கிட்டு வரட்டும்.”

“என்ன செட்டியாரே இப்படிச் சொல்றீங்க? நம்ம ஊர்ல உங்க பையன் பாஸ்பண்ணலைன்னா வேற யாரு பண்ணுவா? இன்ஜினியருக்குப் படிக்க வைக்கப் போறதா கேள்விப்பட்டனே...”

“நானும் அப்படியெல்லாம் ஆசைப்பட்டேன். இப்ப. ‘படிச்சது போதும், கடையில் உக்காந்து வியாபாரத்தை பாரு’னு சொல்லிடலாமானு யோசிக்கிறேன்.”

“ஏன் செட்டியாரே, நல்லா படிக்கிற புள்ளை... பெரிய படிப்புப் படிக்கட்டுமே. ஒரே பையன்தானே உங்களுக்கு.”

“அதான் யோசனையா இருக்கு. ரெண்டு மூணு பசங்க இருந்தா, ஒருத்தனைப் படிக்க வைக்கலாம். நான் பெத்த நாலுல மூணு பொண்ணாப் போச்சு. மன்னார்குடில கட்டிக் கொடுத்திருக்கேனே மூத்த பொண்ணு, அவளை காலேஜ்ல படிக்க வைக்கிறதா இருந்தேன். திடுதிடுப்புனு சொந்தத்திலேயே மாப்பிள்ளை அமைஞ்சு கல்யாணம் முடிவாகிடுச்சு. அடுத்தவளுக்கு பத்தாவதுக்கு மேல படிப்பே ஏறலை. ஜாதகம் எடுத்து தரகர்கிட்ட கொடுத்திருக்கேன். இவனும் கடைசிப் பொண்ணும்தான் படிப்புல ஆர்வமா இருக்காங்க. பொண்ணுங்க கல்யாணமாகிப் போய்டும். இவன் இன்ஜினியராய்ட்டான்னா எனக்கப்புறம் கடையை எடுத்து நடத்தறது யாரு.”

“என்ன செட்டியாரே, கடைக்காப் படிப்பு வற்ற புள்ளையைப் படிக்கவைக்காம, கல்லாவுல உக்கார வைக்கிறேன்னு சொல்றீங்களே...?”

“என்ன தப்பு நடராசன்? அறுபத்தோரு வருஷ ஸ்தாபனம். எங்கப்பா என்கிட்ட கடையை ஒப்படைச்சப்போ எனக்கு பன்னிரண்டு வயசு! மளிகைக்கடை நடத்தறது என்ன கேவலமான தொழிலா? இந்தத் தொழில்தானே இத்தனை வருஷமா என் குடும்பத்துக்குச் சோறு போட்டிருக்கு? என் ரெண்டு தங்கச்சிங்க, ஒரு பொண்ணு ஆக மூணு பேருக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வெச்சிருக்கேன். சாப்பாட்டுக்கு அரிசி வற்ற அளவுக்கு நிலம் வாங்கிப் போட்டிருக்கேன். வாடகை இடமா இருந்த கடையையும் வீட்டையும் கிரயம் செஞ்சிருக்கேன். என் கடை மேல அபிமானமா எவ்வளவு வாடிக்கைக்காரங்க இருக்காங்க. நல்ல லாபம் இருக்கிற தொழில்! இந்தத் தொழில் தொடர்றதுக்கு என்ன வழி?”

“நீங்க சொல்றது நியாயம்தான். தொழில்தான் நீங்க பார்த்துட்டிருக்கீங்களே...?”

“இப்ப பார்க்கறேன். இன்னும் எத்தனை வருஷம் பார்க்கமுடியும்? எனக்கு முடியாமப்போய் படுத்துட்டா? கடையை மூடிடறதா? அறுபத்தோரு வருஷக் கடையை மூடறதா? அது சரியா? காமதேனு

மாதிரி இத்தனை வருஷமா வருமானம் கொடுத்துட்டிருக்கிற தொழில் சாமி!”

“உங்க பையன்கிட்ட சொல்லிட்டிங்களா செட்டியாரே?”

“அவன் மனசு கஷ்டப்படும்னு புரியுது. எப்படி எடுத்துச் சொல்றதுனுதான் தெரியலை. பார்ப்போம்” என்ற செட்டியார், யோசனையோடு சைக்கிளைத் தள்ளி நடந்தார்.

இரவு கடையை மூடிவிட்டு, கணக்கெழுதி முடித்து, கல்லாவிலிருந்து பணம் எடுத்து வந்து, வீட்டின் பீரோவுக்குள் வைத்துப் பூட்டினார் செட்டியார். கைகால்கள் கழுவிக் கொண்டு சாப்பிட உட்கார்ந்தார்.

வீடு அமைதியாக இருந்தது. வழக்கமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் டி.வி., உறை போட்டு அமைதி காத்தது. எதுவும் பேசாமல் சாதம் பரிமாறினாள் மனைவி.

“எங்கே குழந்தைங்க யாரையும் காணோம்? சாப்புட்டாங்களா?”

“ம்” என்ற அவள் குரலில் ஈரமிருந்தது.

“உன்னைத்தான் கேக்கறேன்.”

“செந்தில் அழுதுட்டிருக்கான். அவனைச் சமாதானப் படுத்திட்டிருக்காங்க. ரெண்டாவது ரேங்க் எடுத்திருக்கேன்னு சர்ட்டிபிகேட் காட்டின பையன்கிட்ட, ‘படிப்பை மூட்டைகட்டி வெச்சிட்டாக் கடைக்கு வா’னு சொன்னிங்களாமே?”

ரசம் போட்டு சாதத்தைப் பிசைந்த செட்டியார், “எனக்கு வயசு அம்பத்தேழு ஆகுது. எனக்கு நல்லது கெட்டது தெரியுமா தெரியாதா?” என்றார்.

“உங்க மனசு இப்படி வெச்சுக்கிட்டு எதுக்கு அவனுக்கு ஆசை காட்டணும்?”

“அது விவரமில்லாத செஞ்ச தப்புதான் ஒப்புக்கறேன். ஒரு மணி நேரத்துக்கு நியாயத்தை எடுத்துச் சொல்லிருக்கேன். உள்ளே இறங்கறதுக்கு ரெண்டு மூணு நாளாகும். நீ எடுத்துச் சொல்லு. புரிஞ்சுப்பான்.”

“நல்ல மார்க் வாங்கிருக்காங்க.”

“சந்தோஷம்தான். ‘இன்ஜினியராய்ட்டு என்ன செய்வே?’னு கேட்டேன். படிப்பு முடியறதுக்கு முந்தியே பெரிய கம்பெனில கூப்புட்டு வேலை தருவாங்களாம். பிரமாதமான சம்பளம் தருவாங்களாம். எப்படியும் அஞ்ச வருஷமாய்டும். நான் இப்பவே தொழில் தர்றென்னு சொல்றேன். உன் திறமை எல்லாத்தையும் இந்த தொழிலில் காட்டேன். நான் ஒண்டியாளு. உதவிக்கு ஆள் இல்லாம ஒரு சின்ன வட்டத்தோட

இந்த வியாபாரத்தைச் சுருக்கிட்டேன். நீ இதையே பெருசா டெவலப் செய்யேன். சம்பளத்துக்குக் கைகட்டி எதுக்கு வேலைபார்க்கணும்? மூணு பேருக்கு மாசம் நான் சம்பளம் தர்றேனே. நீ விருத்தி செஞ்சு முப்பது பேருக்கு வேலை கொடுக்கற மாதிரி செய்யேன்.”

செட்டியார் உறுதியாகவும் அடுத்த அறைக்குள் முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு, கண்களில் நீர் வழிய அமர்ந்திருந்த செந்திலின் காதுகளில் விழும்படியாகவும் சொன்னார்.

செந்திலுக்கு மேலும் அழுகை பொங்கியது. உதடுகளைக் கடித்துக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

அதிகாலையில் வாய் கொப்புளித்து விட்டு வந்த செட்டியார், உறங்கிக் கொண்டிருந்த செந்தில் அருகில் வந்து அவன் தோளை அசைத்து எழுப்பினார்.

“வாப்பா, ஆத்துக்குப்போய் குளிச்சுட்டு வரலாம்.”

“இல்லை, நான் வரலை...”

“வா செந்தில், உன்கிட்ட கொஞ்சம் பேசணும்...” செட்டியார் சைக்கிள் மிதிக்க, பின்னால் அமைதியாகத் தலைகுனிந்து அமர்ந்திருந்தான் செந்தில்.

ரயில்வே லைனைத் தாண்டி ஆற்றங்கரை வரும்வரைக்கும் செட்டியார் எதுவும் பேசவில்லை.

கரைந்த வெளிச்சத்தில் பறவைகள் உலா புறப்பட்டிருந்தன. சுத்தமான காற்று வருடிக் கொடுத்தது. வயல்களில் பயிர்கள் சிணுங்கின.

“இப்படிக் கொஞ்ச தூரம் நடக்கலாம்.”

அப்பாவுக்கு இடைவெளிவிட்டு, செந்தில் கைகட்டி நடந்தான்.

“நான் சொன்னதெல்லாம் யோசிச்சியா செந்தில்?”

“அப்பா, கம்ப்யூட்டர் இன்ஜினியராகணும்னு மனசுல கற்பனையில் வாழ்ந்துட்டிருக்கேன். திடீர்னு எல்லாத்தையும் அழிச்சுடுனு சொன்னா...” வார்த்தைகள் தொண்டையில் சிக்கின.

“கஷ்டம்தான் வேதனைதான். உன் அக்கா ‘மெட்ராஸ்ல இருக்கிற மாப்பிள்ளையா பாருங்கப்பா, எனக்கு மெட்ராஸ்ல வாழணும்னு ஆசையா இருக்கு’னு அடிக்கடி சொல்வா. கடைசில மன்னார்குடிதான் அமைஞ்சது. மனசைச் சமாதானப்படுத்திக்கலையா? ஒரு பெரிய இன்ஜினியராகத்தான் வரணுமா? ஒரு பெரிய வியாபாரியா வாயேன். நான் ரீடையல் வியாபாரத்தோட வியாபாரியா வாயேன். நான் ரீடையல் வியாபாரத்தோட நிறுத்திட்டேன். நீ ஹோல்சேல் செய்யேன். வசதியும் ஆர்வமும் சேர்ந்தா எதையாச்சும் தயாரிக்கக்கூடச் செய்யலாம்.”

தொழில் செய்யறது மட்டமில்லைப்பா!”

“நான் மட்டம்தான் சொல்லலை. எனக்கு இதில் ஆரம்பத்திலேர்ந்தே ஆர்வம் இல்லையேப்பா. என் புத்தி படிப்புலதான் இருக்கு. கம்ப்யூட்டர் துறை ரொம்ப வேகமா வளருதுப்பா. அதில் இன்ஜினியராகி சொந்தமா ஸாஃப்ட் வேர் கண்டுபிடிக்கணும், நிறைய சாதிக்கணும்னு கனவு கண்டுகிட்டிருக்கேன்பா.”

கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக நடந்த செட்டியார் “சரி, உண்மையைச் சொல்லித்தான் ஆகணும். இத பாருப்பா. நீ இன்ஜினியரா வரணுங்கறதுதான் என் ஆசையும். ஆனா, இப்போ குடும்பத்துல சூழ்நிலை சரியில்லை கண்ணு. ஆறு மாசம் முன்னாடி சரக்கு கொள்முதலுக்காக திருச்சி போயிருந்தப்போ வெல்லம் மண்டில திடீர்னு நான் மயக்கம் போட்டு விழுந்துட்டேன்பா. நாடாரு பதறிப் போயி. என்னை ஆஸ்பத்திரில் சேர்த்தாரு. என்னென்னவோ டெஸ்ட் செஞ்சு பார்த்துட்டு எனக்கு வந்தது ஹார்ட் அட்டாக்குனு டாக்டர் சென்னார். இதயத்துல மூணு, நாலு இடத்துல அடைப்பு இருக்குதாம். மறுபடி அட்டாக் வந்தா காப்பாத்தறது கஷ்டமாம். ஓய்வா இருக்கணும்னு சொல்லிட்டாரு. இந்த விஷயம் வீடல உங்கம்மாவுக்குக்கூடத் தெரியாதுப்பா. திடீர்னு எனக்கு ஏதாவது ஒண்ணு ஆயிட்டா, நம்ம குடும்பத்தை யாருப்பா கரையேத்தறது? இன்னும் ரெண்டு பேருக்குக் கல்யாணம் நடக்கணும், குடும்ப பாரத்தைச் சுமக்கறதுக்கு ஆம்பளைப் புள்ளை எனக்கு நீ ஒருத்தன்தானேப்பா இருக்கே? நான் என்ன செய்றது சொல்லு? உன்னைப் படிக்க அனுப்பிச்சிட்டு அப்புறம் நான் போய்ட்டா, பாதிப் படிப்புல நீ திரும்பிட வேண்டியிருக்குமேப்பா. இதெல்லாம் யோசிச்சுப் பார்த்துதான்...” என்றவர் மேலே பேச முடியாமல் துண்டை வாயில் பொத்திக் கொண்டார்.

அதிர்ச்சியில் உறைந்து போயிருந்த செந்தில் சுதாரித்துக் கொண்டு, “என்னை மன்னிச்சிடுங்கப்பா. உங்க உடம்பு நிலைமை புரியாம நான் என்னைப் பத்தி மட்டும் யோசிச்சிட்டேன். சரிப்பா. நான் படிச்சது போதும். இன்னியிலோந்தே கடைக்குப் பொறுப்பு எடுத்துக்கறேன். எங்களுக்காக உழைச்சிருக்கிற உங்களுக்கு ஓய்வு கொடுக்க வேண்டியது என் கடமை. இன்ஜினியராகணுங்கற என் லட்சியத்துல நான் தோத்திருக்கலாம். சூழ்நிலை மாறும்போது, லட்சியத்தை மாத்தி அமைச்சிருக்கிறதல தப்பில்லைப்பா. கடமைதான்ப்பா முக்கியம். உங்க உடம்பு தாம்ப்பா முக்கியம்” என்று அழத்துவங்கிய செந்திலை, தன் மார்ப்போடு அணைத்துக்கொண்ட செட்டியாரின் விழிகளில் பெருமிதம் கண்ணீராக வழந்தது.

“என் வாழ்க்கைல நான் சம்பாரிச்ச பெரிய சொத்து இப்படி ஒரு பொறுப்புணர்ந்த புள்ளையைப் பெத்தது தாம்ப்பா” என்று அவன் முதுகில் ஆனந்தமாகத் தட்டிக் கொடுத்தார் செட்டியார்.

*****

கற்பு... கற்பறிய ஆவல்!

ஓட்டல் வாசலில் மூவரும் இறங்கியதும் சுவாமிநாதன் குனிந்து மீட்டர் பார்த்து, “நாப்பத்தெட்டு” என்று வாய்விட்டுச் சொல்லி, ஐம்பது ரூபாயைக் கொடுத்து விட்டு பாக்கிக்கு கை நீட்டிக் காத்திருக்க....

ஆட்டோ டிரைவர் அவனை “ஊருக்குப் புதுசா?” என்பது போலப் பார்வை பார்த்து வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்தான்.

“இருப்பா! பாக்கி ரெண்டு ரூபாயைப் கொடுத்துட்டு போ!” என்றான் கண்டிப்பான குரலில் நந்தினி.

அவன் முறைப்பாக. “என்னம்மா ரெண்டு ரூபால்லாமல் கேட்டுக்கிட்டு...”

“மீட்டர் அம்பத்திரண்டு ரூபா வந்து நாங்க அம்பது ரூபா கொடுத்தா பேசாம வாங்கிக்குவியா?”

பட்டுப்புடவையின் ப்ளீட்டை சரி செய்தபடி சுமித்ரா, “சரி, சரி, வா நந்தினி” என்றாள் எரிச்சலுடன்.

“சும்மா இருங்க அண்ணி. எதுக்கு அநாவசியமா ரெண்டு ரூபாயை விட்டுக்கொடுக்கணும்? கொடுப்பா!”

“சில்லறை இல்லைம்மா. இந்தா, நாப்பத்தெட்டு ரூபா சில்லறையா கொடு” என்று அவன் ஐம்பது ரூபாய் நோட்டைத் திருப்பி நீட்ட...

“சரி, வெச்சுக்க, போய்யா!” என்று சாமிநாதனை, “அண்ணா, நீங்க போய் ரிசப்ஷன்ல உக்கார்ந்திருங்க. நான் சில்லறை மாத்தி செட்டில் பண்ணிட்டு வந்துடறேன்” என்று பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு எதிரே இருந்த கடையை நோக்கி நடந்தாள் நந்தினி.

“ஆனாலும் உங்க தங்கைக்கு இவ்வளவு பிடிவாதம் ஆகாதுங்க.”

“எதுலயும் கரெக்டா இருக்கணும் அவளுக்கு.”

“சரிங்க... இடம், பொருள் இல்லையா? இவ சண்டை போட்டுக்கிட்டிருக்கிற சமயத்தில் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரங்க வந்து சேர்ந்து, பார்த்தாங்கண்ணா என்ன நினைப்பாங்க?”

“அஞ்சரை மணிக்குத்தான் அவங்க வர்றதா சொன்னாங்க. இன்னும் டைம் இருக்கு. ஏதாச்சும் சொல்லி மூட் - அவுட் பண்ணாம பேசாம இரு.”

“நல்லா இருக்கே... புறப்படறப்பவே அழிச்சாட்டியம் செஞ்சது அவளா... நானா? என் பட்டுப்புடவையைக் கொடுத்து கட்டிக்கிட்டு வானு

சொன்னனே. கேட்டாளா? பொண்ணு பார்க்கறப்போ யாராச்சம் சுரிதார் போட்டுக்குவாங்களா?”

“சம்பிரதாயமா வீட்ல வெச்சு பொண்ணு பார்க்கறா இருந்தா. நீ சொல்றபடி பட்டுப்புடவை கட்டிக்கிறது சரி. காஷீவலான மீட்டிங்கா இருக்கணும்னுதானே ஓட்டல்ல ஃபிக்ஸ் பண்ணினோம். இங்க அவ சுரிதார் போட்டுட்டு வந்தது தப்பில்லை.”

“விட்டுக் கொடுக்க மாட்டீங்களே.”

“ஓட்டலின் வரவேற்புப் பகுதியில் ஏராளமான சாண்ட்லியர்கள். ஏராளமான சோபாக்கள். பளபளக்கும் பித்தளைத் தொட்டிகளில் பொய்ப் பூக்கள்!

“மாப்பிள்ளையோட வேற யார் யார் வற்றாங்க?”

“அப்பா, அம்மா, உள்ளூர்லயே கட்டிக்கொடுத்த திருக்கிற தங்கையும் அவ புருஷனும்... ஆக அஞ்சு பேர் அவங்க.”

“பில் தாளிச்சிடப் போறான். இவளைப் பிடிச்சிருக்குனு சொன்னா நாம செலவு பண்ணலாம். இல்லைனா...”

“கொஞ்சம் வாயை மூடிக்கிட்டு சும்மா இருக்கியா? எல்லாம் புடிக்கும். நந்தினிக்கு என்ன குறைச்சல்? அழகு இருக்கு. படிப்பு இருக்கு. மூவாயிரம் சம்பளத்தில் வேலை இருக்கு.”

“அடக்கம்தான் கொஞ்சம் குறைச்சல்!”

சரிந்த துப்பட்டாவைச் சரியாகப் போட்டுக் கொண்டபடி வந்த நந்தினி. “டேபிள் நம்பர் செவன்தானேண்ணா?” என்றாள்.

“ஆமாம்மா.”

“அவங்களுக்கு அதை சொல்லியாச்சுதானே? வாங்க ரெஸ்ட்டாரெண்ட் உள்ளே போய் உக்காரலாம்.”

“ஏம்மா? இங்கயே வெயிட் பண்ணலாமே. அவங்க வந்ததும் ரிசீவ் பண்ணிட்டு சேர்ந்து உள்ளே போலாமே.”

“வாசல்ல நின்னு வரவேற்கறதுக்கு இதென்ன வீடா? வருவாங்க. வாங்க.”

ஓட்டலின் உள்வழியில் நடந்து ரெஸ்ட்டாரெண்ட் பகுதியில் ரிசர்வ் செய்த ஏழாம் நம்பர் மேஜைக்கு வந்து அமர்ந்தார்கள்.

மேஜைக்கு மேஜை விளக்குகள் தொங்கின. நாப்கின் துணிகள் அலங்காரமாக மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. ரகசியமாக சங்கீதம் வழிந்தது. காற்று வாசனை செய்யப்பட்டிருக்க, சைடில் கண்ணாடிக்கு வெளியே நீச்சல் குளம் தெரிந்தது.

“பூ வெச்சுக்கனு சொன்னா கேட்க மாட்டேன்னுட்டே.”

“பரவால்லை அண்ணி.”

“சரி, போகட்டும். அவங்க கேக்கறதுக்கு பதில் சொல்லு. நீயா அதிகப்பிரசங்கித்தனமா எதுவும் கேட்டு வைக்காதே, என்ன?”

“இதப் பாருங்க அண்ணி, கண்டிஷன் எதுவும் போடாதீங்க. என்னை இயல்பா இருக்கவிடுங்க.”

“உன் நல்லதுக்குதானே சொன்னேன், எதுக்கு இப்படி சண்டைக்கு வர்றே?”

“ஷ்! அவங்க வந்துட்டாங்க!” என்று சுவாமிநாதன் எழுந்துகொள்ள, இவர்களும் எழுந்துகொண்டார்கள்.

அவர்கள் ஐந்து பேரும் அருகில் வந்ததும் பரஸ்பரம் அறிமுகம் முடித்து அமர்ந்தார்கள்.

ஜீன்ஸ் பேண்ட்டும் ஸ்ட்ரைப்ஸ் முழுக்கை சட்டையும் அணிந்திருந்த ராஜசேகரின் முகத்தில் சிரிக்காமலேயே புன்னகை இருந்தது. அப்பா நெற்றியில் பட்டையாக விபூதி. அம்மா கண்ணாடி அணிந்திருந்தார். தங்கை பியூட்டி பார்லரிலிருந்து நேராக வந்திருந்தாள் தூக்கலான செண்ட் வாசனையோடு. அவள் கணவர் முன்விரோதம் போல சிரிப்பதில்லை என்கிற தீர்மானத்தில் இருந்தார்.

“முதல்லையே வந்துட்டிங்களா?”

“இப்பதான் அஞ்சு நிமிஷம் ஆச்சு.”

“எதுல வந்திங்க?”

“ஆட்டோல” என்று சுவாமிநாதனும். “டாக்ஸில” என்று சுமித்ராவும் ஒரே நேரத்தில் சொல்லி, சுமித்ரா உடனே. “அதாவ... நாங்க வந்த டாக்ஸி பாதி வழில ரிப்பேராகி நின்னுட்டதால அப்புறம் ஆட்டோ பிடிச்சு வந்தோம்” என்றாள்.

பேரர் வந்து நிற்க...

“என்ன சாப்பிடறீங்க?” என்றான் சுவாமிநாதன்.

“எதாச்சும் சொல்லுங்க. லைட்டா சொல்லுங்க.”

எட்டு பேர் என்று தெரிந்திருந்தும் ஒருமுறை எண்ணிப் பார்த்துக்கொண்டு, “எட்டு பாஸந்தி. எட்டு கட்லெட்” என்று சொல்லியனுப்பினான் சுவாமிநாதன்.

நடுவில் இரண்டு மூன்று தரம் ராஜசேகரும் நந்தினியும் ஆர்வம் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் பார்த்துக் கொண்டார்கள்.

பாஸந்தி சாப்பிட்டபடி தங்கை, “நீங்க எந்த காலேஜ்ல பி.காம் முடிச்சீங்க?” என்றாள் நந்தினியைப் பார்த்து.

சொன்னாள்.

“அங்கயா? அது ரெபிடி காலேஜ் ஆச்சே!”

“அதனால?” என்றாள் நேராக பார்த்து.

“இல்லை. சும்மா சொன்னேன்.”

“நீ வேலை பார்க்கற ஆபீஸ் எங்கம்மா இருக்கு?” என்றார் அம்மா.

“நுங்கம்பாக்கம்...”

“எப்படி போயிட்டு வர்றே?”

“ஓ விலர் வெச்சிருக்கேன்.”

“கல்யாணத்துக்கப்புறமும் தொடர்ந்து நீ வேலைக்குப் போக விரும்பறதா உங்கண்ணன் சொன்னாரு. அதுல உறுதியா இருக்கியம்மா? ஏன்னா என் புள்ளை இருபதாயிரம் ரூபாய்க்கு மேல சம்பளம் வாங்கறான். அதுவே போதுமானது. அதுக்காக கேக்கறேன்.”

“நான் சம்பளத்துக்காக மட்டும் வேலைக்குப் போகலை. அதுல ஒரு சுதந்திரம் இருக்கு. சுயமா சம்பாதிக்கிறதுல ஒரு பெருமிதம் இருக்கு. ஒரு பொண்ணோட வாழ்க்கை சமையலறையோட முடிஞ்சு போயிடறது எனக்கு சம்மதமில்லைங்க.”

ராஜசேகர். தன் அப்பா பக்கமாகச் சாய்ந்து ரகசியம் பேசியது அவர், “ஒண்ணுமில்லை. இந்த காலத்துப் பிள்ளைங்க பாருங்க. பொண்ணோட கொஞ்சம் தனியாப் பேசணும்னு ஆசைப்படறான். நாம சாப்பிட்டுக்கிட்டிருக்கலாம். அவங்க ரெண்டு பேரும் சும்மா இந்த ஓட்டலுக்குள்ளேயே வாக் போயிட்டு வரட்டுமே” என்றார்.

“போயிட்டு வா நந்தினி...”

இருவரும் மெனமாக நடந்தார்கள். நீச்சல் குளம் தாண்டி புல்வெளியோடு தோட்டம் இருந்தது. டிஸைன் டிஸைனாகத் தண்ணீரை பீய்ச்சியடித்துக் கொண்டு பவண்டன் இருந்தது. இவர்களுக்காகவே வர்ண நாற்காலிகளும் இருந்தன...

“வேலைக்கு போக விரும்பறதுக்கு நீங்க சொன்ன காரணம் எனக்குப் பிடிச்சிருந்தது நந்தினி” என்றான். ஒத்தடம் கொடுக்கப்பட்ட வார்த்தைகள்.

“தாங்க்ஸ்” என்றாள். அப்பா! இவரின் மீசை என்ன அடர்த்தி!

“கல்யாணத்துக்கப்புறம் ஒரு பொண்ணு டோட்டலா தன்

இன்டிவிஜீவாலிடயை தொலைச்சிடணும்னு எதிர்பார்க்கிறது ரொம்பத் தப்பு. வேலைக்குப் போற நேரம் போக என்ன செய்வீங்க வீட்ல?”

“அண்ணிக்கு சமையல்ல ஹெல்ப் பண்ணுவேன். அண்ணன் பசங்களுக்கு நான்தான் டியூஷன் டீச்சர். நிறைய புக்ஸ் படிப்பேன். நியூஸ் தவிர, டி.வி-ல வேற எதுவும் பார்க்கறதில்லை. சண்டே ஃப்ரெண்ட்ஸ் வீட்டுக்குப் போவேன். அவங்களோட சேர்ந்து செலக்டிவ்வா சினிமா போவேன். நீங்க?”

“எனக்கு ஃப்ரெண்ட்ஸ் கம்மி. மியூஸிக்ல இன்ட்ரஸ்ட் உண்டு. சி.டி. சிஸ்டம் வெச்சிருக்கேன். நானூறுக்கு மேல வெஸ்டான் கலெக்சன் இருக்கு. கொஞ்ச நாள் கீ போர்டு கத்துக்கிட்டேன். சண்டே நல்லா தூங்குவேன். நல்ல சினிமானு நூறு பேர் சொன்னதுக்கப்புறம் தியேட்டருக்குப் போய்ப் பார்ப்பேன்.”

விழந்த மெய்னத் திரையில் அவர்கள் முகம் பார்த்துக் கொண்டு பார்வையை மீட்டுக்கொண்டார்கள்.

“என்ன நந்தினி இது... நீங்க ரெண்டு பேருமே பிடிச்சிருக்கிறதா சொன்னதுக்கப்புறம்தானே நாங்க கல்யாணத் தேதி பத்தியெல்லாம் பேச ஆரம்பிச்சோம். இப்ப வந்து மாப்பிள்ளையைப் பத்தி சந்தேகப்பட்டுப் பேசறியே?” என்று படபடத்தான் சுவாமிநாதன்.

நட்சத்திரப் பந்தலுக்குக் கீழே மொட்டைமாடியில் நின்றிருந்த நந்தினி, “நான் சந்தேகப்பட்டுச் சொல்லலைண்ணா. சரிபாத்துக்கணும்னு நினைக்கிறேன். தப்பா?” என்றாள் தென்றலும் தென்றலும் கபடி விளையாடிக்கொண்டிருந்தன.

“நல்ல குடும்பம்மா அது. பையனைப் பத்தி நான் பல பேர்கிட்ட விசாரிச்சு, வீட்டுக்குப்போய் பேசிப் பார்த்து எனக்குப் பிடிச்சிருந்ததால்தானே உன்னைப் பார்க்க ஏற்பாடு செஞ்சேன். அவரோட படிப்பு சர்ட்டிபிகேட், சம்பள சர்ட்டிபிகேட் இதெல்லாம் பார்க்கணும்னு சொல்றியே, இது அதிகப்படியா தோணலையா?”

“எச்சரிக்கையா இருக்கறது தப்பாண்ணா?” - பின்னலின் முனையைப் பின்னினாள்.

“அவரோட தனியாப் பேசிப் பார்தியே. அப்போ அவரைப் பத்திப் புரிஞ்சுக்க முடியலையா? ஃபிராடு மாதிரி தெரிஞ்சுதா?”

“அதெல்லாம் இல்லை. அவரோட பேசினதில அவர் மேல நல்ல மரியாதைதான் ஏற்பட்டுச்சு.”

“அப்புறம் எதுக்கு சந்தேகப்படறே?”

“கொஞ்சம் நேரம் பேசினதை வெச்சு முழுசா புரிஞ்சுக்க முடியாதுண்ணா, காலம் கெட்டிருக்கு. தினம் பேப்பர்ல படிக்கிறியே. டாக்டரும் இன்ஜினியருக்கூடக் கொலை செய்றாங்கண்ணா. நூறு

ரூபாய்க்கு புடவை வாங்கினாக்கூட ரெண்டு தடவை பிரிச்சுக் காட்டச் சொல்றோம். இது என் எதிர்காலத்தையே ஒப்படைக்கிற விஷயம்.”

“நான் எப்படிப் போய் அவர்கிட்ட இதெல்லாம் கேக்கறது... கோபம் வராதா? அவமானப்படுத்தறதா நினைக்க மாட்டாரா?”

“அவர் பக்குவமானவரா இருந்தா, கோபம் வராதண்ணா.”

“சரி, கேட்டுப் பார்க்கறேன். எனக்கென்னவோ...”

“அப்படியே இன்னொரு விஷயமும்...”

“என்ன?”

“ஒரு நல்ல ஹாஸ்பிடல்ல அவர் கம்பளீட் ஹெல்த் செக்கப் செஞ்சுக்கணும். அந்த டெஸ்ட் ரிப்போர்ட்டும் வேணும்.”

“சரிதான்!”

“எய்ட்ஸ் டெஸ்ட் உள்பட!”

“ஏய்! நீ என்னதான் நினைச்சிட்டிருக்கே உன் மனசுல?”

“புரியாம பேசறியேண்யா... ஒருத்தரைப் பத்தி மேலோட்டமா தெரிஞ்சுகிட்டு கல்யாணம் பண்ணிக்கிறது சரியில்லை. பின்னாடி பிரச்சனைகளைச் சந்திக்கிறதுக்குப் பதிலா முன்னாடியே எச்சரிக்கையா இருக்கறது நல்லது. இந்தியால ஆயிரத்துல பதினொரு பேருக்கு எய்ட்ஸ் இருக்கு.”

“அவர் அப்படிப்பட்டவர் இல்லைம்மா.”

“இது நம்பிக்கை. நூறு சதவிகித உண்மை இல்லையே? உன்னால உத்தரவாதம் கொடுக்க முடியுமா?”

“நீ சொல்றதெல்லாம் நியாயமாதான் இருக்கு. இப்படி எல்லாம் கண்டிஷன் போட்டா யார்தாம்மா ஏத்துக்குவாங்க?”

“நியாயம்னு நீ உணர்றே இல்லையா? இதே மாதிரி அவரும் உணர்ந்தா கண்டிப்பா ஏத்துக்குவாரு. அதே மாதிரி இன்னொரு பாயிண்ட் நீ அவர்கிட்ட அவசியம் சொல்லணும்...”

“என்ன?”

“அவர்கிட்ட நான் எதிர்பார்க்கிற மாதிரி நானும் ஹெல்த் டெஸ்ட்ஸ் பூரா பண்ணிக்கிட்டு ரிப்போர்ட்ஸ் தரத் தயாரா இருக்கேன்னு சொல்லு. அதான் நியாயமும் கூட. இன்னிக்கு சந்தர்ப்பங்கள் ரெண்டு பேருக்குமே சரிசமமாதான் இருக்கு.”

தன் தங்கையை ஆச்சரியமாகப் பார்த்தான் சுவாமிநாதன். அவள் பார்வை தூரத்துச் சாலையில் சோடியம் வெளிச்சப் புள்ளிகளின் மேல்

இருந்தது.

ரெஜிஸ்திரார் ஆபீஸில் கையெழுத்துப் போட்டு திருமணம். ஓட்டலில் தெர்மோகோல் பெயர்களை வாசலில் வைத்து ரிசப்ஷன். போட்டோகிராபர் முக்கியமான நபர் வந்து கைகுலுக்கியபோது ஃபிலிம் தீர்ந்துபோக சும்மா ஃப்ளாஷ் தட்டினான். மூன்று விடியோ காமிராக்கள் தரை முழுக்க வயர் போட்டுக்கொண்டு முகமுகமாக நகர்ந்தன.

பூக்காகிதம் சுற்றின பார்சல்கள் சுமந்து புன்னகை ஊர்வலம் நடத்தின. சுற்றமும் நட்பும் கொஞ்சம் இடைவேளை விட்ட சமயத்தில் ஒரு பொடியன் ஓட்டமாக வந்து நந்தினி கையில் திணித்துவிட்டுப்போன கவரை மொய் கவர் என்றுதான் முதலில் நினைத்தாள்.

‘அவசரம்! முக்கியம்! என்று மேலே டைப் செய்யப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்து பிரித்தாள். உள்ளே சின்ன வெள்ளை காகிதத்தில் ‘நந்தினி’ நீ ஐயோ பாவம்! - மரியா’ என்று மட்டும் டைப் செய்யப்பட்டிருந்தது.

மனதின் உற்சாகம் சட்டென்று அறுந்து போனது.

யார் இந்த மரியா? இந்தக் கடிதத்தக்கு என்ன அர்த்தம்.

ரிசப்ஷன் முடிந்து மணமக்கள் குடும்பத்தினர் மட்டும் புல்வெளியில் பஃபே சிஸ்ட விருந்தில் தேவைப்பட்டதை அந்தந்த கெபிண்ட்டருக்குச் சென்று தட்டில் வாங்கி சாப்பிடத் துவங்கினார்கள்.

சம்பிரதாய முதலிரெவல்லாம் வேண்டாம் என்று இருவரும் பேசி தீர்மானித்திருந்ததால், ஓட்டல் அறையில் அலங்கரிக்கப்படாத கட்டிலில் ராஜசேகர் வாக்மெனில் பாடல் கேட்டபடி அவளுக்காகக் காத்திருந்தான்.

பாத்ரூமில் உடை மாற்றிய நந்தினி. நைட்டியில் வெளிப்பட்டாள். புடவையைச் சிராக மடித்து ஹேங்கரில் மாட்டிவிட்டு வந்து அமர்ந்ததும் அவன் வாக்மெனைக் கழற்றி வைத்தான்.

“கல்யாணம் ஓவர். ரிசப்ஷன் ஓவர். அப்புறம்?” என்றான்.

முதல் முறையாக அவள் வெட்கப்படுவதைப் பார்த்தான்.

“உங்கண்ணன் சொன்ன கண்டிஷனைக் கேட்டுட்டு வீட்ல ரொம்ப வருத்தப்பட்டாங்க நந்தினி. ஆனா, எனக்கு அது தப்பாப் படலை. என்னால பாசிடிவ்வா எடுத்துக்க முடிஞ்சது. இதில அவமானப்படுத்தற விஷயம் எதுவும் இல்லை. இந்த சிந்தனை, சொஸைட்டியோட பிரதிபலிப்புதான். முன்னே பின்னே அறிமுகமில்லாத ஒருத்தனை எப்படி டோட்டலா நம்பமுடியும்? வீட்டுல இதெல்லாம் எடுத்துச் சொன்னதும் புரிஞ்சுக்கிட்டாங்க.”

“நீங்க எப்படி எடுத்துக்குவீங்களோனுதான் நான் பதட்டமா இருந்தேன்.”

“நான் டெஸ்ட் பண்ணி ரிப்போர்ட் கொடுத்தது என் ஆபீஸ்ல நெருக்கமான ஃப்ரெண்டஸ்க்குத் தெரியும். நான் ஏதோ விட்டுக் கொடுத்துட்டதா பேசினாங்க. இதை ஒரு ஈகோ பிரச்சனையாதான் அவங்க பார்த்தாங்க.”

“நீங்க சரியா புரிஞ்சுக்கிட்டது போதும் எனக்கு.”

“உன் மனசை மட்டும்தானே புரிஞ்சுக்கிட்டிருக்கேன். இன்னும் புரிஞ்சுக்க வேண்டியது எவ்வளவோ இருக்கே” என்றவன் அவளை ஊடுருவிப் பார்த்து புன்னகைக்க... மெலினத் தலையசைப்பில் அழைக்க... இரண்டு தடவை பிகு செய்துவிட்டு அவன் மார்பில் சாய்ந்தாள் நந்தினி.

“நந்தினி. நீ ஐயோ பாவம்! - மரியா” - சட்டென்று அந்தக் கடிதம் வாசகம் அவள் மனதில் ஓடியது.

அவனிடமிருந்து மெதுவாக தன்னை விலக்கிக் கொண்டாள்.

“என்னாச்சு?”

“கொஞ்ச நேரம் பேசிட்டிருக்கலாமே.”

“ஷ்யூர். சொல்லு. எதாச்சும் பேசு.”

“உங்க ஆபீஸ்ல மொத்தம் எவ்வளவு பேர் வேலை பார்க்கறாங்க?”

“ஐநூத்தி இருபது பேர்.”

“அதில லேடீஸ் எவ்வளவு பேர்?”

“என்பது பேர்னு நினைக்கிறேன்.”

“அதில உங்க செக்ஷன்ல உங்களுக்குக் கீழே எத்தனைபேர்?”

“என் செக்ஷன்தான் கலர்ஃபுல் செக்ஷன். பதினெட்டு பேர்!”

“உங்களுக்கு தனியா பர்சனல் செக்ரெட்டரி உண்டா?”

“பின்னே! டெபுடி ரீஜினல் மானேஜராச்சே நான்.”

“உங்க செக்ரெட்டரி பேரென்ன?”

“வெங்கட்ரமணி”

“உங்க செக்ஷன்ல கிறிஸ்டியன்ஸ் எத்தனை பேர்?”

“கிறிஸ்டியன்ஸ்...” என்று துவங்கியவனிடம். அவள் அமைதியாக அந்தக் கடிதத்தைத் தந்தாள்.

படித்துவிட்டு, “இடியட்! இதை யாரு உனக்குக் கொடுத்தது?” என்றான்

ஆத்திரமாக.

“யாரோ ஒரு சின்னப் பையன். கொடுத்தது யாரா இருந்தா என்ன? விஷயத்துக்கு என்ன அர்த்தம்னுதான் புரியலை.”

“இது நம்ம ரெண்டு பேர் சந்தோஷத்தையும் சிதறடிக்கிறதுக்காக வக்கிரத்தனமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கிற விஷமம்! நந்தினி, கம்பெனில நான் ரொம்ப ஸ்ட்ரிக்ட்டான ஆபீஸர். அதனால் நிர்வாகத்துக்கிட்ட நல்ல பேரு. ஸ்டாஃப்கிட்ட கெட்ட பேரு. என் செக்ஷன்ல எனக்குக் கீழே வேலை பார்க்கறவங்க பல பேர் மேல நான் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கேன். என்னை வேலைலேர்ந்தே நீக்கிடறதுக்காக ஒரு கோஷ்டியே ரகசியமா வேலை பார்த்துக்கிட்டிருக்கு. அதில எவனோ ஒருத்தன் செஞ்சிருக்கிற வேலைதான் இது. யு ஜஸ்ட் இக்னோர் இட்!”

“ம்” என்றாள். ஆனால் அவள் சிந்தனைகள் வேறெங்கோ அலைபாய்ந்து கொண்டிருந்தன.

சிறகு நேரம் மெய்னம்.

“மனசிலே வெச்சுக்காம உன் சந்தேகத்தை நீ கேட்டே, சந்தோஷம்! அதுக்கு நான் இப்போ விளக்கமும் சொல்லிட்டேன். தொடர்ந்து நீ மெய்னம் சாதிச்சா எப்படி? ஸோ, என் மேல நம்பிக்கை இல்லை. அப்படித்தானே?”

“அப்படி இல்லைங்க. ஆனா...”

“இத பாரு நந்தினி. பிளட் டெஸ்ட் பத்தி நீ அண்ணன் கிட்ட சொல்லி அனுப்பிச்சப்போ, உன்னோட மெண்டல் மெச்சூரிட்டி பத்தி ரொம்பப் பெருமைப் பட்டேன். மனசுல ஏற்பட்ட சந்தேகத்தை வளர்த்துக் கிட்டிருக்கே. தன் முகவரி சொல்ற தைரியமில்லாத எவனோ எழுதின ஒரு வரியை நம்பறதா, இல்லை, முழுசா உன் முன்னாடி நின்னு “மரியானு யாருமில்லை”னு உண்மை சொல்ற என்னை நம்புறதானு நீயே முடிவு செஞ்சுக்கோ. ஆரோக்கியத்துக்குத்தான் ஆதாரம் காட்ட முடியும். காரெக்டருக்கு என்ன ஆதாரம் காட்டுவதுன்னு எனக்குத் தெரியலை... எனக்கு எந்த அவசரமும் இல்லை. என்னோடு பழகிப்பாரு. உனக்கு முழு நம்பிக்கை வற்ற வரைக்கும் நான் காத்திருப்பேன்.”

ராஜசேகர் ஓட்டலின் சிட்-அவுட்டில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்து மீண்டும் வாக்மெனில் மியூசிக் கேட்கத் துவங்கினான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் கொலுசுச் சத்தம் சமீபித்தது வளையல் கரங்கள் வாக்மெனைப் பிடுங்கின. அவன் முகத்தை ஏந்தின.

“ஐயாம் ஸாரி... நான் உங்களை நம்பறேன். இனிமே சந்தேகப்படலை. உள்ளே வாங்க. ப்ளீஸ்...” என்றாள் நந்தினி.

சற்றே தாமதித்துப் புன்னகைத்த அவன். அவளை அணைத்துக் கொண்டு, “ஓ.கே... ஓ.கே. என்னால புரிஞ்சுக்க முடியுது” என்றான். “இது

சந்தேகமில்லை. இதுவும் இந்த சொஸைடியோட பிரதிபலிப்புதான்.”
முற்றும்